

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Juny 2007 • número 87 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

Amb tota la raó OKUPACIÓ!!!

Foto: Mireia Bordonada

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a, 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es, tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent -
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Repressió brutal i retallada de llibertats: la recepta neoliberal

La brutal repressió exercida pels mossos d'esquadra contra la manifestació convocada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona el dissabte 19 de maig, suposa un nou i greu pas més en l'escalada repressiva que estem patint els moviments socials i els dissidents que lluitem contra aquesta farsa democràtica que estem vivint.

El més irònic del cas és que a Catalunya ens governa un tripartit d'esquerres format per aquells polítics d'esquerres que corrien davant del grisos als anys 70 i que deien que volien canviar el món. Doncs ja ho veiem com han canviat les coses. Ja no sabem si anem endavant o tornem als temps del franquisme.

Coaccions a la llibertat d'expressió i manifestació, repressió a tots nivells, muntatges policials com el de la Núria Pòrtulas, manifestacions segrestades per un immens cordó policial, i el que ja ens faltava per veure, la policia utilitzant armes no reglamentàries en forma de punxons contra els manifestants... I tot això amb una policia comandada per IC-V-EUiA, amb el Saura de Conseller d'Interior.

L'informe presentat públicament per la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura acaba de donar-nos un panorama ben fotut: Catalunya al capdavant de les denúncies de casos de tortura i maltractaments. La democracia està sent segrestada. Això no pot continuar així. Cal fer veure als que ens governen que no estem disposats a tolerar ni la repressió, ni la retallada de llibertats, ni la negació del dret de manifestació.

Agnòstica nacional?

Jordi Martí Font, coordinador del a revista "Catalunya"

En el darrer número del "Catalunya", la companya Laura Vicente deia que tenia la sensació que a la revista "hi ha un to nacionalista". Deia que això es veu tant en el to com en l'ús de conceptes com el de "Països Catalans", "que s'utilitza amb molta freqüència". Em sorprèn moltíssim que la utilització d'un concepte cultural com és Països Catalans pugui ser titllat de "nacionalista" i en canvi la utilització d'altres conceptes territorials com "Catalunya", "Espanya" o "Estat espanyol", no. Perquè a la revista "Catalunya", l'expressió "Països Catalans" no hi apareix a més del TRES per cent dels articles i en canvi els altres tres hi són en el NORANTA-SET restant. Entre altres coses perquè no neguem a ningú la possibilitat de parlar de l'àmbit territorial que vulgui, encara que aquest, com els Països Catalans, no tingui estat ni comunitat autònoma ni res més que llengua. O només són "no nacionalistes" els territoris que tenen estat?

Companya, reflexionem plegats sobre la utiltzació de paraules com aquests en àmbits com el nostre que es diu racionalista, de pensament crític, antidogmàtic i, sobretot, llibertari.

Per la resta, completament d'acord.

Còmic - Ácido Crítico

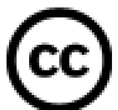

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Belén Vicéns, CNT-F, Bruno Salter, Assemblea Pagesa, Marxa dels Maquis, Araceli Prieto, Mariona Parra, Marta Pi Morera, Elba S. Mansilla, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Mireia Bordonada (portada), Antonio Aranda i Dídac Salau. **Il·lustracions:** Ácido Crítico. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laborados.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el diumenge 20 de maig del 2007.

"La discrepència té un cost. Però el silenci davant de segons què és la més covarda de les unanimitats perquè amaga la discussió"

Toni Mollà a "Espill d'insolències"

REPORTATGE

Malgrat la repressió, el moviment per l'ocupació de cases ha esdevingut un dels desafiaments més important al poder capitalista

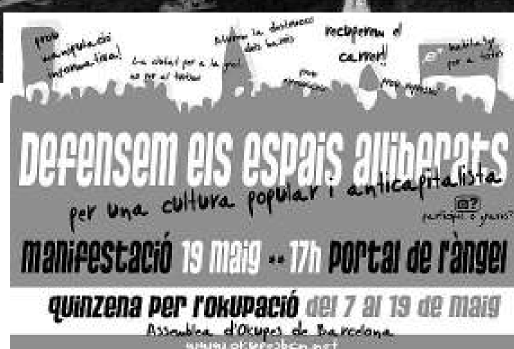
La repressió de les porres i els 'kubotan' és l'únic diàleg que el poder entén

OKUPACIÓ

Brutal repressió contra qui posa en qüestió la propietat privada

Per a aquest "Catalunya", i amb motiu de la Quinzena per l'Okupació organitzada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona, teníem previst un reportatge sobre el moviment d'okupació de cases, però el brutal desplegament policial i repressiu que els Mossos d'Esquadra van exercir contra la manifestació d'aquest col·lectiu ens ha fet replantejar el tema i, com a mínim, parlar, a través del comunicat de la mateixa Assemblea d'Okupes, de la repressió exercida contra la gent que porta a la pràctica les teories que molts defensen només amb la boca. El reportatge hi continua sent però ampliat amb aquest tema.

Text: **Assemblea d'Okupes de Barcelona;** foto: **Mireia Bordonada**

Sota el lema "Defensem els espais alliberats. Per una cultura popular i anticapitalista", l'Assemblea d'Okupes de Barcelona vam convocar una manifestació el dissabte 19 de maig a Barcelona. Es tractava de l'acte final una quinzena per l'okupació, amb actes als diversos centres socials okupats entre el 7 i el 19 de maig.

L'aplicació de la tolerància zero cap a les diferents formes de fer política ha fet caure la façana de la pluralitat democràtica. Des del 19 de maig ja ningú pot parlar més de participació ciutadana, ni d'exercici del dret democràtic a la ciutat de Barcelona.

A partir de les 17h, la manifestació convocada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona va ser desmesuradament coaccionada. Els 1500 manifestants van ser rodejats de mossos d'esquadra des del seu inici impedint l'assistència de molts dels participants o la sortida dels manifestants, que no podien travessar el corró policial, es van produir nombroses intimidacions i atacs violents cap a persones que estaven en la manifestació i inclús contra vianants que no s'estaven manifestant. Arribats a l'alçada de Via Laietana amb Plaça Urquinaona es va voler desconvocar la manifestació però el desmesurat dispositiu policial impedia que cap persona l'abandonés, produint-se una situació de segrest en plena via pública per part de les forces policials.

Malgrat les continuades agressions per part de la policia amb l'objectiu de boicotejar la manifestació, la fermesa i l'enteresa de la gent va posar en evidència que l'única violència que hi havia al carrer, era la policial.

La repressió de les demandes que motivaven la mobilització: defensem els espais alliberats, per una cultura popular i anticapitalista, prou la repressió, volem habitatge per a totes, aturem la destrucció dels barris i prou de manipulació informativa, ha fet evident la complicitat activa de Saura i de tots els polítics amb el model repressor de l'exercici democràtic en l'espai públic.

Continuarem defensant el carrer com a espai de participació política. No instauraran la por, el 19 de maig, en plena campanya de farsa electoral, ens ha quedat clar. Des d'avui no hi ha dubte.

Els mossos d'esquadra agredeixen amb punxons a la manifestació en defensa dels espais alliberats.

La manifestació del dissabte 19 de maig va ser un exemple més del gir a la dreta que caracteritza al tripartit i en concret als responsables de la conselleria d'interior IC-V-EUiA amb en Joan Saura com a màxim responsable. També ho va ser de la brutalitat exercida per un cos policial amb curta però intensa tradició repressiva i de l'ús d'armes desconegudes, punxons, per agredir els manifestants sense ser vistos, degut a les petites dimensions de l'arma. Es per això que volem denunciar:

-Les polítiques repressives contra els moviments socials que s'estan incrementant en els darrers temps, enmarcades dins d'una consigna de tolerància zero a qualsevol forma d'expressió de la dissidència dins de l'espai públic.

-La desmesurada actuació policial contra una manifestació que es va plantejar des d'un primer moment lúdico- festiva i comunicativa. Això va quedar impossibilitat degut a que la intimidació exercida va provocar que molta gent no pogués exercir el seu dret a manifestar-se per por. I que acte seguit altre gent intentés marxar degut a l'ansietat provocada per una situació de terror i se li negués el dret a abandonar l'espai de manifestació convertint-se aquesta, un cop desconvocada, en un segrest.

-La impunitat policial a l'hora d'emprar punxons coneguts com a Kobutan en una manifestació on es van provocar més de 15 ferits per aquesta arma a més d'altres persones contusionades amb porres, patades i cops de puny dins d'una manifestació de la qual era impossible marxar ni accedir-hi.

Més informació: http://okupesbcn.net

Per què okupar: cinc bones raons per fer-ho

Text: **Assemblea d'Okupes de Barcelona;** foto: **Mireia Bordonada**

1. Un habitatge okupat és un crit de lluita contra aquest sistema econòmic que ens obliga a dedicar la major part del nostre sou/diners a pagar per un sostre. Quelcom que és de primera necessitat. És un acte d'insubmisió contra la lògica del sistema capitalista que tot ho converteix en mercaderia. És un acte de ruptura a l'oferta i la demanda, és un espai mort del canvi monetari, és un stop, un prou, un atura't. Un lloc que permet fugir del xantatge econòmic i poder relacionar-te fora d'ell.

2. Un espai okupat és un lloc que permet dur a terme activitats col·lectives, a establir llaços comunitaris. No és tan sols un espai físic que es comparteix sinó caminar i escollir plegades, escapant-se de l'aïllament i la soletat que ens imposa la societat on vivim.

3. Un espai okupat és un espai que permet reunir i practicar l'autogestió a col·lectius i grups, sense dependre de les institucions, funcionant assembleàriament, sense especialització, etc. Permet dissenyar la vida personal i colectiva. Ser la pròpia fontanera...

4. Un espai okupat és un record i una reafirmació de la lluita de gran part de la humanitat: dels jornalers que ocupaven i ocupen terres, de les associacions de veïns i col·lectius de barri que ocupaven cases als anys 70, dels obrers que prenen i autogestionen els tallers i fàbriques, de les festes populars que ocupen els carrers i places, etc.

5. Ens estan obligant a ser totes propietàries, a pagar 40 anys als bancs, a estar lligats a la hipoteca i viure sota el terror de perdre el lloc de treball, a respectar la propietat privada per sobre de les necessitats de les persones, ens estan obligant a trair-nos a nosaltres mateixes.

Llista de CSO

Miles de Viviendas
(www.sindominio.net/miles/)
Pge. Borbó, 11 - Barceloneta <M> L1 Marina
Kasa de la Muntanya
(www.nodo50.org/kasadelamuntanya/). Av. Santuari Sant Josep de la Muntanya, 33 <M> L3 Lesseps
Can Masdeu
(www.canmasdeu.net/). Camí de Sant Llatzer, s/n <M> L3 Canyelles
Sin Salida
(http://sinsalida.squat.net/)
c/ Independència, 362 <M> L5 Hospital de Sant Pau (L-5)
Can Vies
(www.barrisants.org/canvies/)
c/Jocs Florals, 42 <M> L1 Mercat Nou
L'oficina RAM
(http://ram.squat.net/) i la biblioteca KILOMBO
(http://kilombo.squat.net/) en el
CSOA Ruina Amàlia
c/ Reina Amàlia - <M> L2 San Antoni
La Fibra
(www.musaik.net/), pl. Pintor Cusach - Renfe Mataró
Can Pascual
Camí de Can Belasch, Collserola - FFCC Les Planes (segueix pastanagues).
La Ópera
c/ Josep Prats, 56-58 - Hospitalet de Llobregat <M> Av. Carrilet (L-1)
Kan Kadena
c/ Laureà Miró, 134 - Esplugues de Llobregat <M> Can Vidalet (L-5)
La Muerte
c/ Congost, 31 <M> Fontana (L-3)
La TDN
c/ Treball, 105 - Poblenou
Diana
c/ Ruis de Padron, <M> L1-L2 Clot
Ateneu Popular de l'Eixample
Pge. Conradi, 3 <M> L5-L2 Sda. Família
La Papa
c/Sagrega 14 <M> L5-L1 Sagrera
PHRP
c/Magdalenes, 13-15 <M> L4 Urquinaona
Metges
c/Metges, 16 <M> L1 Arc de Triomf
LaFabriketa
c/Santa Rosa, 23 <M> L1 Sta Coloma
El Barco
c/ Pere Pau, 26-28 <M> L5 Horta
Els Timbres
Av. Generalitat, 27 - Renfe Viladecans
Els Tòxics
Passatge dels Ferrocarrils, 15-17 - Cornellà de Llobregat
KOP-Alta Tensió
El Prat FFCC El Prat
La Banka Rota
c/ Rubió i Ors, 103 - <M> L5 Korneya
Bloke Sta. Eulàlia
c/ Aprestadora, 68 - <M> L1 Sta Eulalia
Casal El Rakó
c/ Iglesias, 10 - Renfe Molins s. Rei

Les FAQ (frequent asked questions) sobre okupació

Tot el que sempre havies volgut saber sobre els okupes i mai no t'havies atrevit a preguntar. Hi ha preguntes que es repeteixen una vegada i una altra, te les expliquem aquí perquè no les hagis de repetir:

-Hola, que tal?
-Aquesta és la pregunta que més ens fan i més ens costa respondre. Tot i això, com que som éssers humans, ens sentim afalagats quan s'interessen per nosaltres, i no ens importarà que ho continueu preguntant. Nosaltres també ho farem, perquè ens agrada cuidar el nostre entorn.

-Saps que el que fas és il·legal?
-Sí, però okupar és una pràctica que posa sobre la taula el problema de l'habitatge. Quan la legalitat permet tot un seguit de pràctiques especulatives, coercitives, repressives... és legítim okupar

-De debò creus que canviaràs el món?
-Ufff... m'encantaria. Com a molt canviaré la meva pròpia vida, que ja és prou. Després, si ens ajuntem unes quantes, potser podem fer alguna cosa. Però el que tinc clar és que les lluites que mai es guanyen són les que ni s'intenten.

-Tens la teva pròpia habitació?
-En general, sí, però cada casa s'organitza de manera diferent i decideix sobre la seva estructura interna. Hi ha gent que demana la seva pròpia intimitat i n'hi ha que prefereixen optar per compartir habitació.

-Però si tot ho compartiu, què passa amb la teva parella?
-Aquesta és una pregunta que es fan molts col·lectius que treballen per una transformació de les relacions socials i afectives des de fa una pila d'anys, i encara no hi ha una resposta clara. Seguim intentant-ho...

-Per què els okupes fan pudor?
-No entenc aquesta pregunta.

-Però saps que aquesta casa no es teva?
-Òbviament no tinc un paperet que digui que aquesta casa sigui de la meva propietat. Però com que li dono ús i vida a una finca que havia estat abandonada, de moment és meva.

-Què faràs quan vigui la policia?
-Primer de tot, tancar la porta. Després hi ha diferents estratègies per fer-hi front... i molta creativitat.

-Que faràs quan tinguis nens?
-No tothom vol tenir fills. Hi ha gent que educa els seus nens en cases okupades. I també n'hi ha que els matriculen a La Pinya.

-Que faràs quan et fotin fora?
-Com diu la dita popular: "un desalojo, otra okupación".

-Com vas entrar?
-Secret professional.

-Però vosaltres treballeu?
-Doncs sí. Eduquem als vostres fills, repartim les vostes cartes, fem pàgines web ximples (però amb estil), traduïm els vostres textos, estem al darrere de la finestra quan feu els vostres tràmits,...

Però la pregunta adequada es: per què treballem? Si em volgués comprar una pantalla plana hauria de dedicar-hi sis mesos del meu sou, d'aquesta manera em puc permetre buscar-me la vida.

-Per què predomina la música dels anys 80 en les festes okupes?
-No ho sé, fa molt de temps que no vaig a Can Vies.

-Què fas a més de fer festes i amoinar als veïns?
-En general, intentem respectar la gent que viu als voltants dels centres socials. Moltes de les activitats que fem no només no amoïnen els veins sinó que ells mateixos hi participen.

I si vols saber més detalls de les altres activitats que fem pots consultar l'"Infousurpa".

-La policia t'ha pegat alguna vegada?
-La policia no només pega els okupes. Reprimeix els pobres i tothom qui pensa diferent. Llàstima que els resulti més pràctic pegar els okupes que els perillosos polítics i els violents especuladors.

-I no tens res millor que fer amb la teva vida?
-Sí, precisament tinc millors coses que fer, per tant me'n vaig!

Aproximació al moviment des dels anys 80 fins a l'actualitat

Alguns moments històrics de l'okupació a Barcelona

Anys 80
Primeres okupacions de cases polítiques més enllà de la simple necessitat d'habitatge. Segons la premsa eren "els ocupa-pisos".

1985
A Sants, s'okupa Cros10 i a Cornellà, L'Ateneu.

1989
El mateix dia que cau el mur de Berlín, a Gràcia s'okupa la Kasa de la Muntanya.

1991
Okupació d'una antiga vaqueria a l'Hospitalet. La Vaqueria esdevindrà, durant sis anys, un Centre Social de referència.

Anys 90
Okupacions de vivendes a diferents barris, sobretot a Gràcia, amb coordinació estontània.

1995
Van confluint més sovint grups de diferents àmbits, mesclant-se gent que ja estava okupant amb gent que no...

Gener del 96
Gent de diversos barris es coordina per respondre a la imminent aprovació del Nou Codi Penal, que criminalitza l'okupació.

Març del 96
Okupació de la fàbrica Hamsa a Sants i del Cine Princesa al centre administratiu de Barcelona.

Octubre del 96
Desallotjament de Cine Princesa amb un desplegament policial mai vist acompanyat d'un ampli seguiment mediàtic. Com a resposta, una manifestació que acaba atacant la comissaria de Via Laietana.

Gener del 97
Jornada estatal per l'okupació a Barcelona, s'okupa l'Economat al barri de Santa Caterina.

Febrer del 97
Cinc mil persones es manifesten en suport del CSO Hamsa, aconseguint aturar el desallotjament temporalment.

Abril del 97
Jornada d'okupació simultània al territori català. S'okupa a diferents barris de Barcelona, a Terrassa, Cerdanyola, Banyoles... De les 10 okupacions totes són desallotjades en breu menys la del barri de Sant Andreu. El CSO El Palomar tindrà cinc anys de vida.

Octubre del 97
Desallotjament de Sasé, poble okupat a Osca, on 50 persones són detingudes. Fou un moment en l'alça per l'okupació rural.

Març del 98
Jornada per l'okupació amb una manifestació de 5.000 persones i un concert al Born amb més de 10.000 persones. El mateix mes, es va penjar la bandera okupa, retirant l'espanyola, de l'edifici de la Generalitat a la plaça de Sant Jaume.

Juliol del 98
Okupació de la plaça Catalunya en una jornada reivindicativa amb plantada de txiringos informatius dels diferents Centres Socials Okupats.

Gener del 99
Okupació col·lectiva d'un edifici municipal a la Ronda de Sant Pau de Barcelona, durant dos dies.

Abril del 99
Bicicletada contra els desallotjaments. Després d'un incident amb la policia durant el recorregut, va haver-hi un muntatge policial contra cinc persones que foren detingudes dues semanes més tard dela mobilització.

Maig del 99
Setmana de Lluita Social "Trenquem el silenci", s'okupa la plaça de Catalunya com a campament base.

Octubre del 99
Campanya criminalitzadora després de la manifestació antifeixista del 12 d'octubre en què va haver-hi disturbis. La policia deté 22 persones de les quals se n'empresona una part. Dies més tard, es va aconseguir la seva llibertat, unes 10.000 persones es van manifestar reclamant-la.

Abril del 2000
Manifestació contra l'especulació que aplega 3.000 persones. Moltes accions durant el recorregut.

Setembre del 2000
Acampada a la plaça. Orfila (Sant Andreu), okupació de la seu del Districte i càrregues pels carrers pel perill del desallotjament del CSO La Gàlia al barri de la Trinitat.

Juliol del 2001
Assalt a la Kasa de Muntanya després del desallotjament de Kan Nyoquis, just al davant. Durant l'atac policial, un noi perd un ull. Milers de persones es manifesten contra la criminalització uns dies més tard.

Agost del 2001
La criminalització arriba fins a extrems de vincular l'okupació amb ETA coincidint amb la caiguda del "comando barcelona". Es deté i empresona diverses persones viculades amb l'okupació.

Març del 2002
Multitudinària manifestació a Barcelona contra la Cimera Europea. Milers i milers de persones es manifesten pel centre de la ciutat.

Maig del 2002
S'atura el desallotjament de Can Masdeu després de resistir penjats a la façaca durant tres dies.

Novembre del 2002
Enderrocat el Mur de la Vergonya al barri de la Rivera per donar lloc al nou parc autogestionat del Forat de la Vergonya.

Març del 2003
En les protestes contra la guerra a l'Iraq proliferen les okupacions dels Espais Alliberats Contra la Guerra al centre de la ciutat.

Octubre del 2003
Quinzena de lluita per l'okupació, amb moltes accions i una manifestació d'unes 4.000 persones.

Desembre del 2003
Desallotjament del CSO Les Naus, enmig d'una campanya contra el Fotut 2004 contra l'elitització de la cultura.

Maig del 2004
En el marc de l'EuroMayday s'okupa efímerament la comissaria de Via Laietana que restava abandonada.

Juliol del 2004
Paterem el Fòrum. Okupació del recinte del Fòrum de les Cultures en un assalt popular per terra, mar i aire.

Agost del 2004
Desallotjament del CSO Hamsa després de tres mesos de resistència i 9 anys de vida. Com a resposta s'okupa la Pedrera i hi ha disturbis al vespre. El mateix mes, es desallotja l'Euskal Jai d'Irunya després de 10 anys de vida. Trigaran dos dies a desallotjar la gent que resisteix a la teulada, posteriorment va haver-hi una manifestació de 10.000 persones.

Octubre del 2004
Desallotjament amb disturbis del Pati Blau a Cornellà.

Juny del 2005
Festa de l'okupació al parc de l'Espanya Industrial amb trobada de paradetes dels diferents CSO.

Juliol del 2005
Criminalització de les diferents Festes Populars als barris i pobles en plena ofensiva del Civisme que al mes de novembre d'aquest any fou aprovada.

Agost del 2005
Concert d'Ojos de Brujo per l'Assemblea d'Okupes a les Festes de Gràcia.

Novembre del 2005
Desplegament dels Mossos d'Esquadra que no triguen en començar a desallotjar.

Febrer del 2006
Fets del 4F al carrer St. Pere Més Baix, on són empresonats tres nois.

Primavera del 2006
Esdevenen els Espais Alliberats per la Cultura amb diferents okupacions efímeres com la del teatre Arnau al Paral·lel.

Novembre del 2006
Manifestació en suport al Forat de la Vergonya amb una posterior onada criminalitzadora a la premsa oficial pel llançament d'uns coets.

Desembre del 2006
Multitudinària manifestació del moviment per l'habitatge que ha aparegut aquest any.

Desembre del 2006
Desallotjament de la Makabra, okupació de Can Ricart i nou desallotjament.

2007
Els mossos d'en Sauron han pillat carrerilla desallotjant de "bon rotllo" i comencen a "normalitzar-se" els desallotjaments sense ordre o abans de la data fixada. Es comença a parlar d'una nova llei que inclourà els desallotjaments express.

Maig del 2007
Nova quinzena per l'okupació als barris de Barcelona i pobles dels voltans.

Les privatitzacions de béns públics prenen noms diferents: externalitzacions, subcontractacions, fundacions...

A SAS, la plantilla ha estat a l'alçada de les circumstàncies

Assetjament a MAC-SER BCN SL d'Esplugues de Llobregat

Federació Comarcal del Maresme de la CGT

José Fernández Onorio, principal responsable de l'empresa MAC-SER BCN, ajudat en algunes ocasions per algun treballador afí a l'empresa, sotmet a assetjament la nostra companya Juana Sedeño.

Aquesta situació començà el dia 27 de juliol del 2002 quan Juana va mostrar el seu suport a unes companyes enmig d'un conflicte amb l'empresa. Des d'aleshores, tot van ser vexacions, males maneres, restriccions, sancions, etc. Fins aleshores havia estat una treballadora exemplar sense cap tipus de conflicte gaudint la mateixa d'un contracte indefinit per la seva bona feina en les seves tasques de neteja. Des d'aquesta data se li van fer falses acusacions, es va prohibir als seus companys relacionar-se amb ella, humiliant-la i degradant-la en el seu treball, sense parlar dels problemes econòmics que aquesta situació li està implicant. A causa de la situació laboral inhumana a la qual és sotmesa ha arribat fins al punt de perdre el seu habitatge i haver de demanar ajuda familiar per poder alimentar-se.

Actualment viu de prestat per quinzenes en el domicili de dos familiars, tot això a causa de les despeses que aquesta situació li estan implicant ja que és mare separada i no rep cap tipus d'ajuda.

El seu estat de salut és lamentable tal com indiquen multitud d'informes mèdics dels quals disposa l'afectada. Totes aquestes afeccions mèdiques estan relacionades amb la seva situació laboral i certificades per diferents instàncies com l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM). Tota aquesta situació és deguda a les situacions de gran tensió promogudes per José Fernández Onorio, que l'està sotmetent i assetjant des de la data ja esmentada.

Volem recordar que la companya Juana va ser acomiadada per greus acusacions sense demostrar, tal és així que un jutge va dictaminar que l'empresa havia de readmetre la nostra companya per acomiadament improcedent. Després de la readmissió, va continuar l'assetjament constant contra la nostra companya, aquesta empresa ja ha rebut multitud de denúncies per part dels treballadors per les seves males accions.

L'empresa MAC-SER presta els seus serveis al Grup Inditext (Zara, Máximo Dutti, Bershka...

Després d'una llarga i dura lluita per part de la plantilla

Acord final en el tancament de SAS Abrera

Col·lectiu Catalunya

El passat 7 de maig es va signar l'acord definitiu que posava fi a dos mesos d'un conflicte digne i realitzat amb grans i audaces mobilitzacions per part dels treballadors, que van arribar a la paralització de la producció a Seat en diverses ocasions. En aquesta lluita, que ha funcionat de forma assembleària i amb implicació plena del comitè d'empresa, la Secció Sindical de CGT ha jugat un paper determinant. En el número 85 del Catalunya ja vam informar ampliament de la situació a SAS Abrera.

La plantilla de SAS ratificava en referèndum el 7 de maig les condicions dels acomiadaments i aixecava el tancament per torns que mantenia des de feia dos mesos a la factoria de SAS a Abrera. La plantilla ratificava així les condicions dels 210 acomiadaments plantejats per la Direcció de la companyia del sector auxiliar de l'automòbil. El 94% de la plantilla va donar suport al principi d'acord, ja que 185 treballadors van votar a favor del mateix, 8 es van posicionar en contra i 3 es van abstenir.

Abans, el comitè d'empresa de SAS, companyia que va tancar la seva fàbrica d'Abrera (Barcelona) el passat 2 de març, havia signat el 4 de maig un principi d'acord amb els representants de l'empresa que incloia un augment de la indemnització des dels vint dies per any treballat inicials fins als seixanta.

Els afectats pel ERO rebran un pagament de 1.100 euros com a compensació per l'increment salarial no aplicat el 2006 i les indemnitzacions tindran en compte el període de contractació a través d'empreses de treball temporal i l'antiguitat dels treballadors procedents de la companyia VDO de Rubí (Barcelona). Els onze afectats per l'ERO amb major antiguitat podran recol·locar-se voluntàriament en la fàbrica de SAS que es troba en l'interior de la planta de Seat a Martorell (Barcelona) i en el càlcul de les indemnitzacions no es tindran en compte les baixes per maternitat o per malaltia de l'any passat. Quant al pla social de l'empresa, s'ha ampliat de dues a tres el nombre d'ofertes de treball que podran rebutjar els acomiadats sense perdre el subsidi d'atur.

SAS, un dels primers proveïdors que va acompanyar a Seat en el seu trasllat a Martorell, ensamblava a Abrera els quadres de comandament dels models Ibiza i Córdoba fins al passat 2 de març, en que l'empresa va decidir tancar la factoria, després que Seat decidís passar la fabricació d'aquests elements a l'empresa Peguform, la plantilla de la qual tenia unes condicions de treball i salarials molt pitjors que SAS i per això Peguform va poder realitzar una oferta de fabricació molt més barata.

Amb la factoria de SAS Abrera tancada de forma salvatge per la Direcció de l'empresa des del 2 de març, tenint en compte que la factoria només fabricava un element i que l'únic client era Seat, es feia realment molt dificl poder trobar una solució de futur que passés per la gestió col.lectiva de la factoria per part dels treballadors. Així, a contracor, finalment la plantilla no va veure altra opció que acceptar l'ERO.

L'acord definitiu posava fi a dos mesos d'un conflicte sembrat de mobilitzacions per part dels treballadors, que en alguns casos han provocat la paralització de la producció de Seat. Els últims episodis de les mobilitzacions de la plantilla de SAS Abrera havien estat la concentració el 25 d'abril a les portes de l'Open Seat Godó Tenis de Barcelona, la concentració el 27 d'abril davant la seu de la Conselleria de Treball al carrer Sepúlveda de Barcelona, i els talls a l'autovia A-2 el 2 de maig.

Obliguen l'empresa Iberia a retirar la sanció de quaranta-cinc dies contra un treballador per la invasió de les pistes

Col·lectiu Catalunya

La titular del jutjat social número 3 de Barcelona ha obligat Iberia a anul·lar la sanció de 45 dies sense sou i feina que va imposar al treballador Marco Aurelio Arenas per haver envaït, segons la companyia, les pistes de l'aeroport del Prat durant la vaga del 28 de juliol passat. La jutgessa no va acceptar com a prova les imatges de les declaracions que el treballador, que és delegat sindical de la CGT, va fer a les càmeres de Telecinco, ja que estaven gravades a l'exterior de l'aeroport.

Iberia va expedientar amb sancions que anaven de 16 a 60 dies sense feina ni sou 59 treballadors que presumptament van envair les pistes i van impedir el trànsit dels avions durant la vaga que va col·lapsar l'aeroport del Prat al juliol.

Marco Aurelio Arenas va complir la sanció i va estar sense treballar ni cobrar durant 45 dies entre el gener i el febrer passats. Arenas va portar la sanció als tribunals i el jutjat social número 3 de Barcelona li ha donat la raó.

L'empresa argumentava la sanció imposada amb unes imatges de la cadena de televisió Telecinco, en què es veia Arenas fent unes declaracions al·lusives a l'activitat laboral del servei de terra d'Iberia. Segons la companyia, les imatges van ser preses a peu de pista, cosa que hauria demostrat la presència del treballador durant l'ocupació. També va basar l'acusació en el control d'entrada, que mostrava com Arenas va accedir a l'aeroport. La jutgessa, en canvi, ha reconegut que les imatges es van prendre al pàrquing de l'aeroport, a l'exterior de les terminals, i per això la gravació no prova que Arenas estigués ocupant les pistes. Pel que fa al control d'entrada, el treballador argumenta que «en un dia com aquell, vaig entrar i sortir deu vegades de l'aeroport», i això també ho invalida com a prova. Com que ja ha complert la sanció, Iberia haurà de pagar-li els 45 dies i cotitzar-los a la Seguretat Social com si Arenas els hagués treballat.

Arenas no ha estat l'únic a recórrer contra la sanció. Un altre delegat sindical, en aquest cas de CISA, tindrà el 5 de juny el judici en què s'haurà de decidir si la sanció que li ha aplicat Iberia és justa o no, dia en què es jutjaran una vintena de casos més d'expedientats per Iberia, ja que vol estudiar la causa que té oberta el jutjat penal número 1 del Prat contra aquest treballador, que està imputat per la presumpta ocupació de les pistes de l'aeroport. La titular del Prat ha imputat de moment més de doscents treballadors per possibles delictes de sedició, desordres i alteració de l'ordre públic, i encara els està interrogant.

ENTREVISTA

Secció Sindical de la CGT a l'Agència Tributària

'L'únic sindicat d'esquerres que actua com a tal'

Josep Garganté

-Quan i com es crea la Secció Sindical de la CGT a l'Agència Tributària?

-Ens la vam trobar ja creada però inactiva, fa uns 15 anys mes o menys. Parteix del nucli actual procedeix de la UGT, quan el PSOE estava llicenciant via "manu militari" Nicolas Rodó, Antón Saracibar i la vella guàrdia ugetista. Va muntar la UGT Catalana una gestora a la secció sindical d'Hisenda de la UGT per impedir-nos participar en el Congrés de Catalunya, ja que bona part dels delegats sindicals d'aquella època eren proassemblearis, d'ascendència anarcosindicalista o "redondistes" i tant els uns com els altres eren obertament crítics amb els acords dolents que signava la secció estatal de la UGT a l'AEAT, vam decidir passar-nos en massa amb afiliats inclosos a la CGT.

-Quin és la situació laboral en el vostre sector?

-La situació laboral és complicada, amb 28.000 empleats públics (un 7% és personal laboral) d'una banda l'AEAT actua com un miniestat dintre de la Función Pública, d'altra banda l'estructura orgànica i directiva de l'Agència Tributària Espanyola està absolutament jerarquitzada; amb una elit de jerarques administratius (Inspectors de Finances) que acapara tot el poder i controla de forma absoluta en el seu benefici la massa salarial.

En les administracions on més directe és el contacte amb els ciutadans ens trobem amb plantilles reduïdes al 50% amb salaris que escassament arriben als 1000 euros amb 20 anys de serveis. Sobrecarregades de treball i escasses de mitjans.

Ens trobem també amb una externalització dels serveis, especialment les d'informació tributària que han estat cedides a empreses com Atento.

Això s'ha d'afegir un absolut menyspreu cap a les pròpies normes que l'estat dicta a l'AEAT, ja que durant les campanyes de renda es dedica a la contractació il·legal de personal eventual. Nombroses sentències en procediments de la via laboral iniciats per la CGT de la via laboral han convertit aquests eventuals en fixos discontinus.

Les reivindicacions són augments salarials per a deixar la condició de mileuristes i dotació de les plantilles en les Administracions i Unitats sobrecarregades de treball.

-El dia que començava la campanya de la declaració de renda hi va haver mobilitzacions. En què van consistir i com i per quina raó es plantegen?

-En aquest conflicte el personal administratiu i tributari de l'Agència plantejava augments salarials, reclassificacions professionals i dotació de les plantilles. Tanquem 4 administracions de les 22 existents i es va paralitzar la delegació de Tarragona, l'AEAT va deixar de donar cites dues setmanes abans de l'inici de la campanya de renda pel dia 2. Vam calcular que va parar sobre un 40% de la plantilla en un atur que es va iniciar de 10'30 a 14'30 h i que la pròpia Agència a Catalunya va beneficiar l'atur al no citar als ciutadans per a confeccionar les seves declaracions de la Renda. Finalitzem l'aturada amb una manifestació pel carrer Aragó cap a Roger de Llúria i posteriorment Gran Via.

-Quina és la relació amb els altres sindicats? Estan per la feina en la campanya de protestes?

-Bàsicament dolenta en aquests moments. Existeix un sindicat de directius (no va en conya) que s'ha presentat per primera vegada a les eleccions, un sindicat de quadres en conflicte amb el sindicat de directius, CCOO, CSIF, SIAT-US, UGT i CGT.

A Barcelona la CGT és el sindicat amb major nombre de delegats després de les eleccions. Som l'únic sindicat d'esquerres que actua com a tal a l'Agència Tributària, la resta té acords de no efectuar ni reivindicacions, ni mobilitzacions durant la campanya de la renda, a canvi de cursets (dotacions econòmiques per a efectuar-los), mitjans materials i altres "ajudes".

Les treballadores de Clece Girona reclamen millores salarials

Redacció

Les treballadores de la neteja a Girona es van tornar manifestar el 20 d'abril per reclamar millores salarials. Una vintena de treballadores de l'empresa Clece de Girona, encarregada de la neteja de dependències municipals, es van concentrar al matí davant de l'Ajuntament per reclamar un augment de sou. El conflicte laboral en aquesta empresa ja ve de molt llarg. Aquesta concentració es va convocar després que el passat 10 d'abril l'empresa i els treballadors van arribar a un acord que va posar fi a la vaga que mantenien des de feia 37 dies amb el suport de la CGT.

Algunes de les mesures que va preveure l'acord van ser convertir contractes temporals en fixos, la possibilitat d'incrementar el nombre de treballadors i donar noranta dies de permís no remunerat als empleats. Tot i això, no es va aconseguir que s'incrementessin els seus salaris, que consideren totalment injustos i insuficients, per aquest motiu, tenen previst seguir realitzant concentracions davant del consistori per reclamar un sou digne.

Sous de misèria i condicions de treball draconianes

L'empresa Clece és una empresa a nivell de l'Estat espanyol. Des de fa uns anys està guanyant molts concursos de l'administració pública. Guanyar aquests concursos els suposa uns beneficis de milions d'euros, ja que quan es concedeixen els contractes no se li pregunta a l'empresari quants diners destinarà als beneficis econòmics i quants al treballador, i l'administració es limita a agafar la millor oferta.

Aquesta empresa és una de les que pitjor contractes té per als seus treballadors: contractes precaris, temporals que es fan interminables, errors constants en les nòmines, hores extres pagades a 5 -el que després de llevar-li el 14 % d'IRPF es converteix en un regalet dels treballadors a l'empresa- quan el conveni marca 13 euros. El personal que hi ha destinat a cada centre és insuficient; per tant, hi ha una sobrecàrrega de treball que no està reflectida en el salari. Els dies personals no es cobreixen, ni les hores sindicals de les companyes delegades. Han de fer el seu treball i el de la companya absent. No es pot desenvolupar la feina a fons, però és igual, perquè aquí el que preval és que sembli que els centres estan nets.

Quan un treballador es dóna de baixa, sigui per accident o per malaltia, se li descompta la totalitat dels tres primers dies i un percentatge elevat de la resta. Una companya, per exemple, es va accidentar netejant i després de patir durant mesos la seva dolència cobra uns 500 euros. Els companys que recullen les escombraries als hospitals s'han punxat diverses vegades amb xeringues que no havien estat dipositades en contenidors apropiats, amb el risc d'infeccions. Vidriers que netegen sense mesures de seguretat. La llista és interminable i per això es va convocar la vaga indefinida que va tenir lloc durant els mesos de març i abril, ja que es portava més de quatre mesos intentant negociar unes millores que l'empresa es negava a concedir: augment de plantilla, reducció d'hores laborables a 35, augment dels salaris, cobertura del 100% en les baixes per accident i malaltia i més seguretat en el treball.

LA MIRADA INDISCRETA

Eleccions i quotes informatives

Emili Cortaitarte Carral

Durant les passades eleccions municipals i autonòmiques (en alguns territoris de l'Estat) hem tornat a assistir al trist espectacle (alliè a qualsevol criteri de llibertat i democràcia) dels blocs informatius sota estrictes controls de temps, ordre d'aparició... en funció dels anteriors resultats electorals.

Com bé sabeu, no m'estic referint als espais gratuïts de propaganda electoral en els mitjans públics.

Són les notícies sobre les eleccions (en general, les campanyes dels líders dels partits majoritaris i parlamentaris) que responen a aquests estrictes criteris. A Catalunya, només els periodistes de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió han fet explícita la seva queixa i no han signat o no han aparegut, fent veure que es tractava d'un reportatge periodístic, en les imatges televisives.

La resta de grans mitjans han donat sensació de normalitat quan no han contribuït amb entusiasme democràtic a la farsa. No és d'estranyar, de fet en períodes no directament electorals el funcionament d'aquests mitjans no és gaire diferent. Decantats, en general, cap a una o altra de les dues grans opcions partidistes (populars i socialistes encarnen una nova versió dels conservadors i liberals de la Restauració borbònica, en un nou restabliment monàrquic amb patent de cors) els mitjans contribueixen de manera decisiva a crear la tramoia d'un edifici democràtic, en el qual sembla que el gran repte és optar pels uns o pels altres. De vegades, com si d'unes postres es tractés es deixa entreveure que existeixen altres opcions. Més minoritàries però, això sí, integrades en el sistema.

Aquest entramat no és una imposició del sistema partitocràtic a les grans empreses de comunicació escrita i audiovisual. La simbiosi i el repartiment de rols és un fet i forma part d'un pacte sòcioeconòmic que va més enllà de qualsevol conjuntura passatgera. Estat, sistema polític, partits del sistema i mitjans de comunicació formen una quadratura que sustenta el sistema i dóna cobertura a la il·lusió democràtica eliminant del joc qualsevol opció més radical (llistes obertes, democràcia participativa) o alternativa (transformació del sistema, autogestió).

I així les coses, els temps electorals ens fiquen a casa uns senyors i senyores que només tenen que bones intencions cap a nosaltres.

L'ALTRA REALITAT

Què podem fer? El cas de SAS a Abrera

Pepe Berlanga

El passat mes de febrer els qui treballaven en l'empresa SAS d'Abrera van ser informats que l'empresa tancaria, al·legant que no havien aconseguit mantenir la fabricació dels quadres de comanadament dels Seat Ibiza, perdent l'adjudicació que passaria a realitzar Peguform, amb salaris i condicions laborals pitjors que les gaudides per SAS i, conseqüentment, era forçós el tancament de la planta a Abrera.

En resposta a l'actitud dels treballadors a primers de març, l'empresa procedia al tancament patronal i en oposició a aquesta actuació els treballadors i treballadores van iniciar un procés de protestes que ha durat més de dos mesos. No obstant això, a pesar de totes les accions de protesta efectuades, entre altres talls de carreteres o paralitzar la producció a Martorell en diverses ocasions, ha estat impossible doblegar la decisió empresarial.

La CGT que posseïa la representació majoritària en SAS, ha hagut d'assumir la iniciativa mobilitzadora i propositiva, adquirint una gran responsabilitat davant els treballadors. Finalment, s'ha pogut aconseguir un increment substancial de les indemnitzacions econòmiques. Dels vint dies de salari per any treball als seixanta, els afectats pel ERO rebran 1.100 euros en compensació per increments salarials no aplicats, les indemnitzacions tindran en compte tots els períodes de contractació, així com reconèixer l'antiguitat dels treballadors procedents d'altra companyia, onze afectats per l'ERO es recol·locaran en la fàbrica que SAS té a l'interior de la Seat a Martorell, i altres, no menys importants, que incideixen sobre el càlcul final de les indemnitzacions.

Aquesta bateria de mesures que van confluir en el principi d'acord subscrit amb la representació dels treballadors, van culminar en un referèndum que, amb el 94% dels vots, va aprovar les mesures acordades. Els mateixos afectats han reconegut que era l'única sortida possible davant una realitat tan aixafadora. No obstant això, sembla que la decisió va en contra d'algun acord adoptat per CGT en un dels seus innombrables comicis, els signants són conscients d'això i així ho reconeixen, no obstant això, s'han atrevit a signar-lo, valenta decisió que pot implicar-los malsdecap.

Certament, difícil paper amb què han hagut de lluitar, millor dit, amb què hauríem d'enfrontar-nos tots.

Clariant accentua la repressió contra la CGT

Seccions Sindicals CGT Clariant Ibérica; foto: Joan Ramon Ferrandis

Sense cap tipus de contemplació la multinacional Clariant Ibèrica SA contia obstinada a dinamitar tota representació del sindicat CGT en els centres de treball establerts a Catalunya (el Prat i Tarragona). Les maniobres de la direcció de Clariant Ibèrica per desmembrar la CGT comencen a ser eixelabrades i contínues. No obstant això, els resultats estan sent nefastos per als interessos d'aquests directius agressius, necessitats de resultats impressionants a molt curt termini i sense el mínim sentit de la lògica.

Si ens atenem als fets més recents, en un període de sis mesos enrere, veiem la seva política de repressió contra CGT: sancionen el delegat sindical de la CGT al Prat de Llobregat; sancionen un afiliat a CGT al centre del Prat; sancionen i acomiaden el secretari de la Secció Sindical de la CGT al centre de Tarragona i membre del Comitè d'Empresa; sancionen un company que es presentava per la llista de CGT posant-li una sanció de dos mesos d'ocupació i sou al centre de Tarragona; i sancionen tres afiliats de la CGT al centre del Prat; un d'ells, a més, es va presentar en les recents eleccions al Comitè per CGT, amb el resultat de dos acomiadaments i una sanció de 30 dies d'ocupació i sou.

Cal ressaltar l'altíssim nombre d'expedients que l'empresa està incoant des de fa un temps. Què ocorre amb aquesta empresa?

Dos acomiadats i un sancionat al Prat

La Direcció de l'empresa química compleix la seva amenaça i acomiada un membre del Comitè en actiu, un exdelegat de personal i un operari, tots ells afiliats de la CGT.

La direcció del Prat, fent gala de la seva gran capacitat de comunicació i aplicant-se amb rigor, exclou el diàleg i aplica la sanció. Tot això quan els treballadors no accepten ordres per considerar que no entren en les seves funcions. O bé es fan ressò de notícies sobre membres de la plantilla que no els són grats.

En la primera setmana i sense donar temps al Comitè ni a constituir-se, l'empresa ja va obrir quatre expedients disciplinaris sense cap base legal per procedir a cap sanció o acomiadament i, un cop presentats els plecs de descàrrec, Clariant va acomiadar dos dels expedientats i va sancionar amb falta molt greu i 30 dies d'ocupació i sou el tercer.

Després d'una investigació parcial en la qual no es va escoltar els sancionats, ni va assistir-hi cap representant social, només han considerat les al·legacions que es van fer per escrit sobre acusacions molt generals contra els expedientats, després de la denúncia per part de dos companys que se sentien acorralats pels sancionats.

Això es produeix poc després de la realització d'eleccions sindicals, en les quals, a pesar de la impugnació de les eleccions per part de l'empresa, es va poder presentar una llista amb 16 persones en el col·legi d'especialistes i no qualificats, aconseguint 7 representants, majoria absoluta, ja que no hi va haver cap altre sindicat que presentés més llistes.

CGT va recollir signatures de la major part de la plantilla declarant la inexistència de cap tipus d'assetjament i que les relacions laborals en aquesta factoria són amistoses i cordials però no ha servit de res.

Nou comitè, nou repte de la direcció de Clariant. S'ofereix diàleg i voluntat d'arreglar les coses, de baixar la crispació, de conciliar els interessos de l'empresa i dels treballadors, i la resposta empresarial és totalitarisme, imposició i absència de diàleg. Se'ls pregunta si pretenen tancar el Prat i llancen desafiaments continus a la plantilla per a aniquilar-la, amb el tancament o amb la seva submissió absoluta a la voluntat empresarial.

Hi ha nou comitè al Prat, però torna a ésser de CGT. L'empresa aposta fort per veure amb quin suport es compta i tornar a tirar un pols a la plantilla.

És important demostrar als directius de Clariant Ibèrica la unió dels treballadors i la lluita contra les injustícies i la defensa de les garanties socials (si el CGIQ se signa com planteja la patronal suposarà la submissió als empresaris), la defensa dels propis drets i els dels companys.

Clariant Tarragona

La repressió de Clariant Ibèrica sobre els treballadors que simpatitzen d'una o altra forma amb la Confederació General del Treball és manifesta.

S'està a l'espera de la sentència del judici celebrat el passat 4 d'abril i s'espera que demostri que l'actuació de la direcció de Clariant és premeditada i encaminada a eradicar la representació dels treballadors per CGT, únic sindicat crític amb la conducta de l'empresa.

S'espera que els treballadors comprenguin que davant la demostració d'autoritarisme per part de la direcció de Clariant no queda cap altre remei que l'acció directa i contundent contra l'actitud repressiva de l'empresa.

La destrucció d'ocupació pública, causa de les dificultats a Adif

SFF-CGT

Com a conseqüència del degoteig incessant des de fa mes de quinze anys de la destrucció d'ocupació pública, mitjançant Expedients de Regulació d'Ocupació, de la incapacitat de l'empresa Adif per obtenir del govern actual la cobertura de les necessitats de plantilla mitjançant Ofertes d'Ocupació Pública suficients, i d'una política de transports més decidida a apostar per la carretera, per cobrir el manteniment i la construcció d'infraestructures ferroviàries, Adif està recorrent als trasllats temporals forçosos, no com una mesura excepcional sinó dolorosament recorrent.

Aquesta política de personal xoca frontalment amb la falta de plantilla, que s'evidencia amb gairebé un milió d'hores extraordinàries realitzades l'any 2006 en les UN que composen l'actual Adif i amb la multitud de treballs que s'han externalitzat cap a empreses privades per falta de personal propi per a realitzar-los. Així mateix, les gerències de producció que s'encarreguen del manteniment del territori assignat tenen cada vegada més dificultats per mantenir les instal·lacions amb les degudes garanties, arribant-se a paralitzar les necessàries obres de renovació per falta de personal que realitzi les funcions d'encarregat dels treballs - treballadors responsables de la seguretat i del bon funcionament dels treballs.

La multitud d'avaries i incidències que han causat les obres de l'AVE en les línies de Rodalies de Renfe a Catalunya i l'escassedat de plantilla en l'àmbit, van instar que fos el Ministeri de Foment qui prengués cartes en l'assumpte, però en comptes de trobar solucions sòlides en el temps ha optat per trasllats forçosos d'altres províncies que, a més de comportar una formació nul·la en el coneixement de les instal·lacions, posa en greu perill les necessitats de manteniment de moltes altres instal·lacions.

CGT entén que l'objectiu no és cap altre que continuar la privatització de l'empresa pública ferroviària i canviar l'ocupació fixa amb drets per ocupació precària, en contradicció amb els objectius establerts pel Ministeri de Treball del govern socialista que parlen de millora de la qualitat de l'ocupació i la reducció de la temporalitat. Recordem que l'actual ministre de Treball, Jesús Caldera, es va manifestar contrari a l'anterior Expedient de Regulació d'Ocupació signat al juliol de 2003, quan era portaveu del grup socialista, argumentant que "es deterioraran més els serveis ferroviaris" i afegint que "és necessari enfortir l'ocupació per a millorar els serveis públics, sobretot si són essencials" i que l'"ERO de Renfe no és necessari" (vegeu l'hemeroteca amb data de 3 de juliol de 2003).

Per això, CGT planteja un procés de rejoveniment de la plantilla amb la contractació de nous treballadors i treballadores que enforteixin l'empresa ADIF i que permetin escometre les actuals i futures càrregues de treball, amb seguretat i qualitat en el servei ferroviari.

En lluita per un conveni digne a Salom-IB3

CGT Illes Balears

Els treballadors i les treballadores de Salom-IB3, a les Illes Balears, estan portant un procés de lluita per acabar amb la precarietat existent a l'empresa i en defensa d'un servei de ràdio i televisió pública de qualitat. Tenen el suport dels tres sindicats del comitè d'empresa: CGT, UGT i CCOO. Han realitzat diverses concentracions davant el Consolat de la Mar, seu de la Presidència del Govern de Jaume Matas, per exigir unes condicions salarials i laborals dignes, per un conveni col·lectiu just i respectuós de les seves justes reivindicacions.

Aquestes concentracions es van iniciar 20 d'abril i s'han anat repetint cada divendres.

El Govern de les Illes Balears, en mans del PP, ha muntat una radio-televisió que se suposa pública, que efectivament està finançada amb els impostos públics, però que la seva funció i continguts estan descaradament al servei del partit polític de Jaume Matas, el PP, i això ho han fet subcontractant els serveis tècnics a una empresa privada que manté la seva plantilla en condicions precàries, tant salarials, laborals com contractuals, a més d'una línia d'ínfima qualitat, sectària i submisa davant el poder. Els treballadors i les treballadores que hi fan feina ho estan a través d'una empresa privada (Salom Audio y Vídeo, S.L.) que, no cal dir-ho, s'endú una mossegada dels diners públics. Resultat de tot això: cap dels treballadors de l'empresa és fix ni té una seguretat laboral ni existeix cap tipus de conveni que reguli les seves condicions laborals; estan sotmesos a una flexibilitat absoluta.

Els treballadors i les treballadores de Salom-IB3 tenen, tots, contracte precari i no consolidat, i reben uns salaris de misèria, que els obliga a recórrer a hores extraordinàries i cobrament de plusos (com el de "disponibilitat", 24 hores al dia al servei de l'empresa), per tenir cap possibilitat d'arribar a fi de mes. A més, com a professionals de la informació que són, les seves reivindicacions les fan de manera inseparable a la voluntat de prestació d'un servei de radio-televisió públiques de qualitat i al servei de la ciutadania. Per això, la plantilla de Salom-IB3 planteja les seves reivindicacions inseparablement amb la pretensió de donar un servei públic radio- televisiu independent, plural, de qualitat i respectuós amb la nostra llengua i cultura.

Com que l'empresa segueix sense donar resposta a les reivindicacions dels treballadors, aquests van decidir convocar una vaga pels dies 24, 25 i 27 de maig. La vaga te per objectiu la signatura d'un conveni col·lectiu que els faci sortir de la precarietat i reconegui els mínims drets laborals i socials de la plantilla, així com també la subrogació dels contractes per part de l'ens públic, com a garantia de futur per les condicions abans esmentades.

Les mobilitzacions continuen, i es fa una crida a tots els treballadors i treballadores, ciutadans, entitats sindicals, socials, polítiques i ciutadanes, als mitjans de comunicació i a l'opinió pública, per defensar i fer pinya amb la plantilla de Salom-IB3, ja que la seva lluita interessa i afecta tota la ciutadania de les Illes Balears.

Més informaió a http://ib3-salom.balearweb.net/

L'empresa Furas de Piera, a la comarca de l'Anoia, vol presentar un ERO per acomiadar més de la meitat de la plantilla

Col·lectiu Catalunya

La comarca de l'Anoia, una de les comarques catalanes amb la taxa d'atur més elevada, torna a rebre el càstig del tancament d'una empresa. Es tracta de Furas, dedicada a la fabricació de cables i connexions elèctriques, que va confirmar l'11 de maig mitjançant un comunicat públic la presentació d'un Expedient de Regulació d'Ocupació parcial sobre la plantilla de la seves dues fàbriques a Piera, a la comarca de l'Anoia. Aquest expedient significarà l'acomiadament de 112 treballadors. Entre les dues fàbriques de Furas a Piera, la de connexions Piera 1 i la de cables Piera 2, hi treballen unes 155 persones. Fundada el 1969, la companyia té tres fàbriques a Catalunya -dues a Piera i una a Torà (Segarra)-, una altra a Casablanca (Marroc), una cinquena a Durban (Sud-àfrica) i oficines comercials a Hong Kong.

Furas, que va tancar l' any 2006 amb unes vendes de 43,1 milions d'euros, va desembarcar el 2004 a Casablanca, al Marroc, on l'any passat va ampliar la seva capacitat productiva. Per als treballadors, aquesta descentralització és la causa del possible acomiadament de la major part dels empleats dedicats a la producció. La clau de volta d'aquest procés és, segons l'empresa, la pèrdua de competitivitat i beneficis en relació a la producció dels mateixos béns que fan els països 'low cost'. L' any 2002, l'empresa era una de les quinze primeres en el rànquing empresarial de l'Anoia, pel que fa al volum de vendes, ocupant el sisè lloc. El president de l'empresa és Josep González, que també és president de la patronal Pimec.

En la reunió realitzada amb el comitè d'empresa el 16 de maig, Furas va informar que l'ERO significarà l'acomiadament de la totalitat del personal de producció de Piera 1, que comptava amb 101 empleats, i 11 treballadors més de la planta de cablatge Piera 2. A més, l'empresa sopesava la possibilitat que deu treballadors de la fàbrica de cables puguin traslladar-se a la fàbrica de Torà, al mateix temps que es preveu que es pugui dur a terme un pla de prejubilacions per a majors de 55 anys.

La Direcció de l'empresa va argumentar que a l'hora de fabricar connexions a Piera hi perden diners, per això volen tancar la producció a una de les fàbriques de Piera. És la planta de Casablanca (Marroc), oberta l'any 2004, la principal culpable del tancament de la seu pierenca, ja que molta part de la producció que s'estava fent al municipi anoienc va passar a fer-se al país nord-africà, mentre que la resta es desviarà a un país de l'est d'Europa, amb la qual cosa ens trobem amb un nou cas de deslocalització.

L'anunci de l'ERO va causar indignació entre els treballadors i els sindicats presents a l'empresa, entre ells la CGT, i és per això que es van portar a terme mobilitzacions contra l'ERO per considerar-lo injustificat. El mateix dia 16 una cinquantena de treballadors es van reunir a la porta de l'empresa poc abans de l'inici de la reunió entre les dues parts. Els empleats van mostrar la seva disconformitat amb els acomiadaments amb pancartes, banderes i xiulets, alhora que van amenaçar de tallar la carretera entre Igualada i Martorell, fet que finalment no es va produir. El dia 18 es va realitzar una manifestació a Piera. I estava prevista realitzar mobilitzacions a Barcelona. Des de la Federació Comarcal de l'Anoia de la CGT s'està donant suport a la lluita de la plantilla.

No és la primera vegada que es viu una situació així a Piera amb l'empresa FURAS. L'any 2005, un centenar de treballadors es van manifestar contra la política d'acomiadaments que havia seguit l'empresa, ja que des del 1999 fins aleshores havien acomiadat uns cent treballadors.

El 21 de maig estava prevista una nova reunió en la qual ja prendrien part els advocats de l'empresa i els dels treballadors. Per al 25 de maig hi havia convocada una concentració a les portes de l'empresa per mostrar el rebuig a l'ERO per part de la plantilla i dels tres sindicats presents al comitè: CGT, UGT i CCOO. Des de la CGT es farà tot el possible per evitar que l'ERO tiri endavant.

QUI PAGA MANA

Drets, no favors

Vicent Martínez

Les empreses (capitalistes) no són estructures ni democràtiques ni igualitàries. Una empresa és propietat del capitalista (qui posa el capital o la inversió inicial), cosa que li dóna dret, segons la llei, a controlar tot el que es fa en aquesta i actuar amb un poder asbolut. Poden decidir en què treballa l'empresa, els salaris, el nombre de treballadors, qui són els caps, les jerarquies, l'organització, etc.

Dins d'aquest poder de l'empresari només hi ha dos límits: la llei (el salari mínim, el conveni col·lectiu, l'Estatut dels Treballadors, la Llei d'igualtat, etc.) i els sindicats. Els sindicats són el contrapoder que permet als treballadors associar-se per lluitar pels seus drets amb dues eines: les vagues per pressionar (nous convenis o millors condicions) i la llei per fer-la complir.

Al si d'unes estructures tan jerarquitzades, molts treballadors opten per fer seguidisme dels caps i l'empresari per aconseguir-ne els favors o per poder promocionar dins de l'empresa, i no a partir dels drets i la transparència. A quanta gent li podem sentir dir, "a la meua feina no hi ha comitè, però no cal, perquè el meu cap em deixa tenir vacances quan vull o em dóna un sobre extra amb diners en mà si crec que ho he fet bé o tinc horaris flexibles". En el marc d'una societat despolititzada, el millor sembla ser "portar-se bé amb el cap" per poder obtenir "favors". Sense menysprear el paper del tarannà a l'hora de dirigir una empresa, els favors depenen de qui els fa: la qual cosa li dóna tot el poder al cap o l'empresari que quan vulgui pot tallar l'aixeta dels favors. Els favors s'agraeixen i donen submissió, els drets estan garantits i es poden exigir.

Els drets, això sí, per a la seua aplicació efectiva necessiten un comitè d'empresa que els faça complir, però són més duradors que els favors, que poden desaparèixer segons el criteri subjectiu d'un cap o empresari que no sempre mirarà pel treballador sinó que els atorga en funció de fílies i fòbies. En el món de l'empresa vivim marcats pel que s'anomenaria, si fos política, clientelisme.

Un veí que vol estar sempre a prop del poderós per rebre'n els favors i no s'atreveix a qüestionar-lo és un serf, el que opta per poder criticar-lo i enfrontar-s'hi és ciutadà lliure.

O, en resum, al món de l'empresa s'aplica més el caciquisme que la política democràtica, la valoració real dels mèrits personals, el reconeixement dels drets, o la recerca de la igualtat d'oportunitats entre les persones.

Alguns resultats Eleccions Sindicals

PAS funcionari de la Universitat de Barcelona
CGT, 2; CCOO, 10; UGT, 6; i CAU, 3.

Promofon (telemàrqueting)
CCOO, 7 delegats; CGT, 5 delegats; i UGT, 5 delegats.

Ajuntament de Barcelona
Junta de Personal (funcionaris): 3 delegats. Comitè de Laborals: 3 delegats.

Correus i Telègrafs
Barcelona
Funcionaris: CGT, 6; CCOO, ; UGT, 7; CSIF, 5; i USOC, 3. Laborals: CGT, 6; CCOO, 7; UGT, 6; CSIF, 5; i USOC, 5.
Girona
Funcionaris: CGT, 2; CCOO, 5; UGT, 3; CSIF, 1.
Lleida
Laborals: CGT, 3; CCOO, 3; UGT, 4; i CSIF, 3.
Tarragona
Funcionaris: CGT, 1; CCOO, 4; UGT, 4; CSIF, 2.

Acciona (Palma)
Col·legi de Tècnics i Administratius: UGT, 3; CCOO, 2; USO, 2,; i CGT, 1. Col·legi Especialistes i No Qualificats: CGT, 5; USO, 3; CCOO, 2; i UGT, 2.

Fundació Deixalles (Balears)
Col·legi Tècnics i Administratius: CGT, 2; i UGT, 1. Col·legi Especialistes i No Qualificats: CGT, 4; i CCOO, 2.

Estampaciones Sabadell (Palau Solità i Plegamans)
Col·legi Obrer: CGT, 3; CCOO, 4; UGT, 2; i FTC, 3.

Nou Sindicat del Metall a Sabadell

A Sabadell s'ha constituït el Sindicat del Metall i alhora la Federació Local, en disposar-se dels dos sindicats necessaris per a la constitució com a tal. El Sindicat del Metall està format per membres de diverses seccions sindicals, entre les quals destaquem, per ser les més nombroses, les d'Unitat Hermètica, Fico i Estampacions Sabadell.

Blocs de CGT

-Secció Sindical CGT Hospital Clínic-Barcelona,
http://cgtclinic.blogspot.com/
-Secció Sindical CGT Hospital de Viladecans-Baix Llobregat,
http://cgthospitalviladecans.blogspot.com
-Secció Sindical CGT Institut Municipal Assistència Sanitària-Barcelona,
http://cgt-imas.blogspot.com/

Anàlisi d'una altra autèntica presa de pèl dels majoritaris

Nou Conveni del Metall de Barcelona, ni històric ni bo

FEMEC-CGT

Els precedents

L'any 2003 CCOO i UGT van firmar el conveni provincial del metall de Barcelona amb una vigència de quatre anys. La FEMEC-CGT el va valorar negativament per la duració, per l'increment salarial (IPC+0,8%), revisió tècnica (s'havien compromès a la revisió retroactiva), per la ridícula reducció de jornada (vuit hores per a quatre anys i la porta a les deu hores diàries) o la distribució de jornada al llarg de l'any amb la consegüent dependència de la vida familiar i laboral a les condicions del mercat. En matèria d'ocupació no van establir cap compromís concret cap a la contractació indefinida.

La valoració de l'acord de 2007

Enguany, aquests sindicats van elaborar una plataforma reivindicativa amb la què CGT va coincidir en la majoria dels punts. També va recolzar la vaga del dia 20 en defensa de la plataforma reivindicativa, tot i els dubtes que es portés a efecte, i va denunciar la possibilitat que s'arribés a un pobre acord abans de realitzar la vaga, vaga que finalment no es va portar a terme.

Després de 12 reunions de les què es va donar molt poca informació als afectats, els sindicats firmants valoraven aquest conveni com a "històric" i globalment positiu (?). La FEMEC, després d'analitzar els textos firmats, ha arribat a la conclusió que la valoració feta pels firmants és interessada i falsa. En realitat aquest conveni seria encara més regressiu que allò que s'ha firmat fa quatre anys:

- Conveni per a sis anys, assegurant la pau social durant els esmentats anys.
- Increment salarial inferior al de l'anterior conveni per a les categories més baixes (la majoria de les persones afectades)

Podeu veure els quadres comparatius a:
http://www.cgtcatalunya.cat/nuke/modules.php?name=News&file=article&sid=2605

És a dir, aquest conveni "històric" és econòmicament pitjor que l'anterior (que tampoc era gens bo). I a canvi d'aquesta pujada salarial nefasta i una ridícula reducció de jornada de 2 hores en 6 anys!!, els sindicats firmants li han entregat a la patronal el següent:

- Conveni per a 6 anys
- Una bossa de 80 hores (extres?) a disposició dels empresaris. Això es pot convertir realment en una ampliació de jornada.
- Flexibilitat de ±2 hores diàries, o sigui que l'empresa disposaria de la nostra vida.
- Es fan els dissabtes laborables al pagar el plus de festiu només dies concrets de l'any.
- Doble escala salarial en els nous contractes que siguin indefinits (com si els empresaris no tingueren suficient ja amb la bonificació del 75% en la Seguretat Social)

Els firmants van donar una valoració interessada de l'acord i van preparar un escenari confús per a tots els metal·lúrgics i metal·lúrgiques. Deien que això era un preacord i que les plantilles afectades decidirien si es convertia en conveni. No obstant això, no van convocar, ni tan sols, assemblees comarcals de treballadors/es del metall.

Seran les assemblees de delegats/des, que depenen dels mateixos sindicats, les que donaran l'aprovació a aquest acord. En definitiva una consulta poc creïble.

Des de la CGT s'acusa els sindicats signants d'haver-se venut a la patronal una altra vegada i es creu que el conveni és massa llarg i flexible i que no compensa salarialment. Per això, la FEMEC-CGT va concentrar 200 sindicalistes davant la seu de la Unió Patronal Metal.lúrgica a Barcelona per protestar contra la signatura del conveni, precisament quan la patronal i CCOO-UGT l'estaven signant.

El Conveni del Metall de Barcelona afecta més de 240.000 treballadors de més de 8.000 empreses vinculades al sector, com ara els de l'automoció, l'electrònica, les instal·lacions industrials i elèctriques, la foneria, la serralleria, els muntatges, les reparacions, el manteniment, la transformació, les joies, les xarxes telefòniques i la conducció d'energia.

Vaga a Tarragona

Per la seva banda, a la demarcació de Tarragona, CCOO i UGT van convocar una vaga del sector del metall després de quatre mesos de negociacions infructuoses amb la patronal tarragonina del metall, i amb la negociació paralitzada en el primer punt: el salaris. Aquesta vaga es va portar a terme el dia 11 de maig, i va comptar amb el suport de la CGT. El seguiment de la vaga va ser massiu, amb un participació del 90%, i de retruc va afectar les empreses dels polígons petroquímics, on el 40% de treballadors del sector hi tenen el lloc de feina mitjançant empreses de serveis auxiliars. Com que després de la vaga la negociació del conveni segueix sense desencallar-se i la patronal Apemta continua amb el seu mutisme, els sindicats en el moment detancar aquest "Catalunya" havien convocat dues noves jornades de vaga per als dies 31 de maig i 1 de juny.

OPINIÓ: Acabem amb les claudicacions dels majoritaris!

FEMEC de CGT de Catalunya

"S'ha d'acabar aquesta acceptació de tot el que facin els sindicats majoritaris. No és casualitat que portem més de 20 anys sense un sol dia de vaga. La política d'acceptació de convenis regressius, l'un darrere de l'altre, ha culminat aquesta vegada, amb un conveni desastrós. Però els que negocien ho fan com a representants de tots i totes nosaltres encara que la gran majoria dels treballadors del metall tinguem clar que el que ens firmen va contra els nostres interessos.

Per això la FEMEC cridem a tots aquells/es que no estigueu conformes amb aquest conveni perquè ho demostreu clarament, que feu arribar el vostre descontent els delegats i delegades dels sindicats firmants i que els exigiu una consulta veritablement democràtica. Però sobretot vos cridem a abandonar aquest sindicalisme de misèria, repartiment de molles i de concessions milionàries a la patronal. Un altre sindicalisme és possible; la CGT.

La CGT tenim clar que allà on les nostres forces ho permetin reivindicarem i aconseguirem pactes de millora que arreglin en la mesura que es pugui este conveni miserable. Però veiem com, cada vegada, aquests convenis es convertixen en pesades lloses per a milers de metal·lúrgics/ques que no tenen en les seves empreses l'opció sindical de CGT per a reivindicar i millorar aquestes condicions.

Per això farem arribar a totes les plantilles afectades un missatge d'ànim i de suport al vostre rebuig d'aquest conveni. A CGT estem convençuts que es poden fer convenis millors que el que fan aquests sindicats instal·lats en la seu autocomplaença. Ens volen fer creure que han negociat "durament" perquè han firmat en dissabte i ens munten un escenari de vagues que mai duen a terme perquè abans cauen davant de la patronal.

Perquè convenis negatius, quan la patronal incrementa tant els seus beneficis? Rebutja aquest conveni, no continuïs permetent que ho firmen amb el teu suport o consentiment."

A l'AEAT de Catalunya, per uns salaris dignes

Secció Sindical CGT Agència Tributària

Després de llargs anys de mals acords els empleats públics de l'Agència Tributària (AEAT) destinats a Catalunya es troben que després de 20 i 30 anys de servei amb prou feines aconsegueixen els 1000 euros de salari.

Són els mileuristes de la societat catalana, amb càrregues familiars, sense formació per part de l'empresa i amb un autoreciclatge continuat i desinteressat per atendre millor el contribuent; amb una càrrega de treball creixent i unes contínues reduccions de plantilla, en les que no es cobrixen les vacants.

La irracionalitat de les retribucions s'ha vist incrementada amb la cada vegada més voluminosa partida de la productivitat totalment opaca, a diferència de l'empresa privada, en la qual mai al llarg dels anys en què s'ha implantat aquest sistema retributiu s'ha conegut quins eren els objectius que calia aconseguir per obtenir aquest complement salarial.

Els directius i executius de l'empresa han utilitzat el concepte de productivitat per saltar-se les restriccions salarials imposades pels pressupostos generals de l'Estat. S'ha arribat a tal situació que en l'actualitat els directius de l'AEAT cobren més diners que el mateix president de Govern i en la nòmina del mes de març s'hi troben despropòsits com ara administratius i auxiliars pares i mares de família que cobren per aquest concepte de 24 a 48 euros mentre els inspectors de finances i els directius en cobren 2500 i algun mes han arribat a cobrar 5000 euros per aquest concepte, salari a part.

Els treballadors de l'Agència volen fer arribar a la societat catalana el malestar del personal de terra de l'AEAT, els empleats públics que naixen, malviuen i treballen a Catalunya. Per això, el 2 de maig va tenir lloc mitja jornada de vaga per a tot el personal laboral, que va tenir un seguiment majoritari.

OPINIÓ: Per la reincorporació dels acomiadats de Seat al juliol

Assemblea d'Acomiadats i Acomiadades de Seat

Finalitzat el termini del 10 de maig al voltant de 1200 treballadors/es del Grup SEAT han emplenat la sol·licitud per a acollir-se a l'acord de prejubilacions anticipades a partir dels 60 anys. Altres 400 s'han acollit a la resta de modalitats de baixa voluntària. A data de 5 de març el nombre de treballadors/es de les plantes de Seat a Martorell i Zona Franca amb 60 anys complerts era de 615, que es distribuïxen en 336 MOD i 279 MOI. De confirmar-se aquestes sol·licituds en les pròximes setmanes i aplicar-se les prejubilacions immediatament el resultat serà un dèficit de personal per a fabricar l'actual volum de vehicles.

Per evitar un "dèficit" de plantilla que provoqui una reducció de la producció, la direcció de Seat estudia aplicar una sortida esgraonada dels treballadors que s'han acollit als acords. Tot i així, aquest procés no pot dilatar-se excessivament en el temps i tot apunta que l'empresa estudia realitzar noves contractacions a curt termini, així com reorganitzar els torns de producció i tirar mà de la "borsa d'hores" per a treballar els dissabtes.

En aquesta perspectiva, el reingrés de tots els acomiadats/des de l'ERO de desembre de 2005 al mes de juliol seria una mesura que pot evitar retards inacceptables per als companys i companyes amb 60 anys complerts i que han sol·licitat prejubilar-se.

Cal exigir el reingrés de tots els acomiadats ja! No és admissible que l'empresa realitzi noves contractacions mentre hi ha companys al carrer!.

CGT denuncia un candidat de CCOO irregularitats en el vot a les eleccions a Correus

Secció Sindical CGT Correos Barcelona i Col·lectiu Catalunya

Els fets denunciats en el jutjat penal es remunten als dies 27 i 28 de Març del 2007 en l'oficina de Correus de Mataró. Una persona que figura en el número 3 de la candidatura de personal laboral de CCOO a Barcelona va demanar "presumptament" el vot per correu de 30 treballadors (24 de personal laboral i 6 de funcionari) de manera col·lectiva en lloc de fer-la individualment, com marca la llei.

El cap de l'oficina de Correus de Mataró va denunciar aquesta irregularitat a les taules electorals, les quals anul·laren aquestes peticions i ho comunicaren als afectats perquè procedissin a realitzar la petició de vot per correu ells mateixos.

CGT sol·licita, a més de l'anul·lació de les peticions de vot i l'avís als afectats, que la taula investigui l'autoria de la irregularitat i el coneixement de l'escrit del cap de Mataró amb la denúncia dels fets pel fet que CGT és part interessada en el procés electoral i si es produeïxen irregularitats té dret a saber-les. Es va insistir diverses vegades per escrit i verbalment davant l'empresa per tal d'obtenir la informació pertinent.

La CGT considera que Correus no ha estat a l'alçada de les circumstàncies. L'empresa ha actuat amb lentitud i obscurantisme per evitar que sortís a la llum pública el que succeeix. Per això la CGT va decidir acudir als jutjats penals i exigir que l'empresa es personés com a acusació. S'exigeix, a més, que CC.OO. faci fora de la seva llista electoral i expulsi del sindicat al "presumpte" personatge que va realitzar "presumptes" irregularitats. En cas contrari, es considerarà que aquest sindicat no fa tot el que està en la seva mà per a garantir la neteja electoral.

Denuncien l'Ajuntament de Barcelona per subcontractació irregular a la Casa de l'Ardiaca

Col·lectiu Catalunya

Set treballadors de l'Arxiu Històric de Barcelona (Casa de l'Ardiaca) han denunciat l'Ajuntament de Barcelona per haver subcontractat la gestió del personal auxiliar de l'arxiu a empreses de gestió cultural que paguen un sou als treballadors molt per sota de l'estipulat per a aquesta categoria en el conveni de l'Ajuntament.

La situació afecta set auxiliars d'arxiu de la Casa de l'Ardiaca, que des de 1998 han estat subcontractats per dues empreses diferents, Fragment S.C.P. i Magma Serveis Culturals, i han perdut en cada ocasió l'antiguitat. El servei, que fins al 1998 feien els funcionaris, va tornar a sortir a concurs l'abril passat i els treballadors podrien passar a treballar per a una tercera empresa en 15 dies, tot i que el comitè d'empresa ha impugnat el concurs i el judici per cessió il·legal de treballadors s'ha de dur a terme el 5 de juliol.

L'advocat del cas considera que el servei d'auxiliar d'arxiu no es pot subcontractar perquè no és autònom, sinó que és una categoria professional que forma part de l'estructura de l'arxiu.

La representant de CGT a la junta de personal de l'arxiu denuncia que el que passa allà no és un fet aïllat, sinó que és part de la política de l'ajuntament encapçalat per Jordi Hereu, que després diu que està en contra de les empreses que paguen menys de 1.000 euros i dels subcontractes. Casos similars es viuen en empreses com l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB), a la pràctica totalitat dels museus de Barcelona, al servei d'informació 012, als serveis socials de l'ajuntament, a l'Institut Municipal d'Informàtica i en alguns serveis d'ensenyament.

Sindicalistes per la Sobirania: pel marc català de relacions laborals

Moisès Rial, CGT Pirelli, del grup promotor de Sindicalistes per la Sobirania

Recordo com un conegut sindicalista del Metro, referint-me al marc català de relacions laborals, m´expressava: "mira, el poder, com més a prop, millor, ni que sigui per tirar-li pedres". Aquesta afirmació connecta amb la certesa que l´Estat espanyol en matèria laboral i els seus agents còmplices, no ens serveixen al conjunt de treballadors i treballadores catalanes per resoldre els nostres reptes que en dotaria, en canvi, el marc propi. Amb aquest tindríem les eines amb base legal, econòmica i de gestió per crear una nova Seguretat Social catalana, potenciar convenis catalans, eradicar la precarietat i la desregulació, la subcontractació abusiva, les deslocalitzacions, l´accidentalitat laboral, mesures legislatives pròpies en seguretat i higiene al treball, model de contractació, atur, invalideses, formació, model d´estat del benestar, FOGASA, prestacions socials, garantir salaris segons el cost real de la vida real (IPC català), etc.

D´aquí que, fugint de dogmatismes estèrils, unint voluntats transversals en pro a l'objectiu d´assolir el marc català de relacions laborals per al nostre país, s´hagi formalitzat Sindicalistes per la sobirania, que a partir d´un manifest inicial, sumen adhesions plurals de treballadors/es, de sindicalistes d´arreu dels Països Catalans per assolir l'autogestió sociolaboral al nostre país, a través d´un marc propi de relacions laborals no subordinats a la ingerència en la nostra realitat i necessitats per part de l'Estat espanyol.

Una autogestió laboral que a l´Estatut del 30 de setembre aprovat per prop del 90% del Parlament reconeixia en l'artile 170.1 apartat A el marc català de relacions laborals, el qual, però, ha estat retallat unilateralment per les pressions de l´alta burgesia catalana, que han desembocat en el pacte Mas-Zapatero de la Moncloa.

L´Estatut restant, a part de bones paraules que sempre dependran de la voluntat de l'Estat (o sigui, nul·la), ja que les cúpules sindicals de CCOO-UGT-CEOE-CEPYME, com en la darrera reforma de la seguretat social, reben ara la benedicció del PSOE, com abans ho feia el PP, en la desregulació dels nostres drets. Els poders fàctics, ho volen tenir tot, "atado y bien atado".

Sindicalistes per la Sobirania neix a l´empara de la Plataforma Sobirania i Progrés.

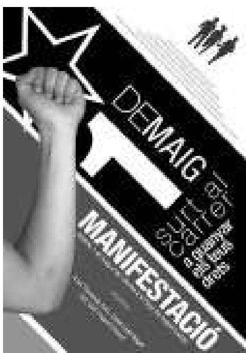
Tema del mes

CGT SURT AL CARRER EN LA DIADA DEL TREBALL PER FER FRONT A LA PRECARITZACIÓ DE LA VIDA

1 de Maig: organitza't i lluita

Xavi Rojals i Jordi Martí

Com cada any (des del 1886) s'ha celebrat a molts llocs del món la diada del Primer de Maig, aquí cada cop més descafeinada per les organitzacions sindicals presumptament majoritàries. Malgrat tot, alguna cosa es mou en aquest país i fa que no perdem (almenys del tot) l'esperança.

La Confederació General del Treball va convocar en solitari o bé va participar en diverses convocatòries del sindicalisme i dels moviments alternatius.

Al manifest redactat amb motiu del Primer de Maig, la CGT recorda que durant aquest passat any s'han aprovat diverses reformes laborals i acords entre patronal i sindicats majoritaris que aprofundeixen la deslocalització, la flexibilitat horària i salarial, la mobilitat geogràfica i funcional. Aquest Primer de Maig s'ha celebrat en un context de destrucció del teixit industrial del país, amb el tancament o la reducció de plantilles de moltes empreses d'aquest país (Seat, SAS-Abrera, etc.), fortament contestat pel sindicalisme combatiu.

A Barcelona, la CGT va convocar una manifestació al matí que aplegà unes 500 persones i que recorregué part del centre de la ciutat, de la Via Laietana baixant per les Rambles i finalitzant a la plaça Antonio López. La Federació Local de Sindicats de Barcelona preparà la celebració de la Diada del Primer de Maig amb tot un seguit d'activitats (xerrades, cinefòrums, etc.) que es realitzaren als locals de Via Laietana els dies previs a la mateixa.

A Tarragona la manifestació es convocava sota el lema "Ni explotació ni repressió ni destrucció del planeta. Aturem el capitalisme", convocada per tota una munió de col·lectius i organitzacions alternatives de les comarques tarragonines, sortint de la Rambla Nova i aplegant unes 300 persones.

En el cas de Lleida, la manifestació estava convocada per diverses organitzacions i col·lectius alternatius de la ciutat. La manifestació sortí de la plaça del Treball i finalitzà a la plaça de Sant Joan, on es llegí un manifest conjunt, finalitzant la jornada amb un dinar popular per aquells que ho desitjaren. La manifestació aplegà unes 150 persones.

A Girona, la manifestació unitària alternativa es convocà sota el lema "Lluitem pels drets de la classe treballadora i dels pobles", aplegant diferents col·lectius, sindicats i organitzacions al marge dels sindicats majoritaris, sortint de davant de Correus i aplegant unes 150 persones. Al final de la manifestació s'ha llegit un manifest unitari i les treballadores de CLECE han llegit un escrit. També s'ha llegit el manifest de la Campanya per la Llibertat de la Núria Pòrtulas, i un escrit de la delegació de sindicalistes catalans a Palestina.

A banda dels actes convocats explícitament per la CGT, es van realitzar diversos actes al Principat amb motiu d'aquesta diada. Destaquem el cercavila i les xerrades realitzades a Sabadell en preparació de la diada, la manifestació explícitament llibertària que sortí al vespre dels jardinets de Gràcia de Barcelona i que aplegà un miler de persones; la manifestació anticapitalista unitària que sota el lema "Pels drets socials, contra la criminalització dels moviments socials" recollí experiències passades (manifestacions anticapitalistes, Mayday), aplegant bona part de tot allò que és mou a Barcelona en els últims anys i que aplegà diversos milers de persones, participant a la mateixa diversos col·lectius de treballadors d'empreses en lluita (Seat, Sintel, Mercadona, etc.). Al Prat de Llobregat es va realitzar una jornada que aplegà diversos col·lectius de la ciutat i que inclogué xerrades amb treballadors de diverses empreses que estaven en conflicte, projeccions de cinema, dinar popular, i manifestació sota el lema "Treballadors, recuperem la consciència, aturem els sindicats traïdors".

A València, a les 12.30h s'iniciava a la plaça de Sant Agustí la marxa del bloc de la Confederació General del Treball. Més de 1.000 persones es van manifestar aquest Primer de Maig amb el lema "Organitza't i lluita pels teus drets, Per a tots, tot". Altres pancartes portaven missatges compromesos amb la conservació del planeta "Salvem el territori, salvem el planeta" o amb la lluita obrera "Solidaritat i movbilització". En un ambient festiu i combatiu, es van cridar consignes i es va cantar. La comitiva va arribar al parterre on diverses seccions sindicals van prendre la paraula, així com A.K., el treballador senegalès agredit en Gandia, i Antonio Pérez-Collado, secretari general de CGT-PV. L'acte va acabar el Camp de Morvedre amb una festa i un concert.

A Castelló, davant la manifestació cada any més decadent dels sindicats majoritaris, unes 300 persones convocades pel bloc anticapitalista, format per sindicats, partits polítics i col·lectius de joves, van realizar una manifestació conjunta i alternativa a l'"oficial", amb un recorregut i lemes diferents. Va acabar a l'olivera mil·lenària de l'av. Rei En Jaume. Els diferents col·lectius convocants van llegir un manifiest al·ludint als drets civils, obrers i ciutadans que tant de temps van costar d'conseguir i que a poc a poc es van esfumant. Es va recordar els màrtirs de Chicago i es va indicar a tots els treballadors la necessitat d'una lluita constant, declarant to l'any com a 1 de Maig, davant la precarietat i la gran sinistralitat laboral. Es pot veure la manifestació en aquesta adreça de l'emule: http://youtube.com/watch?v=9KonxeD7wAc

A les ciutats de Palma i Alacant, es van celebrar altres manifestacions de les respectives CGT, amb reivindicacions caire general i específic. En tots dos casos, les manifestacions van suposar una forma més de marcar l'espai del sindicalisme batiu, de l'anarcosindicalisme.

D'atra banda, a Alcoi i Múrcia, la CGTdel Páis València i Múrcia hi van desenvolupar actes de trobada entre la miltància i de persones del voltant llibertri i revolucionari.

Tarragona

Alacant

Alcoi

Palma

Lleida

Castelló

València

Girona

Múrcia

Barcelona

> OPINIÓ

Manifest de la CGT de Catalunya pel 1r de maig del 2007

Està clar que els treballadors i treballadores de tots els sectors ens veiem sotmesos contínuament a diferents agressions en forma de deslocalitzacions, expedients de regulació, privatitzacions, subcontratas, tancaments d'empreses, dobles escales salarials, precarietat, treball submergit, etc., etc.

A més, cal sumar-li les últimes reformes laborables, que ens ha deixat l'Estatut dels Treballadors gairebé sense drets, i l'últim acord interconfederal per a la negociació col·lectiva, que ens deixa els salaris per sota de l'IPC real i el qual ens aboca a més flexibilitat i per descomptat major competitivitat. Tot això amb el beneplàcit dels sindicats reformistes, els quals l'única cosa que intenten aconseguir conjuntament amb la patronal i el govern de torn és dividir a la classe treballadora perquè no donem una resposta comuna i solidària, i així renunciar al que és nostre; millores salarials, laborals i socials.

Catalunya no és un oasi dintre d'aquesta realitat, a principis del 2005 es va signar un Acord Estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat econòmica catalana, signat per la CONC, UGT, Empresaris i Tripartit, el qual està donant ara els seus fruits, i fa menys d'un any signen altre Acord Interprofessional de Catalunya. La traducció d'aquests dos acords és la següent: Deslocalitzacions finançades, major flexibilitat horària, major mobilitat funcional i geogràfica i regulació del salari variable.

A tot això des de CGT hem de donar resposta exigint i pressionant al govern estatal i a l'autonòmic en l'aplicació de mesures legals, socials i econòmiques que eliminin totes aquestes injustícies que han generat l'aplicació d'aquests acords i Reformes Laborals. Lluitant tant en el carrer com en el nostre lloc de treball, duent sempre una acció sindical de classe, autogestionaria, solidària i combativa, seguint la tradició de la pràctica anarcosindicalista, per això som la CGT.

Hem de continuar amb la dinàmica de fer negociacions trasparentes i potenciar mitjançant les assemblees la conscienciació, el suport mutu i la participació decisòria dels treballadors i treballadores. Ser militant i defensar la idea.

Per un 1r de Maig solidari amb totes les empreses en lluita i en defensa de l'ocupació i salari digne.

> EL MOVIMENT

X Marxa-Homenatge als Maquis, 2007

Vilanova i la Geltrú, 2 i 3 de juny

Dissabte 2 de juny, activitats a la "plaça dels Maquis", projeccions, concerts, exposició, recitals, contra-informació: "Homenatge als lluitadors llibertaris".

Diumenge 3 de juny, projecció de pel·lícules i documentals, taula rodona, xerrada "Reflexions actuals al voltant del maquis". Contacte: la_lluna_negra@hotmail.com

Bellver de Cerdanya, 14 i 15 de juliol

IV Ofensiva contra l'oblid. www.alestrinx.tk
Operació Reconquesta de la Memòria. Del Maquis al MIL

Dissabte 14 de juliol a l'Alberg "La Bruna".
11h. Xerrada-col·loqui sobre les resistències llibertàries des de 1939 i fins l'actualitat a càrrec de les historiadores i membres de la Marxa-Homenatge als Maquis: Dolors Marín, Joan Martínez i Josep Cara.
14h. Dinar
16h. Cinefòrum amb la projecció de "El MIL" (55 m, Suïssa, 2006) de Martina Loher Rodríguez, i l'exmembre del Movimiento Ibérico de Liberación (MIL) Jordi Solé Sugrañes.
20.30h. Sopar.
22h - 24h. Concert amb Akapela Punk.

Diumenge 15 de juliol
8h. Esmorzar
9h. Ruta comentada a una Base Guerrilla. Des de Mas Tartàs (Palau de Cerdanya) fins a la Molina (Uns 8 km amb opció de 6 km.). Retorn punt de partida amb cotxe. Dinar, sopar i dormir i esmorzar de diumenge (30 euros). Places Limitades. Més informació: alestrinx@nodo50.org

Betga, dissabte 21 juliol

www.berguedallibertari.org
8h. Caminada comentada per les bases guerrilleres properes als canals de Sant Miquel (es sortirà des del Pont de Pedret).
13.30h. A la carretera vella de Vilada: Homenatge a Joan Vilella, Josep Puertas i Josep Bertobillo.
18h. Xerrada-homenatge a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat als resistents llibertaris de l'Alt Llobregat, en especial als grups de Marcel·lí Massana i Ramon Vila Capdevila, amb la participació al col·loqui d'antics companys i amics d'aquest dos guerrillers llibertaris berguedans.

Barcelona, dijous 30 d'agost

A les 20h. Trobada al lloc on van assassi-

continua a la pàgina 15 >

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 DE MAIG

DILLUNS 16 D'ABRIL
VAGA DE 24 HORES a totes les filials d'Atento a tot l'estat, convocada per la CGT.
7A SETMANA SOLIDÀRIA a Reus. Inauguració exposició "el soroll de la Milpa, lluita i organització a Nicaragua, El Salvador, Guatemala i Mèxic", amb espectacle de mim a l'IES Salvador Vilaseca.

DIMARTS 17 D'ABRIL
NOVA PROTESTA dels treballadors de SAS Abrera contra el tancament de la fàbrica, concentrant-se a les portes de l'empresa EXEL DHL, proveïdora de SEAT
DOS TREBALLADORS de Clariant al Prat són acomiadats. Es dona el cas que tots dos son membres de CGT.
Diada Internacional de Lluita Camperola.
7A SETMANA SOLIDÀRIA a Reus. Conferències "Reptes per al desenvolupament a l'Àfrica subsahariana i les responsabilitats europees" i "Chiapas, un altra realitat", a l'IES Salvador Vilaseca, amb cinefòrum. Presentació del llibre "Un altre món" a càrrec d'Arcadi Oliveres, a la Biblioteca Central Xavier Amoròs.

DIMECRES 18 D'ABRIL
CURS D'ECONOMIA CRÍTICA a la Universitat Rovira i Virgili, organitzat per la CGT de Tarragona i Nosaltres Som: "La dinàmica actual del capitalisme".
7A SETMANA SOLIDÀRIA A REUS. Conte solidari "els drets humans al carrer" (a la Bibliteca Central Xavier Amoròs) i cinefòrum "La pachamama és nostra" amb presència de la directora, a la Sala d'Actes del Centre de Lectura.
JORNADA SOBRE EL SÀHARA Occidental al Casal Blanco de Vinaixa (les Garrigues).

DIJOUS 19 D'ABRIL
PACIFISTES I ANTIMILITARISTES tarragonins es concentraren a les portes del 23è Congrés Internacional de Balística celebrat a la ciutat.
7A SETMANA SOLIDÀRIA a Reus. Cinefòrum "Las cartas de Alou" i conferència "El repte de les migracions" a càrrec d'Arcadi Oliveres a l'IES Salvador Vilaseca, i presentació de la cinquena caravana d'observadors internacionals pels drets humans a Oaxaca, a càrrec d'Eva Izquierdo i Iñaki García, a l'Arxiu Històric Municipal.
INAUGURACIÓ de l'exposició "Ramon Barnils, un periodista de referència" a la Casa de Cultura de Valls.

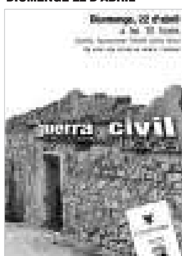
DIVENDRES 20 D'ABRIL
VINT TREBALLADORES de CLECE de Girona es concentren a les portes de l'ajuntament per reclamar un augment de sou.
JORNADES PER LA MEMÒRIA Històrica de Bellcaire d'Urgell 2007. Presentació del llibre "La batalla del Segre i la Noguera Pallaresa" a les sales de l'ajuntament de Bellcaire d'Urgell.
PRESENTACIÓ DE L'INFORME i passi del vídeo de la V Visita de la Comissió Civil Internacional pels Drets Humans (CCIODH) a l'antiga capella de la UB a la plaça Universitat.
INAUGURACIÓ DE LES JORNADES per la Cultura a càrrec del col·lectiu llibertari de Sant Boi, amb la projecció d'un documental sobre Ferrer i Guàrdia i tertúlia posterior, a l'Ateneu de Sant Boi.
7A SETMANA solidària de Reus. Concert a càrrec d'Alluwa, a l'Orfeó Reusenc.
CONCERT DE SUPORT amb motiu de l'aniversari del setmanari "La Directa", a la sala ocupada Bahia del barri de Sants de Barcelona.
KAFETA + XERRADA "Desallotjament Centre Juvenil Alternatiu Undomshouse de Copenhague", al centre social ocupat La Bankarrota de Cornellà.

DISSABTE 21 D'ABRIL

MANIFESTACIÓ AL BARRI de la Barceloneta de Barcelona, contra els nous plans urbanístics planejats per l'ajuntament.
PRESENTACIÓ de la Campanya Està Tot Fatal al nou espai Zta Banzai de Manresa.
DESALLOTJAMENT DEL CENTRE SOCIAL ocupat "Els Tòxics" a Cornellà. Al vespre es celebrà una concentració solidària contra el desallotjament a la plaça de l'ajuntament de Cornellà.
ASSEMBLEA GENERAL de la Plataforma en Defensa de l'Ebre al Teatre-Auditori Felip Pedrell de Tortosa.
JORNADES PER LA CULTURA a l'Ateneu de Sant Boi. Presentació dels llibres "La Internacional" i "La cultura anarquista en Catalunya" a càrrec de l'autor, Ferran Aisa.
7A SETMANA SOLIDÀRIA de Reus. 15è mercat solidari i mostra d'ONG's "Correm per Bolívia" a la plaça Prim i 10è sopar solidari per al projecte "Semillita del Sol" a l'església de Sant Bernat Calbó. Concert Ayatana & Abdeljalil Kodssi a la Sala Polivalent la Palma.
JORNADES PER LA MEMÒRIA Històrica a Bellcaire d'Urgell 2007. Ruta per algunes zones de la batalla del Segre.

DIUMENGE 22 D'ABRIL

VISITA ASL ESCENARIS de la Guerra Civil a les rodalies de Lleida. Organitzada per CGT i el Casal Independentista Ocell Nigre.
FINALITZEN LES JORNADES per la Cultura, organitzades pel col·lectiu llibertari de la ciutat, amb la projecció del vídeo "Vivir la Utopía" i tertúlia posterior a l'Ateneu de Sant Boi.
OCUPACIÓ d'un nou centre social a Cerdanyola del Vallès. (IU)

DILLUNS 23 D'ABRIL
CGT POSA PARADES DE LLIBRES a Reus i Tarragona.
CONCENTRACIÓ a les portes del centre social ocupat Miles de Viviendas per evitar un eventual desallotjament que, finalment, no es produí.

DIMECRES 25 D'ABRIL
CONCENTRACIÓ DE TREBALLADORS de SAS-Abrera a les portes del torneig de tenis Open SEAT Godó de Barcelona com a protesta pel tancament de l'empresa.
ASSEMBLEA-DEBAT "Com lluitem contra la privatització?" als locals de la CGT de Barcelona.
CURS D'ECONOMIA crítica a la Universitat Rovira i Virgili, organitzat per la CGT de Tarragona i Nosaltres Som: "El debat entorn de les alternatives".
LA COMPANYA LAURA RIERA es traslladada al centre penitenciari Brians de Sant Esteve Sesrovires.
JORNADES PER REPENSAR el nostre model de consum a la Universitat Rovira i Virgili: "Una altra manera de menjar és possible". Organitzat per Veterinaris Sense Fronteres.
RODA DE PREMSA sobre objecció fiscal a la despesa militar al Casal Sageta de Foc de Tarragona.

DIJOUS 26 D'ABRIL
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "Contrarevolució. Els fets de maig de 1937", als locals de CGT de Barcelona.
INICI DE LES JORNADES d'aniversari del cso La Bankarrota de Cornellà, amb diverses activitats festives, lúdiques i reivindicatives. Duraran fins dissabte 28.
ACTE SOBRE "la Otra Campaña" zapatista a la Casa de la Solidaritat.

DIVENDRES 27 D'ABRIL
PROJECCIÓ CINEMATOGRÀFICA "Aigua Viva" i "Lágrimas Rotas" als locals de la CGT de Barcelona.

DISSABTE 28 D'ABRIL
CÀRREGA DELS MOSSOS d'Esquadra contra els manifestants antitransgènics que provaven de "rebre" un conseller a Balaguer. Es va produï un detingut (acusat d'atemptat a l'autoritat) i diversos contusionats.
NOVA OCUPACIÓ A TERRASSA, a la plaça del dr. Robert.

DIUMENGE 29 D'ABRIL
JORNADES PER LA MEMÒRIA Històrica de Bellcaire d'Urgell 2007. Ruta per algunes zones de la Batalla del Segre.

DIMARTS 1 DE MAIG

DIADA DEL PRIMER DE MAIG. La CGT convocà manifestacions a Barcelona (Via Laietana) -amb la participació d'unes 500 persones-, Tarragona (manifestació amb altres col·lectius a la Pl. Imperial Tarraco, amb la participació d'unes 300 persones), Lleida (Pl. del Treball, amb la participació d'unes 150 persones) i Girona (davant Correus, amb la participació d'unes 150 persones). Al vespre es realitzaren a Barcelona una manifestació de caire llibertari i una altra de caire anticapitalista.

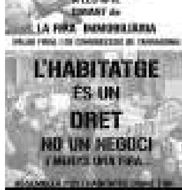
DIJOUS 3 DE MAIG
TREBALLADORS DE SAS Abrera tallen l'autovia A-2
PROJECCIÓ del documental "Earthlings" al Casal Popular Sageta de Foc de Tarragona.
CONCENTRACIÓ contra el desallotjament de "la Dinamo" a Barcelona.

DIVENDRES 4 DE MAIG

FESTES ALTERNATIVES DE LLEIDA. Actes diversos el 4 i 5 de maig.
"70 ANYS DELS FETS DE MAIG". Jornades al Col·legi de Periodistes de Barcelona: "La Guerra Civil: 70 anys d'història crítica" amb la presència dels historiadors Reiner Torstoff, Just Cases i Andy Durgan.
DESÈ ANIVERSARI de Can Vies (històric centre social ocupat del barri de Sants de Barcelona). Xerrada ("10 anys d'ocupació al barri") a l'Espanya Industrial i nit de cabaret.
A UN ANY de la repressió en Atenco (Mèxic), es realitzà un acte de protesta a la rambla de Canaletes de BArcelona.

DISSABTE 5 DE MAIG
"CONFLICTES SOCIALS A MÈXIC: Oaxaca i Chiapas", jornada a El Cògul (Les Garrigues).
"70 ANYS DELS FETS DE MAIG". Jornades al Col·legi de Periodistes de Barcelona: "Els fets de maig", amb la presència dels historiadors Dolors Marin, Flavio Guidi i Pepe Gutiérrez. "Andreu Nin i la revolució espanyola", amb la presència de Wilebaldo Solano (ex-secretari general del POUM) i els historiadors Pelai Pagès i Reiner Torstoff.
DESÈ ANIVERSARI DE CAN VIES. Diverses activitats lúdiques i reivindicatives a la plaça Màlaga del barri de Sants.
ASSEMBLEES DE SOLES NO PODEM als diferents barris de Barcelona.
MANIFESTACIÓ EN DEFENSA del cso Tòxics de Cornellà. Durant el concert posterior al CSO La Bankarrota, es produïren diverses identificacions i càrregues per part dels mossos d'esquadra, produint-se 4 detencions, amb càrrecs.

CONCENTRACIONS per un habitatge digne arreu. A Tarragona, es convocà davant del Palau Firal i de Congressos amb motiu de la Fira Immobiliària Costa Daurada.

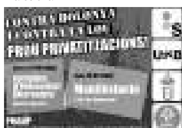
DIUMENGE 6 DE MAIG
DESÈ ANIVERSARI de Can Vies. Marató de curts a la capella del centre social.
PARAULES PER LA PAU. Concentració contra la presència de vaixells de guerra al port de Tarragona.
ASSEMBLEA UNITÀRIA de Soles No Podem a la plaça del Sol de Barcelona.
"DEFENSEM ELS ESPAIS ALLIBERATS". Inici de la Quinzena per l'okupació, organitzada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona. Jornada informativa per l'okupació a Collserola. Davant l'estació de FFCC de les Planes.
MARXA DE 150 PERSONES de Corbera a Camposines contra la construcció d'un possible cementiri nuclear a les comarques del sud de Tarragona.

DILLUNS 7 DE MAIG
QUINZENA PER L'OCUPACIÓ: Taller de costura de codi obert a Miles de Viviendas del barri de la Barceloneta de Barcelona.
NOVA CONCENTRACIÓ a les portes de Miles de Viviendas (Barcelona) per tal d'evitar el seu desallotjament.
DESALLOTJAMENT D'UN ESPAI ocupat al barri d'Hostafrancs. Els ocupants denuncien que es tracta d'un desallotjament ilegal sense denúncia prèvia i amb greus irregularitats en el procediment. (IU)

DIMARTS 8 DE MAIG
DESALLOTJAMENT DEL CSO La Dinamo del barri de la Salut de Barcelona.

DIMECRES 9 DE MAIG
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial" de David Fernàndez al Centre de Lectura de Reus. Organitzat per la CGT i el Casal Despertaferro.
CONTRA BOLONYA: Jornades d'Universitat Alternativa a les facultats barcelonines.

DIJOUS 10 DE MAIG
XERRADA "El moviment obrer: del segle XIX a la globalització". A càrrec d'Emili Cortavitarte, al Casal Popular Sageta de Foc de Tarragona. Organitzada per la CGT.
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "Joe Hill: sindicalismo con banda sonora" a la Llibreria 22 de Girona, amb presència de l'autor, Carlus Jové.
CONCENTRACIÓ per la llibertat de la Núria Pòrtulas davant la seu d'ICV de Barcelona.

CONTRA BOLONYA: manifestació d'estudiants en defensa de la universitat pública a Barcelona.
CONCENTRACIÓ a les portes de la sala Apolo contra l'homofòbia. En aquesta sala tocava un músic de reggae jamaicà conegut per haver escrit al seu moment lletres on cridava a la violència contra els gais.

DIVENDRES 11 DE MAIG
"CERCAQUINTOS" pel barri de Sants de Barcelona amb motiu del desè aniversari de Can Vies.
QUINZENA PER L'OCUPACIÓ: cafeta especial al centre social ocupat Miles de Vivendas de Barcelona.
PACIFISTES TARRAGONINS celebren l'inici de la campanya electoral enganxant cartells on recorden la posició favorable dels partits majoritaris a la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat.

DISSABTE 12 DE MAIG
XERRADA "Llibertat Núria Pòrtulas", al Casal Popular Sageta de Foc de Tarragona.
DESÈ ANIVERSARI de Can Vies. Torneig de fútbol i concert a la sala ocupada Bahia.
QUINZENA PER L'OCUPACIÓ: cercavila al barri de Gràcia de Barcelona i menjador popular a la plaça de la Virreina.
CONCERT CONTRA LA MAT (Molt Alta Tensió), a la Mirona de Salt.

CONCERT DE SUPORT A EN TONI (encausat de disturbis en una manifestació contra el desallotjament del Forat de la Vergonya de Barcelona). Al centre social ocupat La Papa del barri de la Sagrera. (IU)
SOLES NO PODEM: jornada a la rambla del Raval amb mercat d'intercanvi i manifestació-cercavila posterior.
BRUTAL DETENCIÓ d'una noia de Terrassa, participant activa als moviments socials de la ciutat. La detinguda denuncia maltractaments, de fet sortí de comisaria amb collarí i la cara i els braços plens de blaus i rascades. (IU)

DIUMENGE 13 DE MAIG
FINALITZEN ELS ACTES de celebració del desè aniversari del centre social autogestionat Can Vies del barri de Sants de Barcelona, amb una cronoescalada.
QUINZENA PER L'OCUPACIÓ: Marató de vídeos sobre ocupació a la sala Bahia de Barcelona.

DILLUNS 14 DE MAIG
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "Joe Hill: sindicalismo con banda sonora" a càrrec de Carlus Jové a la Biblioteca Pública de Palamós.
QUINZENA PER L'OCUPACIÓ: Taller de costura de codi obert a Miles de Viviendas.
UN FERIT DE BALA a Reus per part d'agents de la policia municipal, estant el noi ja detingut i estés a terra.

DIMARTS 15 DE MAIG
LA CGT DEL CAMP de Tarragona condemna els fets de Reus de la passada matinada i dona suport a les mobilitzacions dels amics i familiars del ferit i dels detinguts.
PACIFISTES TARRAGONINS protestaren contra la presència d'una furgoneta de l'Armada a la ciutat.

> DELS MOVIMENTS

> ve de la pàgina 14

nar al company Josep Lluís Facerías, al passeig Verdum cantonada amb el carrer Doctor Pi i Molist.

Barcelona, dissabte 2 de setembre

http://www.negrestempestes.org
10h. Ruta de la guerrilla urbana a Barcelona. Se sortirà des de la plaça de sants al costat de l'estàtua del ciclista.

Ruta de França a Andorra, 15 i 16 de setembre

Pas França-Andorra pel pas de la Font Argenta (pas dels Contrabandistes).
Sortida: dia 15 Ax Les Termes (Ariege-França)
Nit: Refugi Rhule
Arribada: dia 16 Soldeu el Tarter (Andorra)
Si voleu venir: marxa-maquis@sindominio.net

Descobrint les trinxeres del front anarquista al Pallars, 23 Setembre

http://www.igualadallibertaria.tk
Diumenge 23 de setembre a les 10 h a la Plaça Major de Vilanova de Meià. Sortida organitzada per les companyes del ZTA Banzai de Manresa i l'Ateneu Llibertari d'Igualada).

Sallent, dissabte 29 de setembre

10h. Trobada dels assistents més matiners a la Sala Vilà i Valentí de Sallent. (carrer Àngel Guimerà, 5). Exposició gràfica de la història de la marxa dels maquis . Durant tot el matí l'exposició romandrà oberta (fins les 13:30 h.). Hi haurà passis de vídeos biogràfics del companys que van donar la seva vida lluitant per la llibertat. Sortida a l'indret de Can Rocaus (base dels maquis) per la dignificació de l'espai que conserva la seva memòria.
14h. Dinar popular a l'envelat de Sallent. Confirmar assistència.
17h. A la Sala Vilá i Valentí, pel·lícula Vivir la Utopía.
18.30h. També a la Sala, xerrada col·loqui "Marxa Homenatge als Maquis. Recuperació popular de la memòria històrica" amb Dolors Marín.
21h. Obertura de portes de l'envelat de Sallent. Festa de cloenda: Rauxa, Ràbia Possitiva, Inser Show (per confirmar) i Tupolev (per confirmar).

Sant Celoni, dissabte 5 de gener 2008

Al cementiri a les 12h, trobada en record del company Quico Sabaté.

Per saber amb detall tots els actes (també els d'última hora), adreces i horaris mireu les dades més actualitzades a: www.sindominio.net/marxa-maquis
també a www.alestrinx.tk
www.negrestempestes.org
http://www.igualadallibertaria.tk
i www.berguedallibertari.org
Per posar-vos en contacte: marxa-maquis@sindominio.net

Jornades de creativitat en conflictes urbans

KRAX

Del 25 al 28 d'abril, es van desenvolupar a Barcelona unes Jornades de creativitat social en conflictes urbans, organitzades per KRAX, un projecte que investiga i connecta la creativitat social present en conflictes urbanístics a nivell local, en la ciutat de Barcelona, i a nivell internacional. És una reflexió sobre com la planificació urbana genera asintonies urbanes perquè obeeix massa vegades a una perspectiva econòmica deixant de banda l'aspecte social.

Davant la impossibilitat d'intervenir en la construcció de l'espai, els ciutadans obren nous canals participatius a través de les seves pròpies iniciatives. KRAX actua sobre aquesta creativitat mitjançant la recopilació i difusió d'experiències potents que provenen de lluites i pràctiques participatives.

Per creativitat social s'entén tota aquella energia, idees i experiències quotidianes que sorgeixen dels ciutadans. La creativitat social visibiliza el conflicte, reforçant el sentiment de pertinença a una comunitat i possibilitant la creació d'alternatives viables. Per això, considerem que és necessari valorar i donar suport aquestes iniciatives, confirmant el seu rol dintre del procés de transformació/construcció de la ciutat.

Les Jornades KRAX van ser una primera trobada d'iniciatives actives en barris de diferents ciutats que travessen canvis urbanístics. Ens vam centrar en tres conflictes urbans de Barcelona i en les seves respostes creatives (Plaça Lesseps, Barceloneta i Raval), i vam convidar a grups similars actius en altres ciutats (Sevilla, Tòquio, Brussel·les, Mostar, Londres, Caracas, Màlaga, Buenos Aires...). Totes aquestes iniciatives aprenen de les seves diferents formes de reflexió, organització i acció. La trobada és un intercanvi i diàleg sobre la importància i la necessitat de la creatività social en els processos de transformació en la ciutat.

El programa de les Jornades KRAX va consistir en debats, tallers, presentacions de les iniciatives convidades, visites guiades en els barris i trobades amb les iniciatives locals i un Centre de Documentació (la Zona KRAX) amb el material compilat durant la investigació.

Les visites guiades a barris en conflicte van recórrer tres zones de la ciutat.

El 26 d'abril, es va visitar el Raval, situat al nucli històric. Progressivament, la seva fesomia està canviant: el pròxim pas de l'Administració és la imposició d'altre hotel de luxe, una Filmoteca i una gran avinguda. Des de fa 10 anys, les pràctiques especulatives que responen a un model de ciutat estan alterant l'estructura social del barri i incidint agressivament en la vida quotidiana del veí.

El 27 d'abril es va visitar la Barceloneta, un barri mariner i popular fundat en 1753. Al 2006 es presenta un pla de reforma que preveu la instal·lació d'ascensors en edificis centenaris. Només amb la conformitat del 50%+1 dels propietaris d'una finca, les obres es podran portar a terme. Conflictes veïnals, incertesa i sospites especulatives s'uneixen a multitud de dubtes sobre com i de quina manera es desenvoluparà una "reforma" en el disseny de l qual els veïns encara no han tingut veu.

El 28 d'abril va ser el torn de la plaça Lesseps, fins a ara una plaça intransitable. En 2002, l'Ajuntament va presentar un Pla de Rehabilitació tancat als veïns. L'oposició al projecte va ser immediata. Després de diverses protestes es va obrir un diàleg amb l'Ajuntament, formulant un nou projecte amb la implicació d'un grup de tècnics. Actualment els veïns vigilen el compliment dels pactes.

Informació: krax@citymined.org i http://krax.citymined.org/jornadas

Jornades per revolucionar la societat a Ruesta, del 19 al 22 de juliol

Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal

Amb aquestes Jornades, coordinades per la Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal, la CGT pretén realitzar una trobada de militants de diferents moviments socials, amb la finalitat de debatre i aprendre col·lectivament sobre el caràcter transformador i revolucionari de l'acció sindical i social en el món actual, posant en pràctica mitjos i metodologies per a la intervenció i la lluita pels drets socials, al mateix temps que s'oferix un espai obert i a l'aire lliure per a l'expressió cultural alternativa. Aquest any no s'organitza la trobada Tinto de Verano, i aquestes jornades passarien a omplir el seu espai.

Objectius:

Reflexionar i debatresobre el caràcter transformador i revolucionari dels moviments socials actuals, atenent als següents eixos (entre parentesi els encarregats de la coordinació dels eixos):

-Lluites de les persones immigrants (Àrea Confederal d'Immigració)
-Lluites per una vivenda digna i per la defensa del territori (Baladre i CGT)
-Lluites antimilitaristes (Secretaria Acció Social CGT)
-Lluites feministes: dependència i cures (Secretaria de la Dona CGT)
-Lluites sindicals contra la precarietat i les privatitzaciuons (Secretaria Acció Sindical CGT)
-Economia social (Xarxa d'Economia Solidaria)
-Zapatisme i Democràcia Directa (Comissió Confederal Solidaritat Chiapas CGT)

Posar en pràctica mitjans i metodologies per a la intervenció social, seguint els següents eixos metodològics:

-Comunicació i informació crítica (Gabinet de Premsa CGT)
-Creació i denúncia (Secretaria Acció Social CGT)
-Dinamitzar, desobeir i participar (Secretaria Formació CGT)
-Acció Directa en acció

Oferir espais i temps per a l'expressió cultural alternativa: teatre, música, exposició, marató documental,...

Seguint els tres objectius assenyalats, hi haurà tres tipus d'activitats: seminaris, tallers i actes culturals.

Es desenvoluparan diferents seminaris de debat pels matins, dijous, divendres i dissabte, de 2 a 4 hores de durada; tallers pràctics i participatius per la tarda, dijous, divendres i dissabte, de 2 a 4 hores de durada; i activitats creatives i culturals a la posta del sol, tenint com fons el paisatge del Prepirineu que ens oferix el poble en rehabilitació de Ruesta, cedit a la CGT. El diumenge a mig matí hi haurà una sessió plenària per posar en comú allò tractat a tallers i seminaris, i fer una avaluació general de les jornades.

Logística

L'hostatgeria de Ruesta s'encarregarà d'esmorzars, dinars i sopars, així com de l'abastiment d'aigua potable. S'intentarà tenir servei de guarderia.

Per a l'organització de les Jornades: sp-a.social@cgt.es

Per a inscriure's: jornadasruesta@cgt.org.es

Els preus per a les Jornades (pensió completa en camping) són de 70 euros els 4 dies, i de 45 euros el cap de setmana. Els menors de 4 anys, gratis; i els de 4 a 12 anys, 30 euros els 4 dies, i 20 euros el cap de setmana.

> CONVOCATÒRIES

Trobada d'investigadors del Moviment Llibertari a València

Secretaria de Formació del Comitè Confederal de CGT

La Confederació General del Treball (CGT) i la Fundació Salvador Seguí (FSS) organitzen a València, del 29 de juny al 1 de juliol de 2007, una Trobada d'investigadors del Moviment Llibertari per parlar sobre Història i Memòria de la Revolució Llibertària. Les sessions tindran lloc al Col·legi Major Rector Peset (Universitat de València) situat a la plaça del Forn de Sant Nicolau 4, 46001 València.

Metodologia de treball

Les Jornades es desenvoluparan per taules temàtiques de discussió on cada ponent presentarà el seu treball que serà debatut entre els assistents. Cada taula serà moderada per un dels participants que després d'una breu presentació donarà pas a les intervencions dels ponents, aquests tindran 10 minuts per a explicar la seva argumentació, ja que el que es pretén és potenciar el debat entre estudiosos del Moviment Llibertari, i es provoqui una discussió animosa, que enriqueixi a participants i assistents.

Sessions

Divendres 29 juny (17h)
Mesa 1: Cap a una definició de la memòria històrica: Metodologia i problemes.
Mesa 2: Qui fa la memòria històrica? Protagonistes, investigadors, associacions.

Divendres 29 juny (20.30h) Recital de poemes de Jesús Lizano

Dissabte 30 juny (10.30h)
Mesa 3: Memòria històrica i revolució: Va haver-hi una revolució llibertària? Aquí es repassarien des dels tòpics, anacronismes, romanticismes, etc. fins a la possibilitat d'enquadrar les diferents concepcions revolucionàries.

Dissabte 30 juny (17h)
Mesa 4: Memòria històrica i revolució: estat actual de les investigacions (I). Espai per a presentar els últims treballs o les investigacions en curs.

Dissabte 30 de juny (20.30h)
Pel·lícula de José Mª Nunes.

Diumenge 1 de juliol (11h)
Mesa 4: Memòria històrica i revolució: estat actual de les investigacions (II).

Paral·lelament a les Jornades hi haurà una exposició de documentació sobre la Memòria de la Revolució (amb materials de la FSS), servei de llibreria i per les nits tindran lloc dues sessions lúdiques: Una pel·lícula del realitzador José María Nunes i un recital del poeta Jesús Lizano.
Per a contactar utilitzar el següent correu electrònic: Rafael.Maestre@uv.es

Hi ha un web amb abundant informació: www.memorialibertaria.org

Els carrers de París van acollir la manifestació roja i negra després d'organitzar les Jornades Internacionals del Sindicalisme Llibertari

Sarkozy significa el retorn d'una dreta intolerant, dèspota i classista

Un 1r de maig sindical i llibertari a París amb la CNT-F

Araceli Prieto, FL de CGT de Sabadell

Els darrers 28,29 i 30 d'abril es van celebrar a París les conferències sindicals internacionals convocades per la CNT-França. A aquestes jornades, que van culminar a la manifestació del 1r de Maig, hi van participar delegacions d'Àfrica, Amèrica, Oceania i Europa, amb un conjunt d'unes 250 persones. Entre les organitzacions assistents s'hi trobava la CGT, amb delegacions d'arreu de l'estat, concretament de Burgos, Vigo, Madrid, Saragossa i Sabadell.

Les jornades, que estaven estructurades en diferents franges horàries i en debats tan temàtics com sectorials, van suposar un ric intercanvi d'experiències i el coneixement d'altres realitats, com les africanes.

Així, es va discutir sobre temes tan diversos com la precarietat, la llibertat sindical, l'imperialisme, la situació de la dona, etc., i a nivell sectorial hi va haver reunions de sectors com l'educació, la sanitat, la construcció i el metall-automoció, constatant-se grans diferències entre països, però a la vegada la mateixa voluntat de les patronals i dels estats d'anar privatitzant i precaritzant les condicions de treball arreu del món.

A més d'aquests debats i altres activitat lúdiques, com els concerts realitzats a la seu de Vignoles, entre els quals destacarem l'ofert pel "Coro revolucionario" de Vigo, s'ha de destacar el míting internacional que es va realitzar el dilluns 30 a la plaça Reunion.

Respecte al 1r de Maig, les diferents delegacions internacionals assistents es van afegir a la manifestació del 1r de Maig, convocada a les 11h a la plaça de Fêtes, d'on acostuma a sortir el bloc llibertari a Paris, estimant-se la participació al bloc de la CNT en unes 6.000 persones. Aquesta manifestació, a diferència del que passa a l'Estat espanyol, és conjunta a París, formant-se diferents blocs organitzatius que segueixen un mateix recorregut.

Respecte als possibles resultats pràctics d'aquestes jornades, aquests es van concretar en la proposta d'elaboració de campanyes conjuntes a nivell europeu (la primera seria contra les ETT) i la creació d'una pàgina web on participarien les diferents organitzacions assistents. A aquesta web es penjarien informacions tan laborals com socials de la situació de cada estat, permetent si fos necessari la coordinació per realitzar campanyes de solidaritat i sensibilització al nostre, perquè no hi torni a haver desconeixement davant fets com els que van succeir a Guinea, on al gener es va convocar una vaga general i hi van haver més de 100 morts. Tots els materials de la pàgina web estarien disponibles en francès, anglès i espanyol, les tres llengües d'ús habitual a la trobada.

Per acabar, només assenyalar la necessitat de repetir experiències com aquesta que reforcen llaços amb altres organitzacions internacionals, així com l'esperit internacionalista que ha de ser sempre present a la nostra organització.

L'1 de Maig llibertari va recordar la companya de la CGT de Terrassa Laura Riera pels carrers de París.

Eleccions a l'Estat francès: la CNT francesa davant el nou govern Sarkozy

Confederation Nationale du Travail (CNT-F) www.cnt-f.org

El resultat de les eleccions presidencials franceses inevitablement ens afectarà en les nostres condicions de vida, de treball i de lluita.

Al final va vèncer el candidat de la dreta, qui en particular va saber recuperar i integrar en el seu discurs programàtic les fastigoses idees de la ultradreta. Aquestes eleccions representen una veritable "dretanització" de la vida política i de la societat francesa, per la seva base electoral com pels temes tractats i els projectes sustentats. Enfront d'això, l'esquerra és molt incapaç de proposar qualsevol tipus d'alternativa en els plànols polític, social i econòmic.

Per això, és molt decepcionant que tants assalariats i tanta gent de les classes populars hagin donat el seu sufragi a un candidat que, per il·lusions, demagògia o confusió, a semblar a les i els qui són víctimes de la inseguretat social, com un home providencial que dóna respostes i solucions als seus problemes diaris i a la seva inquietud pel futur.

No obstant això, els assalariats, les classes populars, no poden esperar res d'aquest nou president i del seu programa! Ja en el seu primer discurs, el futur president va recordar les idees que funden el seu projecte de societat: treball, autoritat, moral, mèrit, identitat nacional… Altres tants valors que es combinaran amb els interessos de les classes dirigents i que detenten el poder econòmic, i amb un projecte de societat reaccionari i nacionalista.

Inevitablement, les desigualtats seguiran accentuant-se, es desenvoluparà la precarietat, s'accelerarà el desmantellament dels serveis públics i de la protecció social, reforçarà la seva pressió el moralisme amb disfressa religiosa sobre la societat, s'ampliarà la repressió en nom de la seguretat, de la qual els immigrants amb o sense papers en seran les primeres víctimes.

Totes aquestes lògiques repressives s'articularan en particular amb mesures molt concretes que es poden aplicar molt ràpidament si no ens hi oposem: qüestionament del codi del treball, atacs contra el dret de vaga i en particular amb el compliment del servei mínim en els transports, aplicació d'una retallada fiscal per afavorir els més rics… I moltes altres mesures que perjudicaran els assalariats i les classes populars consolidant aquesta societat capitalista basada en les desigualtats.

Abans la ràbia en la lluita que la resignació!

De cara a aquesta situació, sabem que únicament la construcció d'una relació de força en el plànol social pot canviar les coses i evitar que França conegui la mateixa sort ultraliberal que l'Anglaterra dels anys 1980 sota el govern de Margaret Thatcher.

Cal trencar amb la timidesa massa vegades habitual després de les eleccions presidencials, organitzar-se usant la manifestació, la vaga i l'ocupació per a bloquejar la màquina d'apiconar liberal i repressiva que s'acosta, defensar el que queda dels serveis públics i del sistema de protecció social i així potser tornar a trobar el camí de les conquestes socials.

Hem de comptar només amb nosaltres mateixos i amb les nostres lluites, diàries, en els nostres barris i llocs de treball, perquè emergeixi un moviment social autònom, solidari i emancipador amb altres lògiques i altre projecte de societat. S'està endurint la dreta, endurim les nostres lluites! El compte enrere ha començat!

BALA PERDUDA

Notícies a la premsa o com es poden dir les coses alt i clar

Toni Álvarez

Hi ha notícies de premsa que cauen pel seu propi pes, pel seu propi contingut o titular. Hi ha escrits en titulars que ens sorprenen i d'altres que només llegir-los ja sabem de què ens informaran. Així, malament pot acabar una que porti per titular "La Armada inicia este verano la compra de sus 24 primeros misiles Tomahawk por 72 millones", d'euros afegeixo jo..

Aquest titular de "El País" descrivia a les seves línies internes com "La adquisición del Tomahawk supondrá un salto cualitativo para la Armada española" i que es podran fer servir "sin necesidad de arriesgar a sus pilotos desde la seguridad de un barco o un submarino situado lejos del alcance de una eventual represalia."

No només no es posarà en perill cap baixa militar pàtria, sinó que a més, aquests míssils estan preparats per possibles errades ja que, es poden "reprogramar en vuelo o elegir entre 15 blancos alternativos". Poc deu importar als militars espanyols el que "la selección de blancos estará en manos de EE UU" tot i que "España quiere contar con un listado de blancos, al margen de los facilitados por EE UU (...) aunque se perdiera en precisión." Com que no arriscarem als nostres pilots i estarem lluny de qualsevol represàlia...

Aquesta notícia va ser la celebració del passat Dia Mundial d'Objecció de Consciència per part del govern socialista, és la descripció militarista del 'talante' del president Zapatero: la constatació de l'obvietat que tothom pot ser enemic mentre ho sigui dels EUA, que els míssils són de sucre i que els danys colaterals, si ho són en missions de pau, són baixes insurgents, talibans o terroristes. Si ens empasse les mentides que ens passen a prop, les que succeeixen a 3.000 quilometres....

De totes formes, tal i com acabava la notícia al·ludida "cualquier posible agresor debe ser plenamente consciente de que España cuenta con una capacidad militar tal que los riesgos que conllevaría iniciar un conflicto sobrepasan con creces cualquier posible beneficio".

Alt i clar.

La gran festa de la democràcia

Mariona Parra i Casanova

Escric aquest article a l'equador de la campanya electoral de les eleccions municipals del 27 de maig. A tots els pobles es respira un alè d'això que anomenen la festa de la democràcia. A tot arreu és ple de cartells amb els missatges més diversos però que cap d'ells ens diuen gaire res, pamflets a tot color, pancartes penjades a totes bandes, promeses que de ben segur no es compliran i també evidentment candidats de somriure profident disposats a fer el que calgui a la recerca del vot....

I és d'això precisament sobre el que voldria que es dirigissin aquestes línies: sobre la democràcia.

Vivim en un estat democràtic que aplica la llei antiterrorista. Aquesta llei franquista, ens priva dels drets més elementals com a ciutadans. Permet que estiguem dies i dies incomunicats en mans de la policia, sense la presència d'un advocat, sense cap comunicació amb els familiars i amics i sense les mínimes condicions que garanteixin la nostra integritat física i moral. La llei antiterrorista està pensada sobretot per aplicar-la a Euskadi però un cop feta, per què no aplicar-la als independentistes catalans? Per què no l'apliquem també als musulmans? Per què no l'apliquem també als anarquistes? La llei antiterrorista, vull recordar que va ser votada pels dos partits majoritaris catalans i que ha estat aplicada sense cap problema pel partit que dirigeix la Conselleria d'Interior...

Vivim en un estat democràtic en el qual no existeix la presumpció d'innocència per tothom. Fa uns anys amb l'agressió militar de l'Afganistan primer i després amb la de l'Iraq vam acabar acceptant com a natural el terme guerra preventiva. Resulta que pels estats democràtics és totalment lícit arrassar un país (amb la seva gent, amb els seus recursos i amb les seves esperances i els seus somnis) només per si de cas, només com a advertiment,... Però és que la cosa no s'acaba amb la guerra preventiva. També trobem la mar de natural la presó preventiva (que a l'estat espanyol es pot allargar fins als quatre anys) i últimament també la detenció preventiva. Aplicant la lògica de la detenció preventiva cada ciutadà és potencialment sospitós de cometre en un futur qualsevol dels delictes que ens puguem imaginar. I per tant, per tal de defensar la nostra democràcia qualsevol ciutadà ha de poder ser detingut només per si de cas. (Quina casualitat que sí que s'apliqui la presumpció d'innocència a aquells feixistes als quals els van requisar fins i tot una pistola i que, en canvi, continuen al carrer com si res,...).

Vivim en un estat democràtic en el qual no es respecten unes ideologies determinades. Últimament hem anat veient com sobretot a partir dels mitjans de comunicació s'està incidint reiteradament amb relacionar anarquisme amb delinqüència, il·legalitat, marginalitat,... En aquest sentit, primer de tot es fa mostra d'una gran desmemòria històrica. Com n'és de fàcil oblidar què va representar l'anarquisme els anys 30 a Catalunya, com n'és de fàcil enterrar, el sacrifici i l'esforç de molts homes i dones que van lluitar per una societat més justa i que van pagar un preu molt alt per fer-ho. Però a més, és senzillament una actitud antidemocràtica i fins i tot feixista pensar que només hem de permetre aquelles propostes que no qüestionen el sistema establert. I en canvi, per la mateixa regla de tres hem d'eliminar aquelles ideologies que no s'adeqüen al sistema vigent.

El dia 7 de febrer a la matinada, els Mossos d'Esquadra van entrar a la casa on viu la Nuri Pórtulas a Girona i se la van emportar detinguda en aplicació de la llei antiterrorista. La Nuri va passar tres dies en una comissaria de Barcelona i el dia 10 va ser traslladada a Madrid on després de declarar uns minuts davant del jutge va ser traslladada a la presó de Soto del Real (Madrid) on continua empresonada.

Fins el dia 10 de maig passat, els Mossos d'Esquadra han estat investigant i aportant proves davant el jutge per tal de justificar la detenció de la Nuri. Finalment ara s'ha obert el secret de sumari i hem pogut saber quines acusacions i en base a quines proves la tenen segrestada.

L'acusació es basa sobretot (i així ho especifica reiteradament l'informe aportat pels mossos) en el fet que la Nuri és una noia antisistema. Però aprofundim un xic més,...

Resulta que la Nuri, a part de ser una noia antisistema que ja és prou gros, ha estudiat un mòdul de grau mitjà de química. Això, segons la policia, la converteix en sospitosa perquè gràcies a la seva formació és capaç de fabricar explosius. Per tant, que tremolin els químics perquè han entrat directament a la llista d'organitzacions terroristes a nivell internacional.

Resulta que la Nuri a casa seva hi tenia material del tot perillós. La policia va incautar a l'escorcoll de casa dels seus pares un parell de cd's de Bob Marley, uns adhesius de contingut anarquista i un vídeo sobre els fets de Gènova i de Seattle,... ai, si! M'ho deixava: i unes instruccions en un disquet de fa anys i en portuguès de com fabricar un còctel molotov,...

Resulta també que la Nuri és amiga d'en Juan Surroche, un noi de Sarrià que està pres a Itàlia. La Nuri va iniciar una campanya de suport amb en Juan, i ja se sap que lluitar en favor de les persones preses no és una actitud políticament correcta: a les persones preses se les tanca per suprimir-les del carrer, per oblidar-les, per fer-les callar,... i la Nuri va cometre l'error de creure en la solidaritat.

Aquestes són bàsicament les acusacions que aporten els Mossos d'Esquadra per tal de justificar la detenció i l'empresonament de la Nuri.

I a partir d'aquí inevitablement hem de plantejar-nos: fins quan acceptarem un sistema democràtic que promou la cultura de la submissió i del pensament únic? Fins quan seguirem callats mentre se'ns van trepitjant els drets en nom d'una seguretat feta a la seva mida? Com és possible que no reaccionem davant un atac als principis democràtics més elementals? Com podem continuar mantenint una llei com l'antiterrorista que ha suposat en el pitjor dels casos l'aplicació de tortures i en el millor la vulneració de drets bàsics? En quina societat ens estem convertint quan exigim que determinada gent demostri que és innocent?

...això sí, el dia 27 de maig celebrem a casa nostra la gran festa de la democràcia,...

Penjats a la CGT de Lleida contra els símbols feixistes

Assemblea de Joves de Lleida i Confederació General del Treball Ponent

Des del 17 de maig fins al 20 de maig, tres joves que donen suport a la campanya ciutadana contra els monuments franquistes de Lleida es van penjar a la façana de l'edifici dels sindicats a Lleida, des del local de la CGT. Els joves havien de complir un arrest durant aquests dies per una falta de "deslluïment de béns immobles", per unes pintades fetes el 20 de novembre de 2005, a través de les quals reivindicaven la retirada del monòlit franquista. Un monòlit que homenatja el feixisme no pot deslluir perquè no ha lluït mai.

Durant aquests quatre dies, els tres joves havien de restar tancats les 24 hores del dia, i van decidir fer-ho a la seu de la CGT de Lleida, sense poder-ne sortir en cap cas. Condemnes com aquestes no fan sinó refermar la política de criminalització que s'està duent a terme des del govern tripartit de la Paeria, que s'autoanomena d'esquerres.

Amb aquesta acció pretenien denunciar d'una banda la persecució que s'està fent dels diferents col·lectius socials de la ciutat i l'aplicació de mesures clarament desproporcionades amb l'objectiu de criminalitzar aquells col·lectius i persones descontentes i crítiques amb l'actual política municipal.

I de l'altra la passivitat de l'ajuntament pel que fa a potenciar la memòria històrica a la nostra ciutat, ja que els carrers resten plens de noms de persones vinculades al règim franquista sense que el tripartit municipal hagi pres cap mesura per retirar-los.

En aquest sentit s'exigeix:

-La retirada immediata de la simbologia franquista dels nostres carrers.

-Que en el seu lloc s'homenatgi les persones de la nostra ciutat vinculades a la lluita per la democràcia, la justícia social i la llibertat del nostre país.

-L'enderroc del monòlit franquista de la plaça Cervantes, ja que entenem que seva presència és una falta de respecte per a tots aquells presos republicans que van ser obligats a erigir aquest monuments amb el seu patiment per " gloria a los caidos por dios y por España".

Així doncs, les nostres organitzacions estan fermament compromeses en la recuperació de la memòria històrica com a eina imprescindible per la recuperació dels ideals de llibertat i fraternitat que els nostres avis i avies van defensar en la guerra civil per a exemple de tothom. I creiem necessari no oblidar el que va significar la defensa de les llibertats davant del feixisme que portà a l'exili, la mort i la presó a molts catalans i catalanes i ens neguem a l'oblit i el perdó sense justícia.

Davant el pacte PSOE-IU per a la Llei de Memòria Històrica

Secretaria de Formació de CGT / Comissió de Memòria Llibertària

Per a CGT, la justícia, la veritat i el dret a la memòria històrica col·lectiva són inegociables. El pacte PSOE-IU és un frau que implica legalitzar la dictadura franquista.

PSOE i IU, el dia 19 d'abril de 2007, van fer públic el pacte al qual havien arribat per desbloquejar la tramitació parlamentària de la popularment anomenada Llei de Memòria Històrica i, amb això, complir el compromís d'aprovar aquesta llei abans que acabi la present legislatura. Segons el text d'aquest pacte, la futura llei de Memòria Històrica:

-Reconeixerà i declararà el caràcter radicalment injust de totes les condemnes, sancions i violència produïda per raons polítiques o ideològiques durant la Guerra Civil i la Dictadura.

-Declararà la ilegitimitat dels tribunals i les seves resolucions, constituïts durant la Guerra Civil per imposar condemnes i sancions per motius polítics o ideològics.

-Reconeixerà el dret de les víctimes del franquisme a una Declaració de reparació i reconeixement personal amb independència de les accions que aquestes víctimes poguessin fer davant els tribunals de Justícia.

-La Declaració podrà sol·licitar-se davant el Ministeri de Justícia i no suposarà responsabilitat patrimonial per a l'Estat ni indemnització econòmica o professional.

Per a CGT, els continguts d'aquest pacte són absolutament insuficients i calculadament ambigus, representant un nou desengany per a la justícia, un frau per a les víctimes, per al restabliment de la veritat, per al dret a la recuperació de la memòria històrica social i col·lectiva, un nou gerro d'aigua freda per a les milers i milers de persones que van lluitar i continuen lluitant per la rehabilitació moral i jurídica de les víctimes de la repressió franquista i les seves idees.

Aquest acord al qual han arribat PSOE i IU hauria d'haver inclòs l'obligació ètica i política que l'actual Democràcia instaurada per la "Transició" i la Constitució del 78 no ha complert i encara seguiran sense complir: condemnar explícitament el cop militar de 1936 i els quaranta anys de dictadura franquista, negar tot valor a aquest règim i anul·lar les seves sentències.

Després de moltes lluites, moltes campanyes, moltes mobilitzacions, continua pendent el deute que té la Democràcia amb els que van lluitar per les llibertats democràtiques que avui són constitucionals. Si aquest pacte es plasma així en la llei, no s'eximiria a la Democràcia de la vergonya i el deshonor de continuar validant jurídicament als tribunals repressius de la dictadura i les seves sentències. (...)

Des de CGT ens ratifiquem en la mateixa valoració i en els mateixos termes que ens pronunciem davant el projecte de llei aprovat el passat desembre de 2006, ja que aquesta futura llei seguirà sense anul·lar les sentències dictades pels seus tribunals repressius, seguirà sense retornar la dignitat a les persones que van defensar amb la seva vida la legalitat vigent, sense valorar les idees de justícia social, sense retornar el patrimoni usurpat...

PSOE i IU han de reconèixer que amb aquesta timida reforma de la llei, la democràcia actual segueix sense trencar amarratges amb el règim franquista i segueix sense saldar el deute amb tots els quals van lluitar i van donar la seva vida per una societat en llibertat.

Abans amb el PSOE i ara amb el suport i complicitat d'IU, els lluitadors per la llibertat i la justícia social tornaran a sentir-se sols, oblidats, frustrats i impotents davant la fredor dels poders públics. (...)
La CGT seguirà lluitant fins a la condemna definitiva d'un règim que va tenir com objectiu el genocidi de les persones per les seves idees i seguirà exigint l'anul·lació de totes les seves sentències i condemnes, a més de que siguin reparats tots els danys ètics, patrimonials i econòmiques comeses contra els republicans i anarcosindicalistes que van lluitar per defensar els seus valors i idees enfront de l'alçament militar.

Per a això, i conscients que des de la societat civil, seran necessaris esforços i perseverança per trencar l'amnèsia històrica imposada pels responsables polítics de la "transició", des de CGT seguirem treballant per la Mobilització Social i Ciutadana davant aquest nou frau.

Més informació a www.memorialibertaria.org

SALUT I ANARQUISMES

Punxa'm però a la panxa no!

Josep Cara Rincón (Berga)

L'altre dia van reduir un malalt mental a base de cinc trets. Poc després, un detingut queia per la finestreta del cotxe patrulla a l'estil de Mort accidental d'un anarquista. A les darreres manifestacions, encerclen els ciutadans que hi participen i els burxen entre altes coses amb unes eines que es diuen 'kubotans'. A les Corts, et foten ben calent i gratis. Amnistia Internacional emet enguany un informe en què, com sempre, els maltractaments i els abusos a comissaries i presons de l'Estat que ens sotmet són habituals. Aquests senyors que fan aquestes coses tan terribles estan enfadats pel que segons ells és un linxament mediàtic. Pobretes i pobrets Mossos d'Esquadra, amb "lo bons" que són! Justament l'altre dia em van jutjar per injúries contra aquests senyorets uniformats. I és que resulta que vaig coincidir amb unes opinions que afirmaven que els mossos són "persones sense escrúpols amb ganes d'obeir ordres" i que practiquen un "corporativisme i encobriment de qualsevol abús de poder dels companys" i que per fer de mosso cal tenir "il·lusió i entrega per reprimir immigrants, prostitutes, dissidents i tota persona incínica" i que a canvi de tot plegat reben "un bon sou per tota la vida, impunitat davant la "justícia", possibilitat de practicar amb un ampli ventall d'armes, la possibilitat de servir el sistema i perpetuar-lo". Sóc un pocavergonya, sí. Mira que dir aquestes bestieses.

En fí, ahir no vaig votar i estic molt content de no haver-ho fet. De fet, ahir va ser un dels pocs dies a l'any que no vaig fer política activa, vaig estar per casa fent altres coses. Avui ja he continuat fent política, perquè per mi la política es fa al carrer. Per cert que el dia ha començat com el cul, ha mort l'amic Eduard Pons i Prades tal i com a primera hora ens informava un company de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona. Un dia ben estrany, com el món mateix. Avui he pensat també en aquella cançó que tenen sempre en boca els "progres" que tant de fàstic em fan "què volen aquesta gent que truquen de matinada?" i és que he vist imatges de com la policia entrava a una casa i segrestava tretze persones. Els mitjans simplement dient que eren islamistes han calmat les consciències de tothom. A ningú l'importa si aquelles persones han comès algun delicte o no. Dient que són islamistes ja n'hi ha prou.

Dient que la Núria és anarquista també n'hi ha prou. Es ben estrany i trist el món, espero que aviat foti un pet com un aglà!

Solidaritat amb Josep Pàmies: per una terra lliure de transgènics

Assemblea Pagesa

El 13 de setembre de 2003, l'Assemblea Pagesa de Catalunya juntament amb Ecologistes en Acció d'Aragó van dur a terme una protesta davant la proliferació de camps d'experimentació transgènica a les nostres terres. De la mà de la majoria absoluta del PP, l'Estat espanyol s'estava convertint en el principal laboratori transgènic d'Europa, mentre la major part dels pobles europeus vivien intensos processos de debat, moratòries i, fins i tot, referèndums.

Aquell matí i seguint una convocatòria internacional de Via Campesina, una cinquantena de persones es van concentrar en un camp d'experimentació de Syngenta, a la localitat d'Alcoletge (Segrià), que no reunia cap mena de mesura de seguretat. Aquesta multinacional comercialitzava llavors el panís BT176, prohibit a Estats Units des de 2001 ja que generaen resistència als antibiòtics en les persones.

Després de fer-hi una sega simbòlica i recollir-ne unes mostres, els concentrats van anar a la Subdelegació del Govern a Lleida per entregar-les conjuntament amb un manifest. En no trobar-hi cap representant de l'administració, van tancar-s'hi pacíficament fins a l'arribada d'alguna autoritat competent. Just després d'entregar el manifest al secretari d'aquesta institució i identificant-se convenientment, les 13 persones que havien ocupat l'edifici van abandonar-lo.

L'11 de juny, judici contra Josep Pàmies

Més d'un any després, en Josep Pàmies, històric sindicalista pagès de Balaguer (la Noguera) i activista per les llibertats i la dignitat al camp, rebia notificació d'una denúncia d'Álvaro Giménez i Sacanell, guàrdia civil de porta aquell dia. Aquesta denúncia el portarà a judici, el dia 11 de juny, sota les acusacions d'atemptat a l'autoritat i lesions, per les que el fiscal demana una pena de quatre anys de presó i una indemnització de 50.000 euros.

La versió tergiversada del guàrdia civil manifesta que va rebre "empujones, agarrones y golpes en el labio superior y brazos de los representantes de la mentada Assamblea Pagesa". Per això, i segons manifesta el denunciant, aquell dia se li va produir una lesió que l'impedirà utilitzar mai més una arma de foc i, en conseqüència, reincorporar-se a la carrera militar i al cos. La realitat, però, és més senzilla: aprofitant la seva badada, una part dels allí congregats van obrir la porta i, en acte de desobediència civil, van esmunyir-se cap a dins deixant en ridícul la força militar que, en aquell tranquil i assoleiat dia, custodiava l'edifici.

Des de la Campanya en Solidaritat amb Josep Pàmies, es denuncia la manca de fonament de les acusacions i el que es creu que és un intent de criminalitzar i reprimir la lluita contra la imposició transgènica. El fet que s'hagi denunciat, només, un dels implicats i que aquest sigui un dels membres més visibles de la lluita de base, confirma la voluntat dels aparells estatals per escarmentar tota dissidència organitzada. Una vegada més, es vol escapçar el moviment, tal i com es pretenia fa pocs mesos amb el judici a Albert Ferré, portaveu de la Plataforma Transgènics Fora!

A més, es pensa que el guàrdia Giménez va presentar una denúncia tan fantasiosa per justificar la seva incompetència militar aquell dia en què uns pocs pagesos i ecologistes, armats només amb molta picardia, van prendre la subdelegació del Govern a Lleida. No volem ni pensar en la imatge d'en Josep Pàmies engarjolat. Ni tampoc en la de Giménez Sacanell retirat, amb doble paga sense incompatibilitat de càrrec, per haver caigut en heroic acte de servei a la pàtria. No ho permetrem!

Per últim, es reiteren els perills dels cultius transgènics sobre la salut, el medi i l'agricultura tradicional. I, com a exemple, es denuncia l'últim cas de contaminació transgènica de la varietat autòctona del panís del queixal que es reproduïa al Centre de Conservació Esporus de Manresa, amb el qual volem, també, solidaritzar-nos.

En el web de l'Assemblea Pagesa de Catalunya us podeu adherir al manifest de suport a Josep Pàmies www.assembleapagesa.cat

Campanya de suport als encausats en l'acció del CIE Zona Franca Barcelona

Grup de suport als encausats

El passat 24 de juny de 2006, en el marc de la II Caravana Europea per la Llibertat de Moviment, una jornada de lluita contra la política de fronteres europea i pel tancament dels Centres d'Internament per a Estrangers, va tenir lloc una acció no violenta de denúncia contra els Centres d'Internament per a Estrangers (CIEs) en la qual van ser detingudes 59 persones. El passat mes d'abril, van començar a arribar les primeres citacions per part del jutjat d'instrucció número 17 de Barcelona que porta el cas.

L'acció va consistir en un desmuntatge simbòlic del CIE en construcció de Barcelona, situat en la Zona Franca, avui ja en funcionament. L'objectiu de l'acció era posar en evidència la cara amagada de les polítiques d'immigració del govern espanyol i europeu, enviar un missatge de solidaritat i suport a tots les i els "sense papers" condemnats a l'expulsió i sumar-nos a les nombroses lluites quotidianes que emprenen els migrants contra el règim de fronteres.

Els CIE són llocs de privació de llibertat en els quals els immigrants poden romandre detinguts fins a 40 dies. La seva funció és la d'assegurar la seva expulsió física o jurídica: o fora del territori o condemnats a la il·legalitat. A l'Estat espanyol existeixen 9 CIE dispersos pel territori (a més dels establiments que en ocasions s'han utilitzat com centres clandestins). Les condicions d'insalubritat i de vulneració de drets que sofreixen les persones internades han estat reiteradament denunciades per diferents institucions i organitzacions socials.

Els CIE mostren com cap altre dispositiu l'arbitrarietat i la negació de drets que provoca el règim de fronteres europeu. La guerra contra la immigració il·legal i la subordinació de la possibilitat de ser subjecte de dret a la condició de treballador regular constitueixen els eixos centrals d'aquest règim. Els CIE juguen un paper clau com a instrument de gestió de les migracions: d'una banda són el lloc des del quals s'organitzen les expulsions, per una altra, garanteixen la continuïtat de l'explotació de la mà d'obra immigrant, ja que les persones que no han estat expulsades després del seu pas per un CIE queden enquistades en un estat de vulnerabilitat.

Enfront de les mesures de control i submissió de la força de treball immigrant a través dels contingents i la contractació en origen, és fonamental reivindicar el dret de permanència per a tots, desvinculat de la relació de treball. Això hauria de traduir-se en l'obertura de les fronteres, l'accés lliure al mercat de treball per part dels immigrants (en les mateixes condicions que els treballadors autòctons) i la regularització permanent de tots els immigrants que es troben en territori europeu.

Per això considerem cada vegada més necessària l'articulació de les lluites socials contra la precarietat i per la llibertat de moviment. Des de fa anys la batalla contra el règim de fronteres i pel tancament dels CIE adquireix una dimensió europea, generant-se mobilitzacions i iniciatives que exigeixen als Governs la fi de les polítiques de detenció i deportació d'immigrants. També en l'Estat espanyol aquestes lluites tenen un paper protagonista, valguin com exemples: el campament de frontera de Tarifa, la vaga d'immigrants al Ejido, les vagues de fam en els CIE de Moratalaz i la Verneda, la trajectòria de denúncies contra el CIE de Màlaga, els tancaments de 2001, 2002 i 2005, la Caravana Europea per la Llibertat de Moviment a Ceuta o les innombrables mobilitzacions contra la Llei de Extrangeria desenvolupades aquests últims deu anys.

El que va succeir al CIE Zona Franca mostra l'orientació repressiva de la política de fronteres també per la reacció policial contra qui assenyalen les aberracions causades per la seva aplicació, contra qui s'alcen i denuncien que aquesta política, suposadament feta en nom de la "nostra seguretat", no ens representa. La detenció de les 59 persones en el CIE en construcció al juny de 2006, el tracte vexatori en les dependències policials, la prolongació de la detenció durant més de 48 hores en resposta a una acció pacífica i les acusacions abusives no poden sinó suscitar la nostra indignació i rebuig.

Per tot això, i perquè entenem que el procés contra els participants en aquesta acció és un judici contra totes les associacions i persones que defensen els drets dels immigrants, en solidaritat amb aquelles persones que emigren a Europa i es troben amb l'explotació i negació de drets, i en solidaritat amb les persones que van ser detingudes després de l'acció de denúncia del CIE de Zona Franca, exigim:

–L'absolució de tots els imputats.

–El tancament els Centres d'Internament per a Estrangers.

–La fi de la política europea de fronteres i la regularització sense condicions de tots els immigrants a Europa.

–La derogació de la Llei d'Estrangeria.

En defensa del territori i contra l'especulació

Col·lectiu Catalunya

Del 14 al 20 de maig, va tenir lloc per tota Catalunya una setmana de lluita en defensa del territori i contra l'especulació, una setmana d'accions diverses, autònomes i descentralitzades sota el lema "Està tot fatal: passem a l'acció", en plena campanya electoral per a la vegada denunciar el paper actiu de les institucions en aquests processos i posar en primera plana els veritables problemes socials existents, que els circs mediàtics de les eleccions sempre pretenen amagar: urbanitzacions a tort i dret, línies de molt alta tensió, camps de golf, desnonaments, quarts cinturons, eixos viaris, POUM, PGs, Plans Directors...

S'han portat a terme accions contra agressions ecològiques diverses a diferents ciutats i localitats com Molins de Rei, Sant Joan Despí, Vic, Viladecans, Manresa, Igualada, Sant Cugat del Vallès, Santa Coloma de Gramenet, Tortosa, Solsona, Esplugues de Llobregat, Tarragona, Castelló, València, Lleida, Salt, Vilanova i la Geltrú,... i a diversos barris de Barcelona: Sants, Sant Andreu, Clot, Nou Barris, Sant Antoni, Poble Sec, L'Eixample, Gràcia,... destacant la manifestació de 400 persones a Vic contra les agressions que pateix el territori, les accions a Esplugues de Llobregat contra el Pla Caufec, l'encadenada davant el saló construmat a Barcelona, les accions contra nombroses immobiliàries o a les seus d'organismes públics de Barcelona (Inspecció de Treball, Oficina de l'Habitatge), o l'acció de la Plataforma Salvem Oliveretes a Viladecans.

Diverses comarques van organitzar actes emmarcats en una campanya diversa, sense direcció i d'acció directa.

El nucli central de les accions era denunciar els interessos d'enriquiment de les màfies del ciment i del turisme de masses, i dels centres de poder econòmic públics i privats, que ens condemnen a una existència cada vegada més precària, al mateix temps que es creaven punts de trobada on evidenciar de forma activa que els conflictes particulars als que estem fent front cadascú no són casos aïllats, i que som moltes les que estem plantant cara a l'especulació i la destrucció del nostre territori.

Amb les accions es volia evidenciar i denunciar:

-La destrucció del territori i els nostres rius, valls i muntanyes, a través de la construcció d'infrastructures destinades a afavorir les mans privades; mitjançant processos d'urbanització i creació d'espais d'oci massiu que tenen ben poc a veure amb les necessitats de la població; de la extensió d'un model d'agricultura industrialitzada, que provoca la desaparició, i no només, del nostre patrimoni ecològic, etc.

-L'elitització i destrucció de barris, viles, pobles i comarques que es concreta en la privatització de l'espai públic, en la construcció de grans centres i àrees comercials i de grans edificis "emblemàtics" i faraònics amb finalitats especulatives; a més de moltes altres infrastructures urbanes, POUM, plans directors, etc.

-El creixement de la maquinària especulativa que impedeix l'accés a l'habitatge i als espais col·lectius de creació i expressió popular, en contrast amb la febre constructora.

-La repressió, la criminalització mediàtica i el silenci com a única resposta als sectors populars que han decidit fer front a la situació.

Per informació contacte@estatotfatal.net i www.estatotfatal.net

OPINIÓ

Els meus antecedents

Bruno Salter Mas, apallissat i ferit de bala per la Policia Local de Reus

Després de ser detingut, apallissat i ferit de bala per la Policia Local de Reus el passat dia 14 de maig del 2007, el Batlle va declarar a la premsa que tinc antecedents.

Us parlaré dels meus antecedents:

En la meva adolescència vaig passar molt de temps treballant pels "Grans": muntant mítings, enganxant cartells tota la nit amb el risc de ser agredit pels d'extrema dreta, onejant senyeres i portant samarretes del PSC, ja que militava a les seves joventuts, amb l'entusiasme i l'energia característica d'aquella edat: 14 o 15 anys.

No recordo d'aquella època haver rebut cap mena d'agraïment de part dels "Grans" i l'evolució posterior de les seves polítiques va constituir el meu primer desengany d'amor per una causa.

Un altre dels meus antecedents, més proper en el temps és que, coincidint amb la malaltia terminal del meu pare, la meva família i jo ens vam veure implicats en un feroç procés d'expropiació que ha durat 13 anys, amb l'èxit final dels plantejaments d'una administració local garrepa que, sota la bandera de l'ús públic, aconsegueix cases al centre de Reus a bon preu. Es veu que només els promotors i els polítics que els amparen poden aprofitar-se de l'especulació. Fins a aquest moment, vivíem en un carrer al centre de Reus, abandonat molts anys per l'Administració, sense enllumenat públic. Això sí, estava ubicada al costat del Centre de Lectura i el Teatre Bertrina.

Rere aquest temple de la il·luminació intel·lectual s'estenia un món obscur i sovint la por dissuadia els meus amics de visitar-me.

Aquest és el lloc on em vaig criar i no se n'han començat a preocupar només que per fer-me fora.

Finalment, del "POUM he fet cap al PAM".

Un altre dels meus antecedents, la meva faceta d'aventurer m'ha portat a viatjar molts anys per terres estrangeres, sota règims dictatorials.

Paradoxalment, tot i haver patit tocs de queda, guerres tribals i controls militars, i ser apuntat per un arma en repetides ocasions, sempre he tingut l'oportunitat de parlar o negociar i sortir-me'n. No ha estat fins ara i aquí, a Reus, a la meva ciutat, a una nació que anomenem democràtica, com Catalunya, dins el democràtic Estat espanyol, en el si de la democratíssima Europa, que m'han apuntat, diuen, i no m'han escoltat ni permès negociar, he acabat amb un tret a la cama.

Per si això és poc, m'han denunciat com si jo fos l'agressor i el batlle ha tret importància públicament a les meves ferides dient que no vaig precisar cap intervenció quirúrgica (és fals, em van operar el 17 de maig del 2007); tanmateix, no ha dubtat en atemptar contra el meu nom, afirmant en públic que tinc antecedents.

Doncs bé, és cert, els tinc, i aquí queden exposats.

ALGUNA COSA ES MOU

El bestiari electoral

Carlus Jové

En temps d'eleccions tots els partits semblen adreçar-se a les persones, el que, tenint en compte l'ampli ventall d'éssers vivents i electrodomèstics diversos a qui es podrien dirigir, és digne de menció. Caldria, però, preguntarnos vàries coses, com per exemple si el fet que en època de campanya tots els polítics se'n recordin de les persones vol dir que durant la legislatura tan sols havien pensat en les cols o els fanals; o si resulta que gràcies a les cada cop més detallades enquestes i sondejos públics han interpretat que el seu gruix electoral es troba en les persones i no en les grues de construcció, que tendeixen a una abstenció organitzada; o si senzillament han convingut que si no empraven reiteradament la paraula "persona" més d'un despistat enviaria la mixa a votar, amb el qual, en no estar encara plenament reglamentada la forma d'identificació pels felins, més d'una papereta es perdria inútilment, amb el conseqüent malbaratament de paper.

És una consideració per part del polítics que s'hagin abstingut d'utilitzar termes més carinyosos com "personeta" o "personassa", ja que donat el rigor que ha de caracteritzar una campanya política seriosa, haurien quedat completament fora de lloc. A més, en la situació actual en què qualsevol utilització de la combinació de fonemes e-t-a resulta improcedent, la llista de partits que s'haurien pogut presentar a les eleccions hauria disminuït considerablement, quedant notablement retallat el prestigi d'una democràcia internacionalment lloada com la nostra. Per altra banda, l'augmentatiu hauria resultat clarament discriminatori per a aquella franja de l'electorat que segueixen creient en la cintura fina.

M'alegro de ser persona en un moment en què tothom sembla adreçar-se a mi. Els meus anys d'aïllament social i marginació semblen haver arribat a bon fi. Tinc tantes opcions al davant que m'ofereixen coses tan semblants que no sé per quina decidir-me. Ai déu, quin enrenou! A més, no puc evitar perdre'm en divagacions filosòfiques i rumiar dia i nit si una determinada opció em farà més persona que una altra, o si pel contrari, el fet de ser persona no ve condicionat per l'opció política sinó per com es vota, és a dir, com una persona, dret sobre els dos peus i dient bon dia, o com un ximpancé, penjat de la làmpada i amb una peu dipositant la papeleta mentre amb l'altre em rasco la defensa.

Tanmateix, és d'afalagar que et diguin persona de tant en tant.

> EL FAR

5) Performance dadaista

Ferran Aisa

Francis Picabia i la seva primera esposa Gabrielle Buffet viuran a Barcelona, des de juliol de 1916 fins al febrer de 1917, a una casa del carrer de la República Argentina.

L'artista no solament pintarà i crearà una revista, "391", sinó que publicarà el seu primer llibre de poesia, "Cinquante-deux Miroir", que recull els seus poemes escrits des de 1914. El títol s'inspira en una frase de Nietzsche, el qual, a "Així parlava Zaratrustra", escrigué: "I amb cinquanta miralls al teu voltant, cinquanta miralls que afalagaven i imitaven el teu joc de colors". El filòsof alemany, amb els seus aforismes, s'havia guanyat per la causa rebel a la joventut més inquieta d'Europa: "Molts moren massa tard, i altres mores massa aviat. Encara sona aquesta estranya doctrina: "Mor a temps!" Morir a temps: això és el que Zaratrustra ensenya." Aquesta filosofia pot entroncar en el pensament dels grups de música pop dels seixanta com The Who, Jim Morrison i altres músics del rock. Entre els artistes instal·lats a Barcelona hi ha l'emblemàtic dandy Arthur Cravan (Fabian Lloyd), que era nebot d'Oscar Wilde. Cravan organitzà tota mena de manifestacions de tipus dadaístic, fins i tot un combat de boxa, a la plaça de toros de la Monumental, el diumenge 23 d'abril de 1916, contra el púgil negre nord-americà Jack Johnson, campió del món. Era un combat dels pesos pesats, dos gegants de dos metres d'alçada, L'artista dadaista pesava 105 kilos, mentre que el boxejador negre estava en els 110. La gran festa de la boxa comptava amb una bossa de 50.000 pessetes, suma força important, que aniria íntegrament al guanyador: "Cravan va pujar al ring completament borratxo i no va durar davant de Johnson més un parell d'assalts. Els espectadors, que hi van ensumar una conxorxa, van moure un gran aldarull i reclamaven inútilment que se'ls tornés l'import de les entrades". Els avantguardistes a Catalunya xoquen amb la rigidesa de la crítica noucentista. Picabia, en el seu escrit "Barcelone", publicat a 391 diu: "els intel·lectuals d'aquí tenen la sang freda...", s'hi refereix als noucentistes que, amb el suport de la Lliga i de la Mancomunitat de Catalunya, controlaven el món artístic, literari i cultural català. Però, al marge del noucentisme, hi ha altres escriptors i artistes que simpatitzen amb les avantguardes i escriuen articles revolucionaris a revistes com "Los Miserables", fundat per l'aragonès Àngel Samblancat. A les seves pàgines, joves escriptors i periodistes publiquen proclames redemptoristes inflamades de romanticisme. Aquesta bohèmia revolucionària rep amb entusiasme tant les teories socials més avançades com les tendències artístiques d'avantguarda d'Europa. D'una manera natural els joves redactors combinen el pensament social amb les innovadores idees artístiques, Kropotkin, Sorel i Lenin amb Tzara, Marinetti, Reverdy i el mallorquí Gabriel Alomar.

Dinamita de cervell

LLETRES LLIBERTÀRIES

La Mostra del llibre anarquista s'obre

Elba S. Mansilla

Entre el 25 de juny i l'1 de juliol el barri de Sants de Barcelona acullirà la 3ª Mostra del Llibre Anarquista. Diferents espais de l'àmbit llibertari i autònom oferiran un ampli ventall de presentacions de llibres, taules rodones, tallers i projeccions de documentals de temàtiques d'anàlisi i reflexió dels moviments socials antiautoritaris.

La filosofia

La idea d'organitzar la Mostra va sorgir ara fa 3 anys, quan persones i col·lectius de l'àmbit llibertari recullen l'experiència d'altres ciutats i decideixen portar a Barcelona la possibilitat de compartir diferents visions de l'anarquisme, creant coneixement col·lectiu a partir dels llibres i textos editats des d'un plantejament que busca potenciar la complicitat entre les diferents corrents antiautoritàries.

Les dues edicions anteriors es van realitzar al Barri Besós. El gruix de les presentacions es realitzàren entre setmana, amb una participació que oscil·là entre 30 i 50 persones. Un dels actes centrals fou la tenderolada de col·lectius, amb la participació d'una quinzena d'associacions i editorials provinents tant de Catalunya, com de ciutats com València, Madrid o Bilbao, ciutats totes elles que compten amb un projecte germà.

En opinió d'Agustin Acedo de Virus Editorial "el canvi d'ubicació de la Mostra te una doble motivació: d'una banda, per la falta d'implicació i participació de la gent del Besós en el projecte; i de l'altra, per la voluntat de consolidar la Mostra amb la impliació de nous col·lectius i en un barri més cèntric".

L'edició d'enguany està sent organitzada per l'Ateneu Llibertari del Besós, Virus Editorial, La ciutat invisible, l'Espai Obert i l'Entropia Activa, així com per nombroses persones a títol individual i compta amb la col·laboració del CSA Can Vies, el sindicat ATECAT i l'Assemblea del Barri de Sants. Les diferents activitats de la Mostra tindran la seu central al Passatge Vapor Vell, a tocar de Plaça de Sants.

Una alternativa al Saló del Llibre?

Des que el Saló del Llibre es va traslladar al recinte firal de Plaça Espanya, el tarannà de l'esdeveniment es va reorientar clarament cap als col·lectius i professionals de l'activitat editorial, un marc pensat per a fer contactes comercials entre editorials, llibreries i distribuïdores. De fet, les condicions per a participar en en Saló són prou evidents del perfil tant d'expositor i com de visitant que es busca: un mínim de 800 euros per muntar estand i una entrada general per al públic de 2 euros.

A la Mostra presentaran els seus treball un total de 10 grups editors de Catalunya i d'ar-reu de l'Estat, entre els quals trobem Pepitas de Calabaza de La Rioja, l'Editorial Txalaparta del País Basc, el projecte editorial Traficantes de Sueños de Madrid o Ediciones La Felguera de Canàries.

Els continguts

En aquest tercera edició hi ha hagut una voluntat expressa per part de l'organització d'ampliar els continguts i diversificar els formats de les presentacions per tal de fomentar la participació, incrementant el número de projeccions, taules rodones, tallers i, fins i tot, incloent una petita ruta turística per alguns dels espais més emblemàtics del moviment llibertari barceloní.

El format pensat per a abordar alguns episodis de la història recent ha estat el de la taula rodona, amb breus exposicions per parts dels autors per donar pas al debat i la participació del públic. Així, dimcres 27, a la taula d'Autonomia i transició es presentaran el llibre "De la protesta al contrapoder, Nous protagonismes socials a la Barcelona metropolitana" (Virus Editorial) i el projecte multimèdia de l'Espai en Blanc, que inclou el llibre "Las luchas autónomas en España (1970-1977")", la realització d'un DVD i una pàgina web www.luchasautonomas.net.

Igualment, dijous 28, una altra taula de debat abordarà un dels fets més trascents per al moviment llibertaria català, els Fets de Maig del 37, amb la participació de Carlos García editori de l'obra col·lectiva Barcelona, "Mayo de 1937" (Editorial Alikornio), Agustín Guillamón i Ferran Aisa, autors respectivament dels llibres "Barricadas en Barcelona" (Espartaco Ediciones) i "Contrarrevolució a Barcelona" (Edicions 1984).

Qüestions de gènere

Una de les novetats en la programació d'enguany és la inclusió de dues presentacions de temàtica feminista. Sota el títol Violències de gènere i els gèneres de la violència, es presentaran les dues obres col·lectives "Estado de wonderbra. Entretejiendo narraciones feministas sobre las violencias de género" (Virus editorial) i "El eje del mal es heterosexual" (Traficantes de Sueños), un recull de reflexions i punts de vista de la teoria queer. Aquest bloc temàtic vol replantejar la construcció social de les identitats i de la violència de gènere, sovint reduïdes a les agressions que es donen en l'àmbit domèstic i obviant aquelles que es produeixen quotidianament i les condicions socials i culturals que les permeten.

D'altra banda, de la mà de Servando Rocha, autor i editor del llibre "Witch" (Ediciones La Felguera) ens aproximarà a la interessant i desconeguda experiència del feminisme radical dels Estat Units, que en poc més d'un any va realitzar nombroses accions, promoure boicots, firmar manifestos i recullir el testimoni i l'estil del maig francès a l'altra banda de l'Atlàntic.

Anàlisis de l'actualitat

Pel que respecta a l'anàlisi de qüestions d'actualitat, es farà un repàs crític de les polítiques securitàries aplicades a la ciutat de Barcelona, en el període comprès entre les olimpíades i l'entrada en vigor de les ordenances del civisme el 2006. Aquesta taula de discussió comptarà amb la participació de l'advocat i i membre de l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans Jaume Asens, David Fernàndez, autor del llibre "Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial" i de Cristina Fernández, coautora de "Los pasos (in)visibles de la prostitución", ambdós títols de Virus Editorial.

En una altra taula, investigadors en l'àmbit de la recerca històrica ens presentaran el seu treball i la seva visió de l'aprovació la Llei de la Memòria Històrica. Fernando Mendiola, autor del llibre "Esclavos del franquismo en el Pirineo" (Editorial Txalaparta), abordarà el tema dels treball forçats i la redemció de penes a través del treball; Fernando Hernandez Holgado, autor de "Mujeres encarcelada, La prisión de las ventas" (Marcial Pons), parlarà de la situació de les presons en la immediata posguerra; i Manel Perona, president de l'Associació per a la Recuperació de la Memoria Històrica de Catalunya, ens explicarà el procés de recuperació de les fosses comunes.

Finalment, volem destacar la importància dintre de la Mostra de l'espai dedicat a la tenderolada de col·lectius. Aquest tipus de trobades permeten conèixer les novetats editorials i distribuir-les a altres col·lectius. Volem destacar la importància de la creació i consolidació de relacions personals, l'intercanvi d'experiències i coneixements entre els diferents projectes, que donen bona mostra de l'amplitud i varietat del moviment llibertari, de la seva vessant editoria, plenament activa i en constant dese

TINDRÀ LLOC DEL 25 DE JUNY A L'1 DE JULIOL

Programa de la Mostra

Dilluns 25 de juny, 19.30 h, Espai Obert
Aixecaments populars
Alessandro dell'Umbria, *¿Chusma?* (ed. Pepitas de Calabaza), Rodrigo Vescovi, *Momentos insurreccionales* (El Viejo Topo) .

Dimarts 26 de juny 19.30 h, Espai Obert
Barcelona, maig del 37
Presentació a càrrec de Paco Madrid
Carlos García, *Barcelona, mayo de 1937* (Editorial Alikornio), Agustín Guillamón, *Barricadas en Barcelona* (Espartaco Ediciones) i Ferran Aisa, *Contrarrevolución en Barcelona* (Edicions 1984).

Dimecres 27, 19.30 h, Can Vies
Autonomia i transició
Ivan Miró, Xavi Urbano i Quique Leiva, *De la protesta al contrapoder. Nous protagonismes socials a la Barcelona metropolitana* (Virus editorial), Quique Tudela, *Las luchas autónomas en España (1970-1977),* Espai en Blanc
Paco Quintana, *El asalto a la fàbrica* (Alikornio).
Projeccions:
"El Mil", de Martina Loher.

Dijous 28 de juny, 19.30 h, Entropia Activa
L'anarquisme individualista
Presentació a càrrec de Josep Maria Rosselló, autor de *La vuelta a la naturaleza* i *La idea naturista.* Xavier Diez, *El anarquismo individualista en España (1923-1938)* (Virus editorial).

Divendres 29 de juny, 19.30 h, Can Vies
Les noves polítiques securitàries: Barcelona de les olimpiades a les ordenances del civisme.
De les Olimpiades al desallotjament del Princesa: Jaume Asens.
Del desallotjament del Princesa a l'absolució dels Tres de Gràcia, David Fernández, autor de *Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial* (Virus editorial).
Les ordenances del civisme, Cristina Fernández, coautora de *Los pasos (in)visibles de la prostitución. Estigma, persecución y vulneración de los derechos de las trabajadoras sexuales en Barcelona* (Virus editorial i OSPDH).

Dissabte i diumenge a les 9 del matí: Fem emergir la Barcelona llibertària, a càrrec de Turisme Tàctic.

Dissabte 30 de juny, 12 h, al Passatge del Vapor Vell, s/n.
Repressió, impunitat i memòria històrica
F. Mendiola, autor d'*Esclavos del franquismo en el Pirineo* (Txalaparta).
Fernando Holgado, autor de *La carcel de mujeres de las Ventas* i membre de l'associació que investiga la història de la Presó de Les Corts durant la dictadura.
Manel Aisa, president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular.
Manel Perona, membre de l'Associació per la Recuperació de la Memòria Històrica (ARMH) ens parlarà del tema de les fosses comunes de la guerra civil a Catalunya.

Dissabte 30 de juny 12 h, al passatge del Vapor Vell, s/n: Taller d'enquadernació

Dissabte 30 de juny 16.30 h, al Passatge del Vapor Vell, s/n.
El negoci de la velocitat i la velocitat dels negocis
Miguel Amorós, traductor de *Contra el despotismo de la velocidad* (Encyclopédie des Nuisances, Virus editorial).
Un membre de l'Assemblea anti-TAV del País Basc.
Un membre de la Plataforma pel Soterrament de les Vies i contra el Pla de l'Estació.
Horst Rosenberg, membre de la Plataforma contra l'Especulació del Raval i un dels autors del llibre *El cielo está enladrillado. Entre el mobbing y la violencia inmobiliaria urbanística* (Edicions Bellaterra).

Dissabte 30 de juny 17 h, Entropia Activa
Taller de copyleft, amb Blas, membre de Traficantes de Sueños, editor de *Manual de Copyleft.*

Dissabte 30 de juny 19.30 h, al Passatge del Vapor Vell, s/n
Violències de gènere i els gèneres de la violència
Bárbara Biglia i Conchi San Martín, editores d'*Estado de wonderbra. Entretejiendo narraciones feministas sobre las violencias de género* (Virus editorial).
Una de les persones editores de *El eje del mal es heterosexual. Figuraciones, movimientos y práctica feministas queerl* (Traficantes de Sueños).

Dissabte 30 de juny, 22 hores, Espai Obert
"Deslumbrados por la democracia", espectacle interactiu, a càrrec de la Fundación de Realidades Avanzadas

Diumenge 1 de juliol 12 h, al Passatge del Vapor Vell, s/n
Activisme i feminisme
Presenta Muriel, activista feminista autònoma
Servando Rocha, editor de *Witch* (Ediciones La Felguera).

Diumenge 1 de juliol 12 h, al Passatge del Vapor Vell, s/n: Taller d'enquadernació

Diumenge 1 de juliol, 17 h, al Passatge del Vapor Vell, s/n
Lectura poètica, a càrrec de Jesús Lizano, que presenta el seu últim llibre *Lizanote de la acracia o la conquista de la inocencia.*

Diumenge 1 de juliol 18.30 h, al Passatge del Vapor Vell, s/n
Anarquisme i alliberament nacional
Ricard de Vargas Golarons, coautor de *Anarquisme i alliberament nacional* (reedició col·lectiva)
Un membre de la Ciutat Invisible
Un membre del col·lectiu Negres Tempestes

Durant tot el cap de setmana: estands de llibres i material escrit d'editorials i distris alternatives d'arreu l'Estat

Col·lectius i centre col·laboradors:
Ateneu Llibertari del Besós, Can Vies, Entropia Activa, Espai Obert, La Ciutat Invisible i Virus editorial.

Adreces:
Espai Obert: Violant d'Hongria, 71
Can Vies: Jocs Florals, 42
Entropia Activa: Socors, 7

Eva Forest, in memoriam

Miquel-Dídac Piñero Costa

En el moment de l'empresonament franquista d'Eva Forest, l'amic periodista i company llibertari ja traspassat, Eugeni Domingo, amic de tota la viada d'Eva, va organitzar els comitès Eva Forest arreu d'Europa, igual que ara s'hauria de fer amb l'afer de la companya Núria Pòrtulas. El setmari de la CNT a l'Exili, "Espoir", es va fer ressò d'aquesta mobilització ja que Eva era coneguda de Federica Montseny i Eugeni Domingo tenia un espai setmanal en aquest periòdic de Tolosa de Llenguadoc.

Posteriorment, vaig compartir amb Eva una roda de premsa de l'Associació de Familiars i Amics de Presos Polítics de Barcelona, el febrer de 1977, en aquell estat d'excepció del govern Suárez-Martín Villa, després de la sortida de la presó d'Eva i dels vint dies de tortures i vexacions que vaig partir a Via Laietana en decurs dels interrogatoris policials de la caiguda del cinquanta de la FAI el 30 de gener de 1977.

Finalment, vaig trobar Eva i la seva filla Eva Sastre a l'aeroport de Barajas en el vol a Amman, el 20 de gener de 1999, per anar a Bagdad en la campanya contra l'embargament d'Iraq de les Nacions Unides. Després de l'estada a Bagdad de gener de 1999, no vaig tornar a coincidir enlloc amb Eva. Aquest dissabte a prop de la mitjanit llegim la notícia de la seva mor a Euskal Herria, on havia creat l'editorial Hiru.

> OPINIÓ

El coixí, l'assassinat de 32 persones a Virginia Tech

Belén Vicés Sáiz (Los Ángeles)

Quan succeeixen crims al si de la "normalitat" del país que s'atribueix els més elevats valors i estàndars morals, la societat –trasbalsada, esfereïda, inquieta– dedica uns segons de la seva atapeïda agenda a preguntar-se per què. El 16 d'abril de 2007 un noi, estudiant de la universitat nord-americana Virginia Tech, va assassinar 32 persones de la comunitat universitària i tot seguit, es va suïcidar.

La feina de pensar, de qüestionar-se el perquè d'aquest crim, sortosament per a alguns, ja ens la fan els mitjans de comunicació. Jo mateixa reconec que, en assabentar-me del que havia passat, vaig recórrer als mitjans de comunicació, en concret a la premsa 'online' per cercar respostes.

Ja disposava de les dades: un noi nord-americà (resident alien), d'origen sud-coreà, de 23 anys, de família benestant, a punt de llicenciar-se de la carrera que a Catalunya anomenaríem filologia anglesa, a la Universitat de Virginia Tech, decideix un bon dia engegar-ho tot a la merda. Assassina trenta-dos universitaris (professors inclosos) i es mata.

La premsa nord-americana ja ha trobat la resposta. En qüestió d'hores, la fórmula boig + pistola = massacre dóna resposta als perquès de la societat. La fórmula és bona, convincent, concisa, senzilla i va al gra. Els escassos segons d'inquietud, de confusió a les nostres agendes ja han trobat resposta i amb un sospir i cara de resignació, la "normalitat" torna a les nostres vides. Un cop més hem aconseguit aïllar la floridura, l'anomalia, l'individu que ha sortit fallat i que amenaça amb corrompre la resta del teixit social.

Els mitjans ens reconforten, amb tota la delicadesa del món ens col·loquen un coixí sota la consciència i ens recorden que, senzillament, es tractava d'un pertorbat mental i "no hi podíem fer res". Còmodes en la nostra bombolla de "normalitat" fem callar la mala consciència, aquella veueta inquisidora que ens diu a l'oïda allò que no volem sentir. Ens diu que és precisament la nostra "normalitat" allò que produeix aquests "monstres".

Les respostes als nombrosos interrogants, malauradament, cal cercar-les en la nostra societat.

La violència, com ens deia el sociòleg Herber Schiller a principis dels anys 70, té un marcat caire social, és producte de la societat, contràriament a allò que els mitjans insistentment volen fernos creure. La "patologització" de Cho Seung-Hui té l'objectiu de convèncer l'opinió pública que aquest crim és un nou cas de violència "individual". Així doncs, la societat –és a dir, nosaltres– no hi tenim res a veure.

Aquesta és, sense cap mena de dubte, la resposta que volem sentir. Qui si no vol fer-se responsable d'una atrocitat com aquesta?

SINDICALISTES DE LA CGT I ALTRES SINDICATS VISITEN LA FRANJA DE GAZA, CONVERTIDA EN LA PRESÓ MÉS GRAN DEL MÓN

Primer de Maig a Palesina

Text: **Marta Pi Morera, CGT Ponent;** fotos: **Pau Juvillà**

El passat 29 de maig, tretze d'afiliats i afiliades de la CGT de Catalunya, coordinats per la Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya vàrem aterrar a l'aeroport del Prat provinents de la Franja de Gaza, Palestina. Érem una delegació catalana formada per un total de 22 persones de diversos sindicats i col·lectius; Confederació General del Treball de Catalunya (CGT), la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), la Mesa d'Escoles d'Adults de Catalunya, la Federació d'Associacions de Veïns de Terrassa (FAVT), Lluita Internacionalista (LI) i el Casal Popular La Traca i Adona't de Cardedeu, amb companys i companyes de Barcelona, Lleida, Girona, Cardedeu, Vilanova i Terrassa.

Responíem a una crida de solidaritat feta pel sindicat Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins (UICTP), que a finals del 2006 va fer una gira de xerrades per Catalunya denunciant la situació dels i les treballadores palestines. Ens convidaven a participar a la manifestació i a diverses mobilitzacions del Primer de Maig a la franja de Gaza.

La CGT, juntament amb la resta de sindicats i col·lectius, hi responguérem, refermant-nos amb el nostre compromís amb la lluita del poble palestí. Així doncs, el passat dia 29 de maig ens enlairàvem direcció Palestina per passar-hi una setmana ben intensa.

La UICTP

La UICTP va néixer ara fa uns sis anys per lluitar contra l'ocupació israeliana i per la construcció d'un moviment obrer de base independent i democràtic. Es desmarca totalment dels sindicats majoritaris i no obeeix cap línia partidista.

En les seves declaracions es descriuen com un sindicat sorgit arran del deteriorament de la situació econòmica, social i humanitària que viu Palestina, amb un tràgic augment de les taxes d'atur i de pobresa que té l'origen en l'ocupació israeliana i la seva política d'ofegament sistemàtic. Amb aquesta premissa, el sindicat pretén unir els treballadors en una organització sindical sòlida, democràtica i políticament independent. Lluiten per enfortir el moviment obrer promovent la participació activa dels treballadors palestins en la presa de decisions. Volen enfortir-los per conquerir els seus drets sobre la base de la igualtat i la justícia social, i volen establir la democràcia de base en la vida sindical palestina. Exigeixen a les institucions palestines mesures per protegir els drets dels i les treballadores, així com les seves llibertats fonamentals. Finalment, l'UICTP defensa, com no podia ser d'altra manera, el dret legítim del poble palestí a establir el seu propi estat lliure, independent i democràtic.

El sindicat compta ja amb més de 8.500 afiliats. Tot i viure en una situació minoritzada, amb les seves protestes han aconseguit exempcions temporals en les quotes escolars i en les assegurances de salut.

Palestina

Per entendre una mica la complexitat del conflicte, aclarim que, actualment, Palestina viu immersa en una onada de violència interna, amb enfrontaments constants entre Hamàs i membres dels serveis de seguretat palestins, lleials al president Mahmud Abbas. Quan érem a Gaza, però, no vam viure cap situació de violència al carrer. De totes maneres, l'ombra d'una possible guerra civil és ben present. Es tracta d'una violència interna promoguda per l'Estat d'Israel i els Estats Units amb l'objectiu de controlar i evitar que les dues forces polítiques s'ajuntin per fer front a l'enemic veritable i comú, Israel -divideix i venceràs, que diuen. Justament aquests darrers dies, quan ja som a Catalunya, ens arriben notícies de la revifada dels enfrontaments interns entre els dos partits que conformen el govern d'unitat. D'això en fa 15 dies i ja ha causat 44 morts, la situació és extrema i la possibilitat d'arribar a un acord és cada dia més lluny. I el que és més greu, Israel, amb l'excusa de posar fre al conflicte, bombardeja diversos punts de la franja.

Però centrem-nos ara en la qüestió del bloqueig. A Palestina, ens expliquen com el sindicat -la UICTP- ha crescut considerablement des que la situació del poble palestí ha empitjorat arran del bloqueig al qual és sotmès per la comunitat internacional (UE, EUA, Japó, Canadà,...). Una mesura de pressió justificada amb l'argument que no poden finançar un govern amb terroristes. El centre de l'atenció és en aquest cas Hamàs, una organització que no ha reconegut mai l'Estat d'Israel i que legitima la lluita armada com a autodefensa davant l'ocupació. Presentada davant del món com a organització terrorista i inclosa en la llista negra de la Unió Europea i els Estats Units, Hamàs va obtenir la victòria en les eleccions del gener de l'any passat. Uns comicis celebrats amb total democràcia i transparència, amb observadors neutrals i amb el vistiplau de la comunitat internacional, que feia temps que reclamava una convocatòria neta a les urnes.

Israel, per la seva part, també se suma a l'embargament, retenint els impostos palestins per valor de 300 milions de dòlars.

Bloqueig

Però els plats trencats de tot plegat els paga el poble palestí i no el Govern.

I és que el bloqueig imposat des de fa més d'un any i mig està tenint unes conseqüències nefastes. La taxa d'atur ha pujat fins a un 50-70%, els salaris s'han situat sota el llindar de la pobresa, els funcionaris fa un any que no cobren, milers de palestins han hagut de deixar la feina ja que l'Estat d'Israel els impedeix la sortida de la Franja de Gaza i ja no poden accedir als seus llocs de treball. El sou mitjà ha caigut fins a 37 euros mensuals, i del salari d'un treballador o treballadora en viu tota una família, que a Palestina és d'unes 15 persones. El bloqueig, per tant, té una repercussió directa en la vida laboral palestina i davant d'això, el sindicat com a eina té més sentit que mai.

La franja de Gaza té unes dimensions de 40 km de llargada per uns 12 km d'amplada. Tot aquest territori està envoltat per un mur d'exagerades dimensions i el mar està ocupat a 50 milles de la costa per l'exèrcit israelià. Es tracta d'una presó, la més gran del món. Hi viuen amuntegades 1.500.000 persones, i ha passat a ser el territori més densament poblat del món.

La lliure circulació de persones està totalment prohibida. Només existeixen tres passos per poder entrar a la franja de Gaza, l'un és el de Rafah -al sud, tocant a Egipte- i està gairebé sempre tancat. L'altre és el de Karni on només es permet l'entrada de productes israelians i no de palestins. El darrer és el pas d'Eretz, pel qual vam entrar la delegació. Per aquest pas només poden transitar-hi els palestins amb més de 40 anys i, tot i així, no ho tenen gens fàcil. Es tracta d'una nau industrial tota plena de controls. La sensació que vam tenir quan hi vam passar va ser ben estranya. A simple vista es veuen pocs soldats, però en realitat les forces israelianes hi són presents al cent per cent. Tota la nau està plegada de càmeres i controls d'armes de tot tipus. A la part superior hi ha les oficines des d'on observen tots els moviments. Tot plegat, fa la sensació de gran muntatge, que ens recorda el "gran germà."

Un palestí o palestina triga de mitjana unes sis hores en entrar i sortir pel pas d'Eretz. Això fa impossible que puguin anar a treballar a l'altra banda de la frontera com feien abans del bloqueig. Només cal fer un recompte de totes les hores que dediquen al desplaçament i a la feina. Com hem dit, triguen unes sis hores en passar els controls d'entrada i sortida. A aquestes cal sumar-li dotze hores de treball. Per tant, han de dedicar-hi divuit hores en total, i només els queden unes sis hores lliures de la feina. El pas d'Eretz suposa un autèntic calvari per als treballadors i treballadores, ja que moltes vegades ni tan sols els deixen sortir, així que perden els seus llocs de treball perquè no poder arribar-hi. Això fa insostenible que puguin treballar fora de la franja, i a dins no hi ha feina. Aquest és el context actual, un context en el qual la lluita sindical té més sentit que mai.

L'1 de Maig

Així doncs, amb el lema "volem treball i no caritat", el sindicat palestí, juntament amb altres organitzacions, va celebrar el dia dels i les treballadores. Acabats d'arribar i després d'haver passat uns entrebancs burocràtics interminables, assistim a la concentració, convocada davant el parlament palestí a Gaza. L'acte se celebra el dia 30, perquè l'1 és impossible reunir autobusos per a transportar els treballadors. La concentració consisteix en una lectura de manifestos de totes les organitzacions i compta també amb la presència d'un membre del govern de Hamàs, que val a dir que no és gaire ben rebut per una part dels participants. També es realitzen dues representacions; una en homenatge els màrtirs palestins i l'altre simulant el

conflicte intern entre Al-Fatah i Hamàs.

L'expectació que aixequem la delegació catalana ens impressiona a totes, som el centre d'atenció de totes les mirades i mitjans de comunicació.

Després d'un primer contacte amb la població palestina, desconcertats i descol·locats, ens dirigim de nou al local de la UICTP. El cúmul de sensacions, de mirades i de somriures que ens ha ofert la gent ens ha impressionat de manera important. Pensant-hi, se'm fa impossible poder trobar un adjectiu que englobi tot el que hem sentit, vist i experimentat en aquest viatge.

Així doncs, ens seiem i reflexionem sobre tot plegat, ha passat tot molt ràpid i necessitem una estona de tranquil·litat per poder-ho assumir.

Mentrestant, els membres del sindicat, responsables de la nostra estada, ens expliquen les activitats que realitzarem: visites a camps de refugiats, a zones destruïdes per l'exèrcit israelià, escoles, hospitals...., i la més important, les trobades que han preparat amb treballadors i treballadores membres del sindicat.

Cada dia fem visites a dos o tres locals diferents, i en tots ens reben amb els braços ben oberts, dedicant-nos una extensa benvinguda. Ens ofereixen menjar, beure i tot el que necessitem. Quan estem reunits amb els treballadors i treballadores del sindicat, escoltem atentament el que ens exposen. Un per un, els sindicalistes s'aixequen i ens fan una explicació de quines són les problemàtiques a què s'han d'enfrontar cada dia segons el sector al qual pertanyen. En tots els relats, hi destaca un abans i un després del bloqueig econòmic, i tots tenen un punt en comú, afirmen que la situació actual és totalment insostenible.

Els testimonis són realment impressionants, però n'hi ha un que destaca per sobre els altres. Es tracta d'una dona a la població de Beit Lahia. S'aixeca i amb molta fermesa en explica que les dones palestines són les que més pateixen la vida quotidiana. Ens explica, per exemplificar-ho, com s'enfronten cada dia a cinc problemàtiques diferents. Primer, el fet d'estar oprimides per viure en una terra ocupada per un estat terrorista. Segon, que com a dones també estan reprimides per la mateixa societat islàmica. Tercer, l'explotació que reben com a treballadores. Quart, que han de cuidar els fills i de la casa elles soles. I per últim, que han d'aguantar la ràbia i la impaciència dels homes -que darrerament veuen com no poden complir amb la seva "obligació" de tirar la família endavant portant un sou a casa- perquè estan a l'atur.

Les paraules d'aquesta dona ens posa a tots i totes la pell de gallina. Ens reafirmem en el que ja sabíem, sense les dones la resistència palestina no seria possible. Si poso èmfasi en aquestes paraules, és perquè poques vegades se'ls reconeix la seva lluita i perquè no és fàcil trobar una testimoni que reconegui públicament la situació de les dones a Palestina

Dones

A continuació, exposo un exemple molt clar de la discriminació que pateixen les dones i que a tots els membres de la delegació ens va deixar paralitzats. La nit de l'últim dia, ens porten a la festa d'un casament. Arribem, baixem del bus i observem la part de darrere d'un escenari ple de gent. Ens hi apropem i pel micròfon ens dónen la benvinguda. Totes les mirades es dirigeixen cap a nosaltres. Perplexos pel que estem vivint ens adonem que totes aquests ulls expectants pendents de nosaltres, nomes són d'homes. Elles no hi són i no les volen, en canvi a nosaltres, en ser "dones europees" sí que ens hi accepten, i amb evasió. La situació es ben incòmoda. La primera reacció és buscar-les a elles perquè en algun lloc no massa llunyà han de ser. Aixequem el cap i les veiem a totes als balcons de les cases, mirant amb atenció. Continuem buscant i veiem que a l'altra banda de l'escenari també n'hi ha però a darrera d'un llençol que fa de divisió, ballant amb el que arriba de música. A totes se'ns fa una estona ben desagradable.

Penso que, lluny de la crítica fàcil, cal fer una reflexió profunda de tot plegat. I cal reconèixer sense embuts que queda un llarg camí per recórrer pel que fa als drets de les dones palestines. I és que tot i ser un dels països àrabs més avançats en aquest aspecte, tenint en compte que les dones tenen dret a a vot i que, per legislació, al govern hi ha d'haver un 20% de representació femenina, és una evidència que en la vida quotidiana les dones pateixen una clara discriminació masclista. És cert també que a Cisjordània aquest fenomen és ben diferent, ja que l'islamisme no està ni de bon tros tan arrelat com a la franja, però s'ha de tenir en compte que en un territori tan petit i atapeït, qualsevol cosa que s'hi introdueixi és un caldo de cultiu.

Visitem diverses colònies jueves ja desallotjades i el panorama és desolador. No hi ha cap casa que estigui en peu, tot és runa i més runa. Expliquen que quan van fer la retirada al 2005, tots els poblats van ser destruïts perquè els palestins no poguessin ocupar-los. I resulta que aquestes colònies estaven situades a les zones amb terra més fèrtil. Moltes d'elles tenien hivernacles on hi cultivaven flors per exportar i fins i tot arrencaren la primera capa de terra per tal que ja mai més no s'hi pogués plantar. Ara els nens busquen entre les runes ferralla i fusta, -amb el perill de ser tirotejats- per vendre i poder aportar alguns diners a la seva llar.

D'històries que ens arriben des de zones devastades per l'exèrcit -carrers completament destruïts amb la pèrdua de moltes vides humanes o mesquites bombardejades- n'hi ha a cabassos. Cada palestí té la seva i és pràcticament impossible trobar una sola persona que no hagi patit una situació dramàtica en pròpia pell.

Sensacions

Van ser moltes les sensacions que vam sentir durant la nostra estada. Les cares, les imatges dels carrers plens de cartells de "màrtirs", de nois molt joves que ja han deixat la vida per defensar la seva terra o els ulls dels nens plens de tristesa i de ràbia, són escenes que recordarem sempre més i que exemplifiquen la situació de drama humà que es viu en aquell petit territori.

Els palestins ens han donat, amb només una setmana, molt més del que nosaltres els podem oferir en molt de temps. Ens han acollit com si fóssim de la seva família i sabem que la nostra presència els ha servit per reafirmar-los en la seva lluita, i per fer- los saber que no estan sols.

L'escrit que reproduïm a continuació, mostra la importància que va suposar per ells la nostra visita. Es tracta d'una carta enviada a la delegació un cop ja havíem arribat a Catalunya:

"De part dels treballadors i treballadores de Palestina i en el seu nom, nosaltres, la Unió Independent de Comitès Obrers vam apreciar molt el vostre suport i solidaritat amb la classe obrera del nostre país.

Els treballadors de tot el món enfronten molts desafiaments que exigeixen un alt nivell de cooperació i solidaritat, però en el cas de Palestina el patiment és doble, a causa de l'ocupació israeliana i de l'embargament polític i econòmic imposat al govern palestí.

Considerem la visita de la vostra delegació com el suport més important que ha rebut la lluita dels treballadors contra l'ocupació i l'explotació.

Apreciem moltíssim l'arribada de 22 treballadors/es des de Catalunya i l'Estat espanyol. Especialment en aquests dies i en la crítica situació que travessem. Això també els ensenya als treballadors, i a nosaltres mateixos, l'autèntic significat de la solidaritat, el desafiament i el coratge.

Sabem que hi ha molts altres treballadors/es que no van poder venir amb la delegació i som conscients de l'important paper que esteu complint allà per aturar l'embargament internacional imposat als palestins. També creiem que el vostre paper de suport allà és igualment important per a nosaltres perquè el vostre compromís amb la campanya garanteix que no estem sols i que compartiu amb nosaltres la mateixa lluita.

Creiem que solament amb la unitat internacional podrem arribar junts a la igualtat i la justícia social. El vostre suport és el pas més valuós cap a una major cooperació i coordinació entre treballadors per a estrènyer les nostres relacions i per a recolzar-nos en altres temes.

Les nostres salutacions per a tots els treballadors i treballadores

Gaza, Palestina
5/5/2007"

Fa més de 60 anys que resisteixen amb la mateixa dignitat i força que el primer dia. I ens demostren una vegada i una altra que fins que no acabin amb l'últim palestí no abandonaran ni la lluita ni la terra. Perquè l'esperança és l'última cosa que es perd.

Visca Palestina Lliure!

> MÚSICS, MÚSIQUES I VOLTANTS

On han anat els netejasabates?

Joni

Coneixia una persona. No importa gens el rostre ni la resta, home/dona, jove/adulta, era una persona com tu i com jo. També es dedicava a la música, de diferent forma, s, peroò en general compartiím gremi, dinamitzadors de l'escena musical. De tant en tant, col·laboràvem, treballavem junts, que no plegats. De vegades ens trobàvem i xerràvem sobre el circuit, sabíem que ens veuríem sempre que hi havia fira i també coincidíem en determinats actes públics.

Era una persona agradable, amb qui sintonitzaves amb facilitat i en la faceta pública de la seva feina, perquè la privada jo la desconeixia, semblava sempre haver fet diverses valoracions, per arribar a trobar un equilibri. Suposso que la feina li anava bé, en el seu sentit vital, vull dir que s'hi debia trobar satisfet. Suposo també que la feia molt bé, professionalment parlant.

No sé si se li va fer petita, si necessitava anar més enllà o si la proposta va venir de fora, el fet és que es va trobar amb un càrrec en una institució pública, després n va venir un altre en una institució més gran, també un tercer i sempre creixent, amb més poder, potser també un quart càrrec, cada cop més responsabilitat, més a dalt de la piràmide... Cada cop "millor" vestit...

Un dia el vaig anar a veure, per intentar continuar amb les nostres col·laboracions, ara ell, des del seu càrrec.

Com sempre, va ser molt agradable, em va explicar les seves funcions a la institució i vam parlar del que podríem fer junts. Ell ja no em mirava com sempre, jo vaig interpretar que tenia molta feina, que devia anar "estressat", realment el que feia és mirar des de dalt. Vaig presentar-li un projecte que vaig creure força interessant, ell també va dir que li anava perfecte per la línia cultural que volia desenvolupar.

Mesos després, des d'un altre departament de la mateixa institució, em van trucar per realitzar una minúscula part del projecte que havia presentat, una part molt, molt petita val a dir. Sempre vaig creure (ben pensat que és un, idiota gairebé) que el meu conegut havia fet el que havia pogut per la nostra proposta i li vaig estar molt agraït.

Anys deprés, fa només uns mesos, em vaig assabentar que el projecte que jo havia presentat no va sortir mai del seu despatx i que el meu conegut, amb les seves bones maneres i forma de vestir, no l'havia fet arribar a qui anava dirigit, van ser aquelles coincidències de la vida les que van aconseguir que una part d'aquell es portés a terme.

La política és així.

L'amistat és una altra cosa, la hipocresia tota seva.

Pregunta: on han anat els netejasabates? (títol d'una canço del grup Slaughter & the Dogs)

Des de la plana del centre mexicà...

Salut.

> CONTRA-HISTÒRIA

Passada la frontera del maig del 2007, els 'oblidats dels oblidats' en la nostra història

Joan Zambrana

Hem passat la frontera del maig del 2007, setanta anys després d'un maig de 1937, en el qual encara la revolució llibertària a Catalunya estava mig en peu, lluitant contra el feixisme que ens havia declarat la guerra, però també -i cal dir-ho- enfront d'altres forces polítiques republicanes i dites d'esquerra que no volien el canvi de regim econòmic i social que s'estava produint al nostre país.

Vull fer referència a dos llibres que han sortit aquest any a l'aparador i que serveixen per seguir reeditant un llarg debat en el qual hi ha en joc alguna cosa més que la objectivitat històrica, així com també les noves investigacions que han pogut aparèixer entorn dels "fets de maig de 1937" a la ciutat de Barcelona.

L'un es diu "Contrarevolució" (Edicions 1984) de l'historiador Ferran Aisa, gran coneixedor i animador de la temàtica llibertaria i anarquista a Catalunya; l'altre, del també historiador Ferran Gallego, conegut per ser un especialista en els moviments d´extrema dreta europeus i que aquest cop ha entrat a analitzar aquest episodi històric amb el llibre "Barcelona, mayo 1937". (Ed. Debate).

En un interviu aparegut fa poc a un diari d'àmbit estatal entre aquest dos historiadors es pot percebre que encara a dia d´avui queden elements d´anàlisi i reflexió que no estan del tot tancats, i que ens indiquen que la història és un compendi de fets i d'actituds ideològiques que són difícils de separar.

En una petita anàlisi del que passa a l'àmbit historiogràfic, veiem que diverses tesis que defensaven alguns grups del marxisme "estalinista" són rebutjades en els seus aspectes més barroers (sobretot la persecució per part del PCE/PSUC al POUM com a partit "social-feixista" i l'assassinat del seu dirigent més conegut, l´Andreu Nin). En canvi, el que domina insistentment a l´actualitat és una defensa "idealitzada" de la II Republica, fent-la coincidir amb els valors "democràtics" actuals i arraconant les posicions revolucionàries i llibertàries que es van donar a la major part de les ciutats i pobles de la nostra Catalunya.

Així podem arribar a entendre l'afirmació que ha fet Carlos Taibo, un dels millors intel·lectuals crítics del nostre país en relació als moviments anarquistes i llibertaris del primer terç del segle XX descrivint la seva situació actual com la dels "oblidats dels oblidats" en relació a la poca presència en l'àmbit històric a dia d´avui.

Sembla, doncs, que els que tenen força a l'actualitat poden fer brillar la "seva història" i aquells que van ser història "real" però que tenen un present més "xungo" no volen ni deixar-los sortir als papers...

Notes sobre el Manifest "del 16 de juny"

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Des dels anys setanta no s'havien donat tants llibres ni tants actes sobre els esdeveniments de maig de 1937 a Barcelona i a diverses localitats de Catalunya. S'havia oblidat el "petit detall" que a Catalunya havia tingut lloc una revolució que va arribar fins a l'últim municipi. Va ser una revolució "per baix", va afectar tota l'estructura social, menys el poder polític. Un poder polític amb una llarga experiència de relació amb el moviment obrer que per a admiració dels periodistes i historiadors oficials, va tenir la intel·ligència d'entrar "amb la nostra (la revolució) per a sortir-se amb la seva (la restauració)".

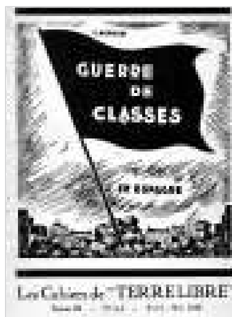
Maig del 37 va ser l'últim acte d'aquesta revolució, la mostra de la voluntat majoritària de la classe treballadora situada ara davant una expectatives que eren el contrari de les jornades de juliol del 36... En aquest propòsit restaurador es donaven dues línies: la integradora d'ERC i la rupturista representada per un PSUC estalinitzat fins a l'horror. Una idea de fins a on estaven disposats a arribar la mostra una dada revelada per Agustín Guillamón en el seu llibre "Barricadas en Barcelona" (Ed. Espartaco Internacional, Barcelona, 2007), concretament a l'annex, en el qual reprodueix el teletip de Vidiella, que comunica el pla elaborat per José del Barrio per acabar amb els disturbis de Maig de 1937 bombardejant Barcelona, 7 de maig 1937 a les 1.25. El bombardeig seria –òbviament- dels barris insurrectes. Tal com es conta en un article publicat a Kaos, el tal José del Barrio va militar en els anys trenta en la CNT i, a principis dels anys quaranta, va ser expulsat del PSUC i acusat de "traïdor" i fins i tot de "trotskista".

Davant casos així, Kafka es queda molt curt.

Però totes aquestes misèries poden fer-nos oblidar les pàgines més lluminoses del maig, la lluita dels treballadors, la d'alguns personatges que amb el seu exemple i els seus escrits ens ajuden a comprendre, a situar-nos davant una història social intensa i creativa, pluralista i fraternal més enllà de les diferències. Una història i uns personatges que formen part del nostre Olimp i que han de ser recuperats per a l'altra història, per a l'altra memòria.

D'aquí la iniciativa de la Fundació Andreu Nin de fer un acte el 16 de juny en el lloc on van raptar l'Andreunet (Nin), a l'entrada del Palau de la Virreina, i de recaptar tots els suports possibles. Suports que ja estan arribant d'amics i amigues

provinents de les més diverses escoles. En nom de tots i totes volem fer assenyalar el dia i, entre altres coses –com tocar "La Internacional" i "A les barricades"- llegir aquest "Manifest":

"Les diverses entitats socials, polítiques i culturals, així com les persones que donen el seu suport a aquest acte que pretén recordar encara que sigui tardanament el patètic i aclaparador significat dels assassinats d'Andreu Nin i Camillo Berneri, els més coneguts d'entre els molts que van seguir a les jornades de maig de 1937 a Barcelona i altres ciutats de Catalunya, assassinats tots ells en nom de la República i fins i tot del socialisme.

És precisament per la República i pel socialisme pel que creiem necessari portar a terme un gest que hauria d'haver-se portat a terme ja el 1937 o el 1938 i que podria haver-se realitzat en qualsevol altra data com a expressió d'una defensa necessària de la memòria contra la calúmnia i l'oblit, com a expressió d'un drama històric sobre el qual volem projectar el sentiment emancipador que li correspon. Certament ha passat molt temps, moltes vides, però la persistència de la memòria adquireix tot el seu sentit des del moment que tant la de Berneri com la de Nin són dues biografies que condensen en gran part les virtuts més excelses del pensament lliure i del moviment obrer, dues figures de projecció universal que més enllà dels debats o discrepàncies puntuals i sempre legitimes, donaven glòria al seu temps i reforçaven els criteris de la convergència i de la unitat entre marxistes oberts i anarquistes antidogmàtics.

Encara que sigui molt succintament, volem recodar algunes traces històriques que no són tan coneguts com haurien de ser-lo. Andreu Nin (el Vendrell, 1892-Alcalà d'Henares, 1937), mestre de professió, militant abnegat la trajectòria militant del qual es remunta a la Setmana Tràgica, que va destacar com a republicà federal i després com a socialista internacionalista durant la Gran Guerra, que va ser secretari general de la CNT en els anys del pistolerisme patronal, cofundador del Partit Comunista, secretari de la Internacional Sindical Roja, comunista antiestalinista des de mitjans dels anys vint, amic i traductor de Lleó Trotsky, cofundador i capdavanter del POUM amb Joaquín Maurín, conseller de Justícia de la Generalitat, reconegut traductor del rus al castellà i al català i autor d'obres de la importància d'"Els moviments d´emancipació nacional" i "Les dictadures del nostre temps". La seva mort s'inscriu en la mateixa instantània que la de la vella guàrdia bolxevic, i va ser en bona part obra dels mateixos que van assassinar Trotsky.

Una mica més jove, Camillo Berneri (Lodi, Itàlia, 1897-1937) provenia d'una família d'intel·lectuals d'esquerres. El seu avi va ser company de Garibaldi i la seva mare, una notable escriptora feminista (Camillo escriurà també un llibre sobre l'emancipació de la dona). La seva filla María Luisa serà l'autora del futur: viatge a través de la utopia. Camillo va militar en les Joventuts Socialistes fins a la Gran Guerra. Després es farà un anarquista "revisionista" molt obert (Salvemini dirà d'ell: "...s'interessava per tot amb avidesa insaciable. Mentre que molts anarquistes són com una casa amb les finestres que donen al carrer tapadas... ell tenia obertes totes les finestres"). Deixeble de Luigi Fabbri, Camillo sacrificarà la seva vocació de vida intel·lectual per la més urgent de l'acció directa. A l'exili, Berneri es va convertir en un dels enemics més actius del feixisme i el dictador mai no li va perdonar la seva labor de denúncia. En esclatar la guerra civil es va traslladar immediatament a Espanya i va lluitar en el front d'Osca. Nomenat comissari de la columna italiana de la CNT, va publicar a Barcelona la seva revista "Guerra di Classe", en la qual afirmava que aquella era una guerra internacional, "i per tant són decisius els factors exteriors i la política internacional», i també una guerra de classes. Aquest llibertari "consellista" o "sovietista", que glossa amb emoció el record de Gramsci i que defensa l'honor revolucionari del POUM, serà assassinat la nit del 5 al 6 de maig al costat del seu camarada Barbieri. Qui el va matar? Se sap que va ser detingut per una patrulla que es va identificar amb les sigles de la UGT i que la seva mort va ser celebrada per l'estalinisme.

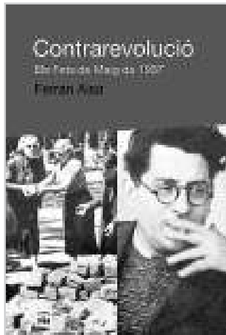
Així doncs, amb aquest homenatge es tracta de realçar a través de dos personatges tan nostres i tan especialment emblemàtics, més per les seves vides que per les seves morts, la vigència dels ideals de llibertat, igualtat i fraternitat que comprenen –inequívocament- els de la natural pluralitat en els mètodes i les vies per avançar per aquest camí, i de proclamar ben alt un "mai més" a uns mètodes que van ser més ignominiosos pel fett que van ser perpetrats en nom de la República i del socialisme".

Llibres

“Contrarevolució. Els Fets de Maig de 1937”

FERRAN AISA
Edicions de 1984

Jordi Martí Font

Molts dels historiadors que més o menys han fet una història del moviment obrer als Països Catalans; als estats espanyol, francès i andorrà; o arreu del món acorden que l’anarquisme és la ideologia motor del moviment obrer del nostre país entre 1868 i 1937. Què passa el 1937? Doncs el Fets de Maig, uns successos en què els marxistes estalinistes aconsegueixen el poder a Catalunya d’acord amb els representants de les classes mitjanes i la petita burgesia. Anarquistes i marxistes heterodoxos (poumistes bàsicament) són apartats de la vida pública i l’obra de la revolució col·lectivista que s’havia encès al juliol del 36 comença a desaparèixer. És la constatació que una revolució feta des del poble, pel poble i des del poble no interessa a un govern soviètic al capdavant del qual hi ha Stalin que ha pres ja el camí de l’autoritarisme total i de les pugues i assassinats de qui no segueix la línia marcada pel partit.

I aquest 2007 feia setanta anys d’aquests fets. Entre els llibres que han aparegut en els darrers mesos per recordar, commemorar o informar sobre els Fets de Maig del 37, n’hi ha un que ho fa tot en un sol volum, per això el recomano ferventment després d’haver-lo llegit. Es tracta de “Contrarevolució. Els Fets de Maig de 1937” de Ferran Aisa, publicat per Edions de 1984. Es tracta d’un llibre brillant i centrat en l’enquadrament històric dels fets, la descripció detallada de les forces en conflicte i, sobretot, del triomf de la contrarevolució, que n’és la conseqüència més dramàtica.

Aisa ens situa els canvis socials, polítics i revolucionaris que viu la societat catalana i espanyola en tres capítols que porten per títol “Temps d’esperança i revolta”, “El roig i el negre” i “La revolució”. Aquests tres capítols per ells mateixos ja són una magnífica introducció per a qui no conegui la lletra petita del context i el per què de la revolució llibertària. A continuació, al capítol “L’antesala del maig” ens situa en el conflicte concret i al següent, “La guerra dins la guerra”, el desenvolupa. El darrer capítol, més enllà de la pena per la pèrdua de la possibilitat de la revolució, ens porta a dibuixar el panorama que deixen les jornades de Maig: canvi de mans del poder, purgues, assassinats polítics, pràctica desaparició del POUM i execució dels seus líders, persecució d’anarquistes... Juan Negrin substituiria Largo Caballero i s’acabaria el flirteig de la CNT amb el poder. Un balanç que cal conèixer per no perdre el nord del qui és qui setanta anys després.

“Una miliciana en la Columna de Hierro”

MANUEL GIRONA
Publicacions de la Universitat de València

Jordi Martí Font

El 8 d’agost de 1942, assassinen a Paterna Maria Pérez Lacruz, de 24 anys. És la darrera dona afusellada després de ser condemnada a mort per un consell sumaríssim.

Aquest llibre explica la història d’aquesta dona 64 anys després. La Jabalina, que era així com l’anomenaven els seus companys, era miliciana a la Columna de Ferro. El Rebollo, un company de la Columna, va ser qui la va acusar de diversos crims (vés a saber en quines condicions ho va fer)v i va provocar l’obertura de tot el procés que la portaria a la mort.

La jove anarquista no havia comès els delictes de què se la va acusar ja que estava hospitalitzada quan van tenir lloc, tal com ens explica el llibre, però amb l’actual justícia espanyola i la nova llei de desmemòria històrica del PSOE i IU, La Jabalina continuarà sent culpable per sempre. Només llibres com aquest, entre la investigció personal, la biografia i la història deixen clar que Franco va morir però ho va deixar tot ben lligat i els que el succeiren no tenen cap intenció de deslligar res. I la seva lectura ens deixa ben clar que la Llei de la Memòria Històrica que acorden PSOE i IU és realmentequiparable a les lleis de punt final de la dictadura argentina, amb la diferència que ells les van tombar i allà les feia la dreta.

“Barcelona, Mayo 1937. Testimonios desde las barricadas”

SERGI ROSÉS, HARALD PIOTROWSKI, CARLOS GARCÍA (EDITOR)
Alikornio Ediciones

Col·lectiu Catalunya

Recull de textos de militants revolucionaris anglesos, francesos, italians, alemanys i nord-americans que van estar presents a Barcelona durant les jornades de maig de 1937.

El maig de 1937, Barcelona va

veure de nou, només deu mesos després de juliol de 1936, com la classe obrera aixecava barricades en tota la ciutat. Aquest llibre és una recopilació de testimonis de militants estrangers, de diverses nacionalitats (italians, alemanys, britànics, nord-americans) i molt diferents corrents polítics (anarquistes, trotskistes, demòcrates, etcètera). Aquests texts, traduïts de l’anglès, francès, italià o alemany, inassequibles al lector d’aquí, omplen un buit notable de la historiografia catalana.

La varietat de testimonis, no solament arrela en la nacionalitat o l’orientació política dels seus autors, sinó també en les seves característiques: unes vegades descriptives i altres analítiques.

> IMATGES QUE PARLEN

Francesco Rosi i el compromís polític

Josep Estivill

Rosi és un director italià que va aprendre al costat de Visconti, Antonioni, Zampa o Monicelli. És l'autor de films com “Salvatore Giuliano”, “Il caso Mattei”, “Cadaveri eccellenti” i, sobretot, “Le manni sulla città” i “Uomini contro” que avui volem destacar. Són pel·lícules extraordinàries però sobretot, grans manifestos del compromís polític.

“Le manni sulla città” (1963) (“Les mans sobre la ciutat”) comença amb un edifici d'un barri humil de Nàpols que s'ensorra a causa d'unes obres que fan al costat. Es produeixen víctimes i l'opinió pública de seguida reclama conèixer la veritat i depurar les responsabilitats. Es forma una comissió d'investigació a l'ajuntament i les sospites recauen sobre l'assessor del partit de dretes, un empresari d'una immobiliària. La pel·lícula no perd el temps en subtrames sentimentals tan habituals en el cinema de Hollywood sinó que incideix en els debats de la comissió i , en definitiva, en les actituds morals. Veiem els comportaments dels partits i del polítics i la manera com tot sembla que es tapi. És una pel·lícula brillant, implacable, que ens recorda a cada moment els desgraciats successos de l'ensorrament del pisos al barri del Carmel de Barcelona.

“Uomini contro” (1970) (“Homes contra la guerra”) és potser la pel·lícula més antimilitarista que s'hagi fet. És antibel·licista, és clar, perquè està en contra de la guerra, però sobretot denuncia l'exèrcit com una institució basada l'estupidesa. Una institució que condemna milers de persones al suïcidi i l'assassinat. L'argument se centra en un episodi de la I Guerra Mundial amb una unitat italiana es atrinxerada davant l'exèrcit enemic. Totes dues lluiten per ocupar una muntanya que té un valor merament simbòlic. Es mostra la situació de penúria que passa la tropa sotmesa a la dictadura del oficials i com hi ha una reproducció dels clitxés de la repressió de classe a la qual molts soldats ja estan sotmesos en la vida civil. L'absurd de la institució militar desperta, però, l'esperit crític en alguns soldats i, finalment, un sentiment pacifista que l'èxercit jutja subversiu. Novament aquí ens trobem davant d'un film sintètic, sec, ordenat, impecable en el muntatge, implacable en l'argument, excel·lent en les interpretacions. És una pel·lícula grandiosa i sorprenent.

Aquestes dues, són pel·lícules per descobrir en la filmografia de Francesco Rosi, el gran director oblidat que utilitza la càmera com un instrument moral en la recerca de la veritat.

Revistes

PASO A PASO
Butlletí de les seccions sindicals de CGT al grup SEAT, cgtseat@inicia.es / cgtseat.zf@tiscali.es / cgtgearbox@yahoo.es

SOLIDARIDAD LIBERTARIA
Solidaritat amb llibertaris llatinoamericans, Grupo Acción Social CGT Burgos, Calera 12, Burgos, solidaridadlibertaria.cgtburgos@gmail.com

RESCOLDOS
Revista de diàleg social de l’Associació Cultural Candela, 41168 Madrid, www.nodo50.org/candela / rescoldos@nodo50.org

L’ACCENT
Periòdic quinzenal popular dels Països Catalans, Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona, www.laccent.cat / laccent@laccent.cat

PEDRO DE COLLSEROLA, MEMBRE DEL MOVIMENT OKUPA

'Amb el 'civisme' la repressió s'ha generalitzat'

"Als mitjans no hi surten les campanyes o les mobilitzacions en positiu que realitzem"

> LA FRASE...

"La solució és que l'habitatge sortís del mercat i que s'acabés amb la propietat privada"

"Nosaltres veiem que els polítics estan volent desviar el moviment okupa cap a un problema d'ordre públic"

Text: **Vicent Martínez;** Foto: **Mireia Bordonada**

Aquesta entrevista va er realitzada abans de la manifestació en defensa dels espais alliberats, pel que els fets que s'hi van produir no hi surten reflectits.

-Està perseguint-se més el moviment okupa?

-Després de tots els fets del cinema Princesa el 1996 va haver-hi uns anys amb moltes okupacions a Barcelona, però des de fa un temps ha canviat una mica el discurs. De ser més tolerant, com que era una novetat i com que estava molt estès als barris i tenia la simpatia de determinats sectors socials, doncs era més difícil per ells criminalitzar-lo. Amb el temps ja es planteja com un problema i et plantegen una solució legal o et vénen amb l'excusa que a cap lloc d'Europa queden cases okupades i s'han anat cap a la legalitat, deixant de banda, pensem nosaltres, del problema real que hi ha de la vivenda.

-Això és així?

-No és cert perquè d'okupes n'hi hi ha Itàlia o a Portugal. Però els polítics es refereixen a Alemanya, a Gran Bretanya o Holanda. Allà, van legalitzar tot el que ja havien okupat. No es tracta que ara es pugui okupar lliurement, sinó que li van posar un lloguer molt baix a tot el que ja s'havia okupat durant uns terminis d'entre vint i vint-i-cinc anys. Continuen sent cases okupades perquè estan fora de la normativa legal del mercat de l'habitatge però no van deixar okupar-ne més. Fins i tot les caravanes o camions es poden convertir en cases que s'instal·len dins dels parcs i poden viure-hi, però tota aquesta gent està pagant una petita quota com si es tractés d'un càmping.

-Quina valoració en feu des d'aquí?

-Hi va haver gent que va cedir a aquests pactes i gent que no. La que s'hi va oposar els van fer fora i no van tenir opció a seguir amb el seu projecte i els que van dir que si al pacte van poder seguir amb les seves activitats. Ara molts s'estan trobant que aquests lloguers més baixos de vint o vint-i-cinc anys se'ls hi comencen a acabar i no els renoven amb diferents excuses. D'altra banda, aquesta opció no soluciona el problema de l'habitatge.

-Seria aplicable a Barcelona?

-No, perquè no soluciona el problema, són pactes que tenen una data de caducitat, per quan seria, per vint anys?, per trenta? I ens solucionaria el problema a nosaltres si acceptem però potser no a la casa del costat no. No estem disposats a pactar en aquest sentit.

-Des de quan es nota un canvi cap a una major repressió?

-El discurs sempre ha estat el mateix. Últimament des de l'entrada en vigor de la normativa del civisme s'ha produït una onada de repressió més generalitzada que se centrat en nosaltres, però també afecta als ciutadans i l'accés a la vida pública. Tots els partits tenen la mateixa actitud de sempre, però en els darrers anys es nota un cert empitjorament. Fins fa un temps, ICV, per exemple, defensava i l'okupació i ara estan al poder i han assumit la direcció dels Mossos i estan apretant més, a la pràctica, que els socialistes. Ara mateix també està més difícil okupar i fan desallotjaments als primers dies de les okupacions amb excuses com que s'han produït robatoris o que t'han vist 'in fraganti', quan per desallotjar ha d'haver-hi una denúncia prèvia.

-Hi ha el mateix suport per part dels moviments socials?

-Nosaltres pensem que sí.

-I per part dels veïns?

-Això depèn de cada casa. Ara surten als mitjans les queixes de veïns referides a cases que fan molts concerts i festes que és la manera que nosaltres tenim d'autogestionar-nos i les nostres lluites. I això és un problema que cada centre social i cada casa soluciona com pot. Alguns ho porten millor i altres pitjor o tenen una millor comunicació o ho intenten gestionar de diferent manera.

-Penseu que realment es transmet la imatge que lluiteu pel dret a l'habitatge?

-Nosaltres veiem que els polítics estan volent desviar el moviment okupa cap a un problema d'ordre públic i no volen qüestionar-se les mancances reals d'habitatge que té la societat. Els mitjans no ens tracten bé i no surten les campanyes o les mobilitzacions en positiu que realitzem.

-Què en penseu del moviments per una vivenda digna?

-És moviment molt més ampli i moderat i s'han trobat que els mitjans si que els han donat suport i ho han fet més visible. Ells són els 'mileuristes' i estan reivindicant un habitatge digne sempre dins del sistema. Amb tot, jo ho valoro positivament perquè molts joves que no s'estaven mobilitzant per res estan per fi sortint al carrer. Abans només sortien de festa i passaven de política i amb aquest tipus de convocatòries per correu electrònic o per sms molta gent està entrant en contacte amb el que són les mobilitzacions i les assemblees.

-Quina seria la solució?

-Que l'habitatge sortís del mercat i que s'acabés amb la propietat privada.

-Hi ha hagut una setmana de mobilització per l'okupació durant la primera quinzena de maig

-Aquest dissabte (pel dia 19 de maig) hi haurà una manifestació per l'okupació que culminarà aquests quinze dies de mobilitzacions. La idea és que els membres de les cases i centres socials es poguessin organitzar, difondre les nostres idees i treballar en els barris el tema de l'habitatge, qui són i què fan o que doenen a conèixer la repressió que estem patint als barris. No era tant una idea mediàtica, perque som conscients que la premsa no ens tracta massa bé. Per això, hem editat un diari que ha sortit ara per aquesta quinzena on hi ha els textos i el comunicat de l'assemblea que resumeix les nostres accions i principis.

-A què es deu la mala imatge que teniu?

-És molt fàcil donar-li la volta a les imatges que graven en una manifestació. Fa uns mesos va haver-hi una mani al Forat de la Vergonya i els mitjans van difondre que s'havia usat un 'bazoca' casolà quan no era més que una eina per tirar uns coets en finalitzar la concentració. A la televisió o a les fotografies dels diaris es veia un tub de cartró des d'on es van tirar un coet o dos i ho van capgirar tot.

No pots lluitar contra això, només surts bé a la premsa quan a ells els interessa.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Infectació (2)

Jordi Martí Font (jordimartif69@mesvilaweb.cat)

-Som els qui vivim sexualitats dissidents, religiositats dissidents, formes de vida dissidents... i les volem motor d'alliberament social.

-Som els qui no ens volem súbdits de cap rei, de cap Déu, de cap líder, ideòleg o patum.

-Som vent, terra, treball, cultura, sentiment i no concebem l'odi com a motor de res, perquè aquest sempre porta als filats d'Auswitch o la Verneda.

-Som els qui defensem la presumpció d'innocència i no acceptem ni ara ni mai els estats d'excepció de cap tipus. Llibertat Núria Pòrtulas!, llibertat Laura Riera!

-Som les qui assenyalem l'industrialisme i el capitalisme com a culpables de la destrucció del planeta i per això els volem aturar i els aturarem.

-Som les qui no acceptem la dictadura ni quan aquesta pren forma i estètica democràtiques.

-Som els qui treballem, les imprescindibles, els explotats, les precaritzades, els subcontractats, les sense contracte, la classe obrera... dones i homes motors de la història que els empresaris volen esclaus... i mai ho hem estat.

-Som els qui reclamem l'autogestió de l'economia, de la nostra vida, subordinades sempre al respecte per la natura i a les necessitats no incentivades de la majoria.

-Som a les fàbriques, als sindicats, als centres de treball, a les agrupacions polítiques, a les organitzacions solidàries, les antirepressives, a les cooperatives, a les universitats, a les cases okupades, als ateneus, als centres d'estudis, als casals populars, als instituts, als mitjans de contrainformació, als carrers, a les oficines i arreu, i no acceptem els objectius econòmics que ens tracten com a números i prou.

Ho volem tot i ho volem ara, totes i tots, perquè renunciar-hi per prudència o responsabilitat només ens pot portar, com sempre, a ser imprudents i irresponsables.

Alegria

"Plou i fa sol, les bruixes es pentinen. Plou i fa sol, caraguinya i caragol". I mentre es posen el cabell al lloc i l'escombra entre les cames, els núvols que amenaçaven pluja es disposen a deixar pas a la nit. El sol es pon i els estels de la negra foscor il·luminen el poc que ens ha deixat el dia entre el blau del cel i el dels uniformes.

Els informes diuen que la vida s'acabarà i els bàrbars en volen fer negoci. Els necis obliden que ja els tenim a la llista mentre omplen més fitxes amb els nostres noms. I tenen una vida tan avorrida i grisa que necessiten que els imbècils que els entretenen els donin el bon dia certificant-los que el que fan no només està bé sinó que és imprescindible. Ho sabem i ho tenim clar: riure'ns d'ells ens assegura l'alegria.